

BURMESE
CLASSIC

မြေကပ်ချွန်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ချစ်ချင်လို့ ချစ်တဲ့အသည်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၂၅၄၀၄၁၂
ပျက်စီးမှုခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၃၃၆၀၅၁၂
အင်းဒီနိုင်ငံ	- L လင်း
ထုတ်လေ့	- အိန္ဒိယ (ဒီပီအေလေ)
	(မြို့ဝင်ကွာ)
	အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြို့ဝင်ကွာ)
	စံပယ်အောင်ဆက်
	၆၈၊ စကားဝါလမ်း
	အင်္ဂလိပ်၊ ရန်ကုန်
အတွင်းလုပ်	- ဦးထွန်းသိုင်
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
	ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

အချိန်က ညနေခင်း နေဝင်ကွယ်ပျောက်စ အချိန်။

လမ်းအတိုင်း ကားကို ကိုယ့်အာရုံစိုက်မှုကို ဖြတ်လာ
တုန်းက ရန်မခ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိ။ ကားကို မီးရထားသံလမ်း
ကိတ်မှာ ရပ်တန့်ပြီး ရထားဖြတ်ကျော်ရန်အစောင့်မှာ ရန်မခ အာရုံ
မှာ ဖျတ်ခနဲကို လာထိတာက လှပသောမီးရောင်အောက် ပုံရိပ်
တစ်ခု။ အစတုန်းက မသေမချာ။ နောက်တော့ ပို၍သေချာသွား
တာက ရန်မခမျက်စိရှေ့မှာပဲ လှပသောထိုပုံရိပ်က ရထားသံလမ်း
ဘေးမှာ ဒူးထောက်ဝပ်ဆင်းချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ”

ရန်မခ အံ့သြစိတ်နှင့် ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်သွား၏။ လှပသောပုံရိပ်က သံလမ်းပေါ် သူမကိုယ်လေးကို

မြပုလဲသွယ် ၈၉၅ - ၈၃
ချစ်ချင်လို့ချစ်တဲ့အသည်း/မြပုလဲသွယ် - ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂
၂၀၈ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) ချစ်ချင်လို့ချစ်တဲ့အသည်း

ပစ်လွှဲချလိုက်ချိန်မှာပဲ...

“ဟင်”

အဝေးက ရထားဥဩဆွဲသံ ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့်အတူ၊ ရထားစက်ခတ်မောင်းသံ၊ အရှိန်ပြင်းပြင်း ရထားလမ်းပေါ် ဖြတ် ပြေးလာသံက ကြောက်စရာ။ ရထားသံလမ်းပေါ် ပစ်ခတ်ပစ် ထိုင်ချနေသည့် မိန်းကလေးကိုယ်စား ရန်မခ ရင်ခွန်သွား၏။

မိန်းကလေးကိုယ်မှာ ဝတ်ထားတာက အနက်ရောင် ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ထားသည့်ကြားမှ လှပသောမျက်နှာ လေးက ထင်းနေ၏။

ရန်မခဘက်ကိုသာ မျက်နှာမူမထားရင် သူလည်း ထို မိန်းကလေးကို အမှတ်တမဲ့နှင့် ဖြတ်ကျော်သွားနိုင်သည်။

အခုတော့ ရထားသံလမ်းပေါ်က မိန်းကလေးရဲ့အဖြစ်ကို အစအဆုံးမြင်နေရသူက ရန်မခကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတော့ ရထားသံ နီးလာလေလေ လူက ဘယ်လိုမှနေလို့မရလေ။

“ဘော်...ဘူ...ဘော်”

“ဟေ့...ဟေ့...မိန်းကလေး”

နောက်ဆုံးတော့ ပါးစပ်က လှမ်းလဲအော်၊ လူကိုယ်တိုင် လည်း ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ပြေးဆင်းတာကအစ အားလုံး တစ်ပြိုင် တည်း ဖြစ်သည်။

“ဟိတ်...မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

ချစ်ချင်လို့ချစ်တဲ့အသည်း

မပြေးရဲတမယ် ခြေလှမ်းတွေနှင့် ရန်မခ သူမနားရောက် သွားချိန်အထိ ဗျာဗျာသလဲ လူက ဖြစ်နေပေမယ့် သူမက ရန်မခကို ခြင်္သေ့လို၊ မကြားသလို၊ ဖြူဝင်းပြည့်တင်းသော မျက်နှာမှာ ဆံပင်တွေ နဖူးစပ်မှ ပိပြီးထားခြင်းကြောင့် လှပသောမျက်နှာက အနက်ရောင်ဝတ်စုံကြားမှာ ထင်းရှင်းဝင်းပစ္စာ လှနေတာကို ဘယ်လိုမှ သတိမပြုမိဘဲ နေလို့မရပေမယ့် ထိုအလှကို ခံစား စာဖို့နေရအောင် သူ့မှာ အချိန်မရှိ။

အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးလာနေသည့် ရထားက တစ်စထက် တစ်စ နီးကပ်လာတာကိုပဲ ရင်ခွန်သည်းထိတ်စွာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ သုံးမအနား ရောက်သွားသည်မသိရဘဲ သံလမ်းမေါ်မှေးတင်ထား သည့် သူမကိုယ်လေးကို အလန့်တကြား သိမ်းယူဆွဲပွေ့ပြီး ကိုယ် တိုလိုမိချလိုက်သည့်အချိန်အထိ ရန်မခကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်၍ လုပ်မိမှန်းမသိ။

“ဟေ့...မင်း”

“လွတ်...ရှင် ကျွန်မကို လွတ်”

မိန်းကလေးက ရန်မခလက်ထဲ ဇွတ်ရုန်းနေပုံက သွေးစူး သွေးတမ်း။ မျက်ဝန်းလှလှကြီးတွေမှာ ပိတ်ပုံးနေသည့် မျက်ရည် တွေက ဘာကိုမှမြင်တွေ့ပုံမရ။

သူလက်ထဲက ဇွတ်ရုန်းဖို့ကြိုးစားနေသူကို ရန်မခက သူရင်ခွင်မှာ တင်းနေအောင် ပွေ့ဖက်ထားချိန်မှာပဲ ရထားကြီးက

ရန်မခတို့နားက ခေါ်သတကြီး အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်းသွား၏။

“ဘော်...ဘူ...ဘော်”

ရထားဥဩသံရှည်ကြီးနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းဖြတ်ကျော်သွားသည့် ရထားကြီးက ရန်မခတို့အား နီးကပ်စွာဖြတ်သန်းသွားချိန်ထိ နေရာမှ မလှုပ်ရဲ။

“ဝေါ...ဝရော”

ရန်မခတို့နားက အနီးကပ်ဖြတ်သန်း ခုတ်မောင်းသွားသည့် ရထားကြီးရဲ့ လေအရှိန်ဟပ်မှုကြောင့် ရန်မခတို့နားနားက မြက်ရိုင်းပင်တွေ ယိမ်းခါကုန်သလို ဝေါခနဲဝေတက်လာသည့် လေပြင်းကြောင့် သံမှန်တွေ လေထုထဲဖျံ့နှံ့သွားသည့်ကြားမှ သူမရန်မခရင်ခွင်ထဲမှ ကျုံးထရင်း ရန်မခကို ရန်တွေ့သည်။

“လွတ်”

“လွတ်စမ်း”

“ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မကို ဆွဲရတာလဲ”

“ဟ...မင်း သေမှာစိုးလို့”

“ကျွန်မက သေချင်နေတဲ့လူ၊ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ကျွန်မကိစ္စထဲ ဝင်ပါရတာလဲ”

“ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် ပိုးစိုးပက်စက်သေသွားမှာ ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေနိုင်လို့”

မျက်ရည်တွေနဲ့ ငိုရွှိက်ရင်း ရန်မခကို မုန်းစကားဆိုသူ

ကြောင့် ရန်မခရင်ထဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရန်မခရင်ခွင်ထဲက သူမ ရုန်းထွက်သွားသည်လား။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆောင်တွန်းပစ်ခြင်းလား မသိလောက်တဲ့အထိ နှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ရင်း ဝေးကွာသွားဆဲမှာပင်...

“ဟော...ဟိုမှာ”

“တွေ့ပြီ...တွေ့ပြီ...ဒီမှာ ဘာကြီး”

“ဟိတ်...မပြေအုံး၊ ရပ်လိုက်စမ်း မိကံ”

ရုတ်တရက် ရန်မခမြင်ကွင်းထဲ လူတစ်ဦးရောက်လာတာ မြင်လိုက်ရသလို ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည့် တစ်ဘက်ကအော်သံကြောင့် အသံလာရာဆီ ရန်မခ မျက်နှာမူအကြည့် သူရှေ့မှာရှိနေတဲ့ သူမက ဆန့်ကျင်ရာအရပ်ဆီ လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားသည်။

“ဟိတ်...မပြေအုံး၊ ရပ်စမ်း”

“ဟောကောင်...မင်းမိန်းမကို ခေါ်လေကွာ”

“ကဲ...မပြေအုံးလေ”

ရန်မခရှေ့က ပြေးသွားသောလူကြီးက ဗိုက်ပူပူကြီးမှာ စွပ်ကျယ်တစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီတိုပွပွ ဝတ်ထားသော တရုတ်အတိုင်းကြီး။ သူ့ဘေးက လူရွယ်က မိန်းမလှလေးရဲ့ယောက်ျားဆိုပါလား။ အရပ်မြင့်၍ အသားဖြူသောလူက ရန်မခကို အသိအမှတ်ပြုတာလား၊ ရှုပ်တာလားဆိုတဲ့ အကြည့်လားမသိ။ ရန်မခ

ကို ငဲ့စောင်းကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နှစ်လိုခြင်းတွေမပါ၊ ရန်လိုသည့်ပုံစံနှင့် မျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်း။ အမှောင်ထုထဲ တိုးဝင်သွားသော သူမနောက်သို့လိုက်သော လူအုပ်တွေက အား ကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားသားချည်း လေးယောက်ဖြစ်၍ ရန်မခ မျက်ခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ကဲ...ရပ်လို့ ကို ပြောနေတယ်နော်၊ တားနေတဲ့ကြားက ပြောမရရင် ကိုယ့်အဆိုး မဆိုနဲ့”

“သက်ထက်ကဲ...ရပ်ဆို”

အော်သည့်လူက အော်ပေမယ့် ပြေးသူကလည်း အပြေး မရပ်။ အော်ရင်းဟစ်ရင်း ပြေးနှုန်းမြင့်သွားတာကြောင့် တစ်ခဏ ချင်း ရန်မခမျက်လုံးထဲမှ ထိုလူစုနှင့်အတူ သက်ထက်ကဲဆိုသည့် မိန်းကလေးပါ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ရန်မခမှာ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်ရပ်ကို ကြည့်လိုက်ရသူလို ထိုလူစု ပျောက်ကွယ်သွားသည့် နေရာကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ကာ ရင်မော့စွာပင် သက်ပြင်း ရှိုက်လျက် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားရပ်ထားရာ နေရာဆီသို့ ရန်မခ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။ စောစောက ဆူညံလှုပ် ရှားခဲ့သော မီးရထားလမ်းသည် အခုတော့ ဘာမှမဖြစ်တော့သလို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်။ မြက်ရိုင်းရှည်တွေ လေသင့်ရာယိမ်းနွဲ့ ခုတ်ကအစ စောစောကလို အကြမ်းအရမ်းမဟုတ်ဘဲ နူးညံ့ညံ့ နှင့်။ မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်ကာ ရှည်လျားလွန်းသော မီးရထား

သံလမ်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးသမျှ အိပ်မက် လေလားလို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ရတာကိုတွေးရင်း ကားဆီ ခြေဦးအလှည့်မှာပဲ ရန်မခ ပီနပ်ဦးထိပ်က ခပ်တောင့်မာမာအရာ တစ်ခုနှင့် မိတ်ဆက်ဖြစ်သွား၏။ အသိစိတ်က နှိုးဆော်၍ ဖျတ်ခနဲ ရန်မခ ခေါင်းငုံ့ကြည့်မိတော့ သူ မြင်လိုက်တာက စာအုပ်လေး။

“ဟင်”

ရန်မခ မြင်လိုက်ရသည့် အရာတစ်ခုကြောင့် အံ့သြသွား သည်။ ရန်မခ မြင်လိုက်ရတာက ခရမ်းရင့်ရောင်အခဲပေါ် အရုပ် လေးတွေပါသော ကတ်ထုဘူးလေးက လက်တစ်ဝါးစာထက် ကြီးပြီး ဗလာစာအုပ်ထက်သေးမည့် အရွယ်အစားပေမယ့် အထူ ကျတော့ ဗလာစာအုပ်ထက် ထူသည်။ ဒါ စောစောက ရန်မခနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမလှလေးရဲ့ပစ္စည်းလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမနောက် ပြေးလိုက်သော အုပ်စုမှ ကျကျန်ရစ်ခြင်းလား။

ရန်မခအတွေးထဲ အဖြေမရသေးခင် လက်က စာအုပ်ကို သူ့အလိုလို ကောက်ယူပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ရန်မခကြည့်တုန်းက ကတ်ထုဘူးခွဲလို့ ထင်ထားပေမယ့် သူ့လက်ထဲရောက်မှ သေချာ မြင်ရတာက အယ်(လ်)ဘစ်စာအုပ်ဖြစ်နေ၏။ တစ်ဖက်ဖွင့်ဘူးခွဲ ထဲမှ ထွက်ကျလာသည့် ဓာတ်ပုံအယ်(လ်)ဘစ်က ရန်မခစိတ် စိတ်အာရုံကို ဆွဲဆောင်သွား၏။ သူက တွေ့ဝေမနေဘဲ ပထမဆုံး စာမျက်နှာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ လမ်းမီးရောင်ပျံ့အောက်မှ ရန်မခ

မြင်လိုက်ရတာက ပင်လယ်ကြီးကို နောက်ခံထား၍ ရပ်နေသော ကံဆိုသည့် မိန်းကလေးရဲ့ပုံ။ လွတ်လပ်ခြင်း၊ အပြစ်ကင်းခြင်းတွေနှင့် ရယ်မောနေသော ကံလိုမိန်းမလှလေးက ဒီည ရန်မခတွေ့ရသော ကံနှင့် အများကြီးကွာခြား၏။ ဆံပင်ရှည်တွေက ကဲ့ရဲ့ တင်ပါးနားအထိ ပုံးလွမ်းနေကာ လေအဝှေ့မှာ ဆံပင်တွေရော၊ တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေမည့် ထဘီအနားစတွေပါ ဆွဲသိမ်းရင်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောနေသော ကံရဲ့မျက်နှာလှလှလေးပေါ်က အပြုံးတွေက သူမဘဝရဲ့ ပထမဆုံးစာမျက်နှာတွေမှာ ကြည်နူးခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ပြည့်နှက်နေခဲ့တာကို ဖော်ပြနေပါလျက် ဘာကြောင့်များ သူမကိုယ်သူမ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ချင်စိတ် ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ။

××ပင်လယ်ကိုမှောက်ကာ သွန်ပစ်မယ် ×× ကောင်တွေ အပိုင်းပိုင်းပြတ်စေသား ×× မြေပြင်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်မယ် ×× တိမ်တွေ မီးတက်ရှို့မယ် ×× ငါ့ရဲ့ ဒေါသများ ××

ဓာတ်ပုံအယ်(လ်)ဘမ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငုံ့ကြည့်နေဆဲ Rအနည်ရဲ့ ချစ်ဒေါသမီးသီချင်းက ရန်မခဖုန်းထဲမှ အသံကျယ်ကျယ်ပေးကာ အချက်ပြသည်။ တောင်းဘီအိတ်ထဲမှဖုန်းကို ရန်မခ ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ သူနှင့် ကျမ်းဝင်ရင်းနှီးပြီးသား နံပါတ်လေးတစ်ခု။

ဖုန်းကို နားနားကပ်လျက် ထူးလိုက်၏။

“ပြော...အသည်း”

“အသည်းက ပြောရမှာမဟုတ်ဘူးနော် ကိုကို၊ ပြော... ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲ၊ ဒီမှာ အားလုံးစုံနေပြီ၊ ကိုကိုကို စောင့်နေတာနဲ့ အသည်းမှာ ခုထိ ဘတ်(ဒ်)ဒေးကိတ် မခွဲရသေးဘူး၊ အခု ကိုကို ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အသည်းဆီကို မလာတော့ဘူးလား”

အသည်း အသံလေးက ဝမ်းနည်းသံလေးတွေထဲမှာ ဝိုသံစွက်လျက် ရန်မခကိုမေးသည့် မေးခွန်းတွေထဲမှာ ငြိငြင်ခြင်းတွေ ခံစားရတော့ အသည်းရဲ့ အလိုမကျသည့် မျက်နှာကို တန်းမြင်ယောင်တော့ ရန်မခ ဟက်ခနဲရယွှံ့ရင်း လက်ထဲက ဓာတ်ပုံအယ်(လ်)ဘမ်ကို လက်တစ်ဖက်တည်းဖြစ်သလိုနှင့် ဘူးခွဲထဲ ပြန်ထည့်လိုက်၏။

“ကို အခုလာနေပြီ၊ နောက်ကျသွားတာ ဆောရီး၊ အသည်းအတွက် ပရိဆင့်(နီ)ရွေးနေတာ ကို စိတ်တိုင်းမကျလို့”

“စိတ်တိုင်းမကျလည်း ထားခဲ့တော့ သားရေ”

“အဟား...မေမေ”

အသည်းရဲ့ ဖုန်းထဲမှာ မေမေအသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ရန်မခ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လိုက်၏။ သိတဲ့အတိုင်း မေမေက အသည်းရဲ့ ဘက်တော်သားဆိုတာ။

“အမေကို မင်းက ဘာရယ်တာလဲ သား”

“သဘောကျလို့ပါဗျာ၊ ထစ်ခနဲဆို တို့ဓားသားက အသည်းဘက် ရောက်သွားတတ်တာ သဘောကျသွားလို့ပါ”

“ရောက်ရမှာပေါ့၊ သမီးလေးခမျာ မွေးနေ့တောင် ဖြောင့်အောင်မလုပ်ရဘူး၊ မင်းကို လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ မျှော်နေရတာ ဘယ်လောက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ် ထင်လဲ တွေးကြည့် ပေါ့၊ ကဲ သား လက်ဆောင်က ထား၊ လူသာ အရင်ရောက် အောင်လာ”

“ကြားတယ်နော် ကိုကို”

ဖုန်းနား ကပ်အော်တဲ့ အသည်းရဲ့အသံစူးစူးကြောင့် သူ ပြုံးလျက် ဖုန်းကို နားမှာ ခပ်ခွာခွာထားလိုက်ရ၏။ ကားဆီ လျှောက်ကာ ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ရင်း...

“အိုကေ...ကို အခုပဲ လာနေပြီ”

“သင့်ခံယူနော် ကိုကို”

မွေးနေ့ရက်က သူ့ကိုပြန်ပြီး ကျွေးငှက်တင်နေတာကို ပြုံးလျက် ဖုန်းပိတ်လိုက်၏။

ကဲဓာတ်ပုံ အယ်(လ်)ဘစ်ကို ခုံပေါ်ပစ်တင်ပြီး ကား စက်နှိုးကာ နေရာမှမောင်းထွက်သည်။ ကားထဲမှာတော့ အသည်း အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အပြင် သူနှင့် ဘာမှမဆိုင်သည့် သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သက်မဲ့ပုံတွေ ပါလာခဲ့တာ ရန်မခအတွက် ဒါ ပထမဆုံးဖြစ်သည်။

သူမနဲ့ ပြန်ဆုံရင် ပြန်မေးချင်တဲ့စိတ်ထက် သူမ ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲဆိုတာ ရန်မခ ပို၍စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

မင်း ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ သက်ထက်ကဲ...

မင်းအကြောင်း ကို သိချင်တယ်။

• • •

အခန်း (၂)

“ဒါလည်း ပညာတတ်တွေရဲ့ အတိုင်(လ်)ပေါ့..
ဟုတ်လား ဦးနေထွန်း”

လက်ပွေ့အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ချပြီး
မေမေက မေးတော့ ဖေဖက သူထုံးစံအတိုင်း မတုန်မလှုပ်ပုံစံနှင့်
မေမေ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ မေမေက ဆံထုံးကို ခပ်ပုံပုံဖြစ်အောင်
နောက်တွဲထုံးထားပေမယ့် လူကြီးမဆန်၊ လှပနေဆဲ။ အဆီပို
မတင်ဘဲ ရင် ရင်အတိုင်း၊ ခါးရဲ့ သေးသွယ်ခြင်းအောက်မှာ
အသက်လေးဆယ်ကျော်လို့မထင်အောင် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ် ကျနခြင်းတွေနဲ့ လှပခြင်းတွေကို ထိန်းသိမ်း
ထားဆဲဖြစ်သည်။ ကျက်သရေရှိရှိ လှပနေသော မေမေက
ဖေဖေ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း သူသိချင်တာ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“သိပ်လည်း နှမြောမနေစမ်းပါနဲ့ ခင်မ၊ မင်းလို စိန်
တိုက်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီကော်ဖီဆိုင်မှာ ထိုင်ရတဲ့စရိတ်က
မင်းနှုတ်ခမ်းနီ တစ်တောင်စာတောင် မရှိပါဘူးကွ”

“အို..ခင်မက ငွေကို နှမြောလို့ပြောနေတာ မဟုတ်
ဘူးရှင်”

အရောင်ရင့်တွေကို ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်တတ်တာ
ဒေါ်ခင်မမရဲ့ မူပိုင်ဟန်။ ကျောက်စိမ်းရင့်ရောင် ရင်ပုံးအင်္ကျီကို
ခါးစပ်ဆီမှဆွဲချတော့ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့
စိန်စီလုံးချော လက်ကောက်တစ်ကွင်းက အရောင်တဖျတ်ဖျတ်
လင်းသည်။ ဝတ်သမျှစိန်တွေချည်းဖြစ်ကာ ပလက်တီနမ်ကြိုး
တုတ်တုတ်မှာ စိန်ဆွဲကက်၊ စိန်နားကပ်၊ စိန်သက်စွပ်တွေ ကြောင့်
ဒေါ်ခင်မမ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ စိန်ရောင်က ဝင်းဝင်းလက် သည်။
ဒေါ်ခင်မမဆိုတာ မွေးလာကတည်းက စိန်စီမွေးခဲ့၍လား မသိ။
အရွယ်ရောက်တော့လည်း ဝတ်သမျှလက်ဝတ်လက်စားက စိန်မပါ
မမြီး။ လုပ်တဲ့လုပ်ငန်းက ရန်ကုန်တွင် အကြီးဆုံး စိန်တိုက် ပိုင်ရှင်။

“အမှန်ဆို မင်းက စိန်ချင်းထပ်ခဲ့ရမှာ ခင်မမ၊ ငါ့လို
ဆရာဝန်နဲ့ လက်မထပ်ဘဲ ကျောက်တွင်းသူဌေးနဲ့ယူရင် ပွဲသိမ်းပြီ၊
မင်းလိုချင်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာဆိုတာ တွင်းထဲက နှိုက်ထုတ်
ပေးလို့ရတဲ့သူနဲ့မှ မင်းက ပိုအဆင်ပြေမှာ၊ အခုတော့ ငါက
ရောဂါမျိုးစုံ နှိုက်ထုတ်နေရတဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတော့..”

“တော်ပြီ...ကိုနေထွန်း၊ ဒီလို စကားတွေနဲ့ ရှင် ခင်မကို နှိပ်စက်လာခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ငယ်နုစဉ်ကာလတည်းက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ရိုခဲ့ကလေးခဲ့ကြတိုင်း ဒေါ်ခင်မမဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ ခေါင်းငုံ့ခဲ့တတ်သူမဟုတ်။

“ဒီမှာရှင့်...လူဆိုတာ ကိုယ့်မှာမရှိတာကို ဝယ်ယူကြ စမြဲပဲ၊ အဟွန်း...ကျွန်မ လိုချင်တာ ရှင့်ကိုမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာဝန် ဆိုတဲ့ဝုဏ်၊ ပြီးတော့ အမြင့်မတက်ရ မနေနိုင်တဲ့ ကြိုးစားချင်တဲ့ ရှင့်ရဲ့စိတ်ကို”

ဒေါ်ခင်မမ ပါးစပ်ထဲရောက်မှ ဦးနေထွန်းရဲ့ လူဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခကို သိသွားစေအောင် ပြောချပစ်တာများ ဦးနေထွန်းကို ကိုယ့်ခင်ပွန်း၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဦးစီးရယ်လို့ တစ်ချက်မငဲ့။ စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ရင်ဖွင့်ဖို့ ဝါသနာပါသော ဒေါ်ခင်မမနဲ့ ဦးနေထွန်း တို့မှာ အချစ်ရေးလုံးဝမပါဘဲ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ဖြတ်သန်းခဲ့ ကြသည်။ ဖြတ်သန်းခဲ့သော ကာလတိုင်းက ပြန်ခဲ့ကြည့်တိုင်း ကြည်နူးသာယာစရာ မကောင်းခဲ့တာ ရန်မခတစ်သက် ဖြစ်သည်။ သား ကြီးလာတော့လည်း ဖအေလို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မလား မအေလို စီးပွားရေးထဲ ဇောက်နှစ်လှစ်မလားဆိုတာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ နည်းပညာတွေနဲ့ လိုရာဘက်ဆီ သိမ်းသွင်းပေးမယ့် သားဖြစ်သူထဲ မိဘတွေရဲ့ ပဋိပက္ခကိုသိထားခဲ့တာမို့ ဘယ်ဘက်မှမပါ။

“ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ အဖေနဲ့အမေ အတွက် ကျွန်တော် မျှမျှတတ ဆုံးဖြတ်မှာပါ”

ဒီကြားထဲမှာ ဦးနေထွန်းက သွဲ့လွန်တွေ ထပ်တက်ရင်း စင်ကာပူအခြေစိုက် ဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရသည်။ ဒေါ်ခင်မမက မြန်မာပြည်အနှံ့ စိန်တိုက်အခွဲတွေဖွင့်လှစ်ရင်း စီးပွားရေးလက်တံရှည်ခဲ့သည်။ လင်နဲ့မယားဆိုတဲ့ နွေးထွေးခြင်း မရှိခဲ့ပေမယ့် သူတို့ကြားဆက်ဆံရေးက မအေးစက်ခဲ့။ ဒါဟာ မိတစ်ကွဲဖက်ကွဲ မဖြစ်စေချင်သော သားဆန္ဒကို အလေးထား ခဲ့ကြတာဖြစ်၏။

“လုပ်ငန်းကိုယ်ဆီနဲ့တူ တစ်နေရာစီ ခွဲနေရပေမယ့် တမ်းတ လိုက်တိုင်း မိသားစုဆိုတဲ့အရိပ်က အလိုလိုမိုးထားပြီးသားကိုပဲ ကျွန်တော် ကျေနပ်နေတာ”

သားဆိုသည့် အားနှင့်ပင် ဦးနေထွန်းက ဆေးရုံမှ ခွင့် ရတိုင်း မိသားစုရှိရာ မြန်မာပြည်ပြန်လာလေ့ရှိသလို ဒေါ်ခင်မမ ကိုယ်တိုင် ရှော့ပင်(နံ)ထွက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မက်ဒီကယ်ချက်(ခံ) လုပ်တာမျိုးပဲဆိုဆို ဦးနေထွန်းရှိရာဆေးရုံသို့ သားဖြစ်သူ ရန်မခ နဲ့တော့ အတူရောက်ရောက်လာတတ်၍ မိသားစုအမြဲလို ဆုံဖြစ် နေ၏။

“ဆိုင်မှာကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးတယ်ရှင့် ကက်စတစ်မာ တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတယ်”

သူ့အလုပ်ကိစ္စနှင့်သူ အမြဲရှုပ်နေသော ဒေါ်ခင်မမက မိသားစုအတွက်ဆုံးရှုံးမှုမှာလည်း အလုပ်ကိုစိတ်မချသလို ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်ခင်မမကို ဦးနေထွန်းက မကျေနပ်ဟန် မျက်ခုံးကို အတွန်ချိုးကြည့်ရင်း...

“မင်းဆိုင် အရောင်စာရေးခန့်ထားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ခင်မမ၊ ကက်စတစ်မာ လာတာပဲ၊ သူတို့ရောင်းမှာပေါ့၊ မိသားစု အတွက်အချိန်ထက် မင်းအလုပ်က ပိုအရေးကြီးသလား”

“ရှင်ကတော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့၊ ခွင့်တွေ တသိကြီး ယူလာတဲ့သူကို၊ ဒီမှာက ကိုယ်မပါရင်မဖြစ်တဲ့ ပွဲတွေက အများ ကြီးရှင့်၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိုယ့်ဧည့်သည်တွေဆိုတာ ခင်မမမှီ သိလား”

“ဒါဖြင့် မင်း ဆိုင်မှာပဲနေပါလား၊ ဘာလို့ ဒီထဲ လာနေသေးလဲ”

“ဒါက ရှင့်သားက လာချင်နေတာကိုး”

“မင်းသဘောနဲ့ လာချင်တာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် မင်း အခုပြန်တော့ ခင်မမ”

“ဘယ်သူက အခုပြန်မယ် ပြောနေလို့လဲ”

ဦးနေထွန်း တကယ်ဒေါသဖြစ်လာတော့ ဒေါ်ခင်မမ ဘက်က စိတ်ကို တစ်ဝက်မကလျော့ချလိုက်တာ ရန်မခ သိသလို ဦးနေထွန်းလည်း သိသည်။

“မအေးအေးအေးနော်၊ မအေး ဘယ်လောက် အလုပ် ရှုပ်တယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး၊ မသိဆို အတွက်နဲ့ နာမည်သာခံတာ၊ ဘယ်တုန်းကများ သူများအခက်အခဲ သိခဲ့ မေးခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ကိုယ့် အလုပ်ကိုပဲ ကိုယ့်ကမ္ဘာထင်နေကြတာ”

“သားလည်း အတူတူပဲ”

“မင်း ဒီလိုတော့မပြောနဲ့ ခင်မမ”

သားထိတာနှင့် မချီအောင် နာတတ်သော ဦးနေထွန်းက ဆက်ဖိခွက်ကို ဆက်မသောက်ဘဲ ဝင်စားတော့ ဒေါသသံပါ သည်။ ဒေါ်ခင်မမက ပါမောက္ခဒေါက်တာဘွဲ့ရ ခင်ပွန်းသည်ကို အိမ်စိမ်းကားကား လှည့်ကြည့်ပြီး လှပစွာမျက်စောင်းရွယ်ရင်း...

“ဒီလိုမပြောလို့ ကျွန်မက ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“ပြောလိုက်ရင် ဘယ်သူမှမကူညီဘူး၊ စိတ်မဝင်စားဘူး နဲ့ မင်းအလုပ်ထဲ ဝင်ပါတော့ရော အလုပ်ရှုပ်တာပဲ အဖတ်တင် ဘယ်ဆိုတာ မင်းပဲ ပြောခဲ့တာ ခင်မမ”

ဦးနေထွန်းစကားမှန်နေ၍ ဒေါ်ခင်မမ ပါးစပ်ပိတ်သွား ချိန်မှာ ဦးနေထွန်းက သူ့ခံစားချက်ကို ဆက်ရင်ဖွင့်သည်။

“သားဆိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ကားကုမ္ပဏီဖွင့်ထား တာကိုက ကားတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့၊ သူ့ဝါသနာနဲ့သူ ဖြစ်လာ တာ၊ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်တာကိုက သားအရည်အချင်းပဲ”

“သိတယ်၊ ခင်မ သားမှာ အရည်အချင်းရှိမှန်းသိတယ်”

ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်မသားကို ဒီထက်မက ဖြစ်စေချင်တာ၊ ဒါက အမေဘက်က အားမလိုအားမရဖြစ်ရတဲ့ မိဘဇနီးဟဲ့၊ ရှင်လည်း နိုင်ငံခြားမှာတောင် ပရော်ဖက်ဆာနဲ့ နေနိုင်တဲ့သူ၊ မအေက မြန်မာ နိုင်ငံမှာ လက်ချိုးရေလို့ရတဲ့အထဲက နုပါတ်တစ်ချိတ်တဲ့ စီးပွားရေး သမား၊ ပွန်း...ဒီနှစ်ယောက်ကမွေးလာတဲ့ သားကို အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံးဖြစ်စေချင်တာ အမေအပြစ်လား...

“အသည်းလေး...သမီးလေးဆိုရင်...”

“တော်စမ်းပါ၊ မင်းအသည်းက ဘာတွေအသုံးကျ လို့လဲ၊ ငါ့သားနဲ့ မနှိုင်းစမ်းနဲ့”

အသည်းထိတော့ မချီအောင် ဒီတစ်ခါနာရတာက ဒေါ်ခင်မမပါ။ ဦးနေထွန်းနဲ့ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက သမီးရူး ရူးခဲ့တဲ့ ဒေါ်ခင်မမဟာ ကိုယ်မွေးသောသားလေးကြောင့် ခင်ရာ မင်ရာကို သမီးမွေးပါလို့ လှည့်ပတ်နားပူခဲ့တာ ဟိုးအရင်ကတည်းက ဖြစ်သည်။

“သမီးကမှ ကိုယ့်အတွက် တိုးတိုးဖော်ရတာ၊ သားဆိုတာ သူတစ်ပါးအတွက် အုတ်မြစ်ချပေးနေရသလိုပဲ၊ ဖောင်ဒေးရှင်းကောင်းကောင်း ချပေးပြီးတော့ အချိန်တန်တာနဲ့ သူစိမ်းတွေ ပိုင်သွားတာမျိုး၊ ဒါတောင် ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ကြည့် ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတွေကိုပဲ ပြန်ထိခိုက်လာတာ”

ထိုသို့သော အယူဝါဒရှိခဲ့သော ဒေါ်ခင်မမမှာ ဘေးခြံ

ဆင်းကပ်ရပ်မှ သမီးမိန်းကလေး မွေးတယ်ကြားတယ်နှင့် သတင်း သွားမေး၊ ကလေးပစ္စည်းတွေ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးနှင့် အသည်းခေါ် နတ်ပန်းချီ မိဘတွေနှင့် ငယ်ပေါင်းတွေဖြစ်သည့်အတိုင်း ထစ်ခဲနဲ့ရှိ နှုတ်ဖျားထဲ နတ်ပန်းချီက အရင်ရောက်လာတတ်ကာ သမီးအရင်းလေးလို ချစ်တဲ့စိတ်အခံကြောင့် နတ်ပန်းချီ ကန်ကွက် သူ ဒို့ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ထားသူ။

“မင်း သမီးက အခု ဘာအသုံးကျလို့လဲ”

“ကဲ...ပြောစမ်း၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတည်းက တက်လိုက်တဲ့သင်တန်းဆိုတာ မဟုတ်တယုတ်တွေ”

“ဘာ မဟုတ်တယုတ်လဲ...ရှင်နော်”

အကျင့်ပါနေသော ဒေါ်ခင်မမမျက်လုံးက ဦးနေထွန်း ဈာန်နာရီရာကို ဒိုင်းခဲ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။

“ကျွန်မ သမီးက မော်ဒယ်သင်တန်း”

“အလကား...ကော့ပြ လန်ပြန်”

“ကိုနေထွန်း...ရှင်နော်”

“မာမိ”

“ဟော...သား ပြန်လာပြီ”

“မေမေနဲ့ ဖေဖေ ဘာတွေကျွိုင်နေကြတာလဲဗျ”

“ထုံးစံအတိုင်း မင်းအမေရှာတဲ့ ပြဿနာ”

“ရှင်နော်”

ရန်မခက တွေတာနှင့် အမြဲတမ်း ရန်ဖြစ်စကားများ
နေကြဖြစ်သော မိဘနှစ်ပါးအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဘစ်ချက်ပြီးလိုက်
ကာ ခုံမှာဝင်ထိုင်တာနှင့် မျက်မှန်၊ ဖုန်းနှင့် ကားသော့ကို စားဖွဲ့
ပေါ်တင်လိုက်၏။

“သားအရွယ် မငယ်တော့ဘူးနော် သား”

“မြေးချီချင်နေပြီ ထင်တယ်ကွ”

“မေမေကတော့ လုပ်ပြီ”

ဦးနေထွန်းက ရန်မခမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်
ပြောသည်။ ရန်မခက အပြာရောင်ရှပ်အင်္ကျီက အဖြူနဲ့ စပ်ကွက်
ထားတာမျိုးကို ရင်ဘတ်ကြယ်သီးဖွင့်ထား၍ ရန်မခ လည်ပင်းက
ပလက်စတစ်ကြိုးတုတ်တုတ်ကို မြင်နေရသည်။ ကုတ်ထောက်
သော ရန်မခရဲ့ ရွှေညှိရောင်ဆံပင်ရှည်တွေကို ရှေ့ဖျားမှ ဘီးကုပ်
လိုဟာနှင့် လှန်တင်ထားပေမယ့် ဘယ်လိုနေနေ ယောက်ျားပီသစွာ
ချောမောမိန့်သားသည့်မျက်နှာနှင့် ထွားကျိုင်းသည့် ကိုယ်ဟန်
ကြောင့် ရန်မခဆိုတာ မိန်းကလေးတိုင်းအတွက် အိပ်မက်မင်းသား
ဖြစ်သည်။ ခက်တာက အခုချိန်ထိ ရန်မခက အိမ်ထောင်ရေးကို
စိတ်မဝင်စား။

“မေမေ့ကို ပြောစရာရှိလို့”

“ကဲ...ဘာပြောမှာလဲ ပြော”

“အိမ်ထောင်ပြုမှာဆိုရင်တော့ အသည်းကလွဲပြီး တခြား

ဘယ်သူ့ကိုမှ ချွေးမ မတော်နိုင်ဘူးနော်”

“အဲဒီကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့လွန်တက်မလဲ
ဘာညာဆိုရင်တော့ မပြောနဲ့”

ဒေါ်ခင်မမက ဒီလိုပြောတော့ ဦးနေထွန်းက ဒေါ်ခင်မမ
မျက်နှာကို ရှေ့ရှေ့ကြည့်ရင်း...

“ပညာကို အလေးထားတဲ့ မိန်းမ”

“အဲဒီမိန်းမမှန်း ရှင် အစကတည်းက မသိခဲ့ဘူးလား၊
ကဲ...ပြော သား၊ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊
ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ရုံးတာမြတ်တာ မေမေ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒါပေမဲ့
လုပ်ငန်းသေးသေးလေးတွေ အကြောင်းတော့ မေမေ့ကို မပြောနဲ့၊
စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟွန့်...ကြီးကျယ်ပါကွာ”

“ရှင် မရိပါနဲ့”

“ဟိုး...ဖေဖေနဲ့ မေမေ၊ ခဏတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးယူ
ထားဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်လည်းဖြစ်ချင်တယ်၊
ပြီးတော့ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ စီမံခန့်ခွဲနိုင်တာ လိုချင်တယ်၊ ထူထောင်
ပြီးသားချေးကွက်ကို ထပ်ချပြီ၊ ခဏချင်းထိုးဖောက်နိုင်တာမျိုး
လည်း ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရှုံးမလိုချင်ဘူး၊ အဲဒီစိတ်တွေနဲ့
ကျွန်တော် လုပ်ချင်တဲ့လုပ်ငန်းကို တည်ထောင်မလို့”

“သား ဝါသနာပါတဲ့ ကားကုမ္ပဏီ ရှိနေပြီးသားပဲ၊ သားက ဘာထပ်လုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

“ဒီတစ်ခေါက် ဖေဖေပြန်ရင် ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ်”

“ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ သားရယ်၊ ဖျော်သလောက် နေပြီး ပြန်လာခဲ့၊ မေမေ ခွင့်ပြုတယ်”

“ကျွန်တော် ဟိုမှာ ကျောင်းဆက်တက်ဦးမှာ မေမေ”

“ဘာ”

ဒေါ်ခင်မမရဲ့ ‘ဘာ’က အသံကျယ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သားဖြစ်သူမျက်နှာကို မယုံနိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေရာက သားကိုတစ်လှည့်၊ ဦးနေထွန်းကိုတစ်လှည့် အကဲခတ်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ရင်း ဦးနေထွန်းနှင့် မျက်ဝန်းချင်းအဆုံမှာ ဒါ...ရှင်စနက်လားလို့ မေးနေ၍ ဦးနေထွန်းကတော့ သူ ဘာမှ မသိကြောင်း ပခုံးစုံတွန့်ပြသည်။

“မေမေ လုံးဝ ခွင့်မပြုဘူး သား”

“သုံးနှစ်လောက်ပါ မေမေ၊ ဟိုမှာ သင်ယူစရာတွေ အတွက် ဖေဖေ့အတူနေပြီး ကျောင်းတက်ရုံပါ၊ ပြီးရင် ဒီကို ပြန်လာပြီး မေမေ မြင်ချင်တဲ့ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်”

“မေမေမှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ မေမေ

မခွင့်နိုင်ဘူး သား၊ သားအခုလုပ်နေတဲ့ ကားကုမ္ပဏီလည်း အဆင်ပြေသားပဲ၊ မေမေ့ကိုထားပြီး မသွားပါနဲ့ သားရယ်”

“မင်းဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်လို့ သားက ကတိပေးထားတာပဲ ခင်မမေ”

“ရှင် ကျွန်မတို့သားအမိကြားထဲ ဝင်မပါနဲ့ ကိုနေထွန်း၊ သားက ကျွန်မသား”

“သားကို ကျွန်မ မခွင့်နိုင်ဘူး”

ဖေဖေရဲ့အားချစ်ကားကို မေမေက လက်မခံဖြစ်နေခိုက်မှာ ရန်မခ လှမ်းမြင်လိုက်ရတာက မေမေ့နောက်ကျောဘက်ဆီမှာ ကဲဆိုသည့် မီးရထားသံလမ်းဘေးမှ ရန်မခ တွေ့ရသည့် သူမမှ သူမအစစ်။ ဆံပင်တွေကို နှုံးစပ်မှ အပြောင်သိမ်းထားသော သက်ထက်က ကျောဘက်မှာ ကျစ်ဆံပြီးတစ်ချောင်းတည်းကျစ်ပြီး ပြန်ချထားပုံက ကျက်သရေရှိရှိ လှနေသည်။ လှပသော မျက်ဝန်းတွေမှာ ထုံးစံအတိုင်း မစသော မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေနှင့်။ သက်ထက်က ရှေ့မှလူက နေမာနဆိုတာလား။ သေချာမသိပေမယ့် သက်ထက်က မေးဖူးနား လက်သီးနှင့် ကျိတ်ကျိတ်ဖိထားပုံက သက်ထက်ကကို ချစ်စနိုးမဟုတ်တာ သေချာသည်။ နေမာနဆိုသည့်လူက တစ်စုံတစ်ရာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိမ်းဝါးနေတာ မြင်နေရ၏။ ရန်မခ ဆားတစောင်းက လှမ်းမြင်နေတာတောင် သက်ထက်ကမျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေ စိုလက်နေ၏။

ထူးခြားတာက သက်ထက်ကဲ့ရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ ဒေါသဟူသမျှ
မြှူတစ်မျှန်မရှိ။ တစ်ဖက်ကလူကို အသနားခံနေတာမျိုး။ ရန်ခေ
ကြည့်နေဆဲမှာ ထိုလူက သက်ထက်ကဲ့ရဲ့လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ဆောင့်ဆွဲခေါ်သွား၏။ သက်ထက်ကဲ့ရဲ့လည်း သက်မဲ့အရပ်တစ်ရပ်
ပမာ နေမာနဆိုသလို နှုတ်နှုတ် လိုက်သွားသည့်အဖြစ်ကို စိတ်
မသက်မသာစွာ ငေးနေမိစဉ်မှာပဲ...

“သားပြောတာ သဘာဝကျတယ် ခင်မမ”

“ရှင်ပြောသလိုဆို ကျွန်မကပဲ သဘာဝမကျတာပေါ့
ဟုတ်လား”

“ဘာမဆို သင်ယူပြီးမှ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်တာ ပို
ကောင်းတယ် ခင်မမ”

“သား...ရန်ခေ”

“ဗျာ...မေမေ”

ရန်ခေက သူ့လကိုလာထိသည့် မေမေလက်ဖဝါးကြောင့်
သူထူးသံက အလျှင်စလို။ မေမေက သူကြည့်နေရာအထိ လှမ်း
ကြည့်ပြီးမှ ဘာမှမထူးခြားသလို ရန်ခေမျက်နှာဆီ အကြည့်တွေ
ပြန်ရောက်လာ၏။

“သားလိုက်ချင် လိုက်သွားပါ။ မေမေလည်း စီစဉ်စရာ
ရှိတာစီစဉ်ပြီး သားနောက်ကို လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဒီမှာ အလုပ်တွေနဲ့ဆိုတော့ မကြာခဏ ပြန်လာမှာပါ”

မေမေ”

“ကိုယ့်နဲ့အတူ သားကို ခေါ်ထားမှာပါ”

ရန်ခေကို သူနှင့်အတူ ခေါ်ထားမည့်အကြောင်း ပေး
က ဝင်ပြောသည်။

“သိတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ လိုက်ဖြစ်အောင်လိုက်မှာ”

“မင်းသဘောပဲ ခင်မမ”

ပေးက မေမေအလိုကျပြီးကာ ခေါင်းညိတ်ရပေမယ့်
မေမေရင်ထဲ မငြိမ်းချမ်းနိုင်တာ ရန်ခေကိုယ်တိုင် အသိဆုံးဖြစ်
သည်။

ရန်ခေစိတ်တွေက သူ့အကြောင်းထက် သက်ထက်ကဲ့
ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးအကြောင်း ပို၍စိတ်ဝင်စားနေ၏။

ရန်ခေတွေ့ဆုံတိုင်း မစဲသော မျက်ရည်မိုးတွေနှင့်
သက်ထက်ကဲ့ကြောင့် မွန်းကျပ်သွားရတဲ့ ရန်ခေစိတ်အစဉ်မှာ
သူမကိုမေးချင်တာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။

မင်းဟာ ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ သက်ထက်ကဲ့။

• • •

အခန်း (၃)

တစ်နှစ်ကြာပြီးနောက်...

“ဘာ...ဘယ်လို သား”

ဖုန်းပြောရင်း အလန်တကြား မတ်တပ်ထရပ်သည့် ဒေါ်ခင်မမကြောင့် အနားတွင် လက်ဖက်ယန်းကန်ကိုင်၍ ရောက်လာသော အသည်းအမေ ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးပါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

“ဟင့်အင်း...မေမေ ခွင့်မပြုဘူးနော် ရန်မခ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာကို၊ ဟဲ့...ဒါမျိုးတွေ သူတို့နိုင်ငံမှာ ရိုးရောပြီဆိုလေမယ့် မင်းက မြန်မာနိုင်ငံသား၊ မဟုတ်သေးပါဘူး သားရယ်၊ ဒါ မင်းအဖေ ကိုခေတ်လွန်ကြီးရဲ့ အကြံအစည်မဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်မမက ဖုန်းပြောရင်း ဒီဘက်လှည့်ကာ...

“ဖန်ပြန်သန္ဓေသားအတွက် အလှူခံတာတဲ့ နှင်းရေ”

“ဘုရားရေ”

ဒေါ်ခင်မမ သတင်းပို့ချက်များကိုကြားရ၍ ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက ချက်ချင်းရင်ဘတ်ဖိပြီး ဘုရားတ၊သည်။ ဒေါ်ခင်မမက ဖုန်းထဲတွင်မပြတ်သေးသော သားကို စကားပြန်ဆက်သည်။

“အလှူခံသူက မြန်မာအချင်းချင်းမကလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် မေမေ လုံးဝသဘောမတူဘူးနော် ရန်မခ၊ မေမေက ဆောရီးဆို ဆက်မလုပ်နဲ့”

“ဒီမယ်...သား၊ သားကို အဲဒီမှာ နှစ်ရှည်လများ လွှတ်ထားတယ်ဆိုတာက သား သင်ချင်တဲ့ပညာတွေအတွက်နော်၊ ဒီလို ဘာလှူဖို့ ညာလှူဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်၊ ဖအေအေအေ နေတာ တစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ကိုယ်တွင်းကပစ္စည်းပါ ထုတ်လှူ ချင်တဲ့ ဝေသာန္တရာလက်သစ်ဖြစ်နေပြီ”

“မေမေကလည်းဗျာ”

“မေမေကလည်း ဗျာမနေနဲ့”

ဒေါ်ခင်မမက ဖုန်းပြောရင်း ဒေါ်သကို အစိုးမရနိုင်သလို ရိုကာ ဧည့်ခန်းထဲ လူးလာခေါက်ပြန်လျှောက်လွှက်နေ၏။

“ရယ်မနေနဲ့ သား၊ ဖန်ပြန်သန္ဓေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီကလေး ဖြစ်တည်ဖို့ မင်းက မျိုးစေ့ချပေးတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဖအေလည်း မဟုတ်ဘဲ မျိုးစေ့လိုက်ချပေးနေရတာ ဘာသဘောလဲ၊ မေမေဖြင့်

နားကို မလည်နိုင်ဘူး”

“ကုသိုလ်ရပါတယ်၊ မေမေရဲ့”

“ဘာကုသိုလ်လဲ၊ ဒီလိုကုသိုလ်မျိုး မလိုချင်ပါဘူး”

ဟိုတစ်ဖက် ဘာပြောလဲမသိ။

“မြင်ဖူးပါရဲ့၊ ကြားလည်း ကြားဖူးပါရဲ့၊ ကိုရီးယား ရေစီးကြောင်းတွေ မြန်မာနိုင်ငံထဲ လိုက်ဝင်လာကတည်းက စည်းမရှိတဲ့ အကြောင်းတရားတွေ”

“အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားကို ကြိုက်တဲ့အပျိုနဲ့၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေကို ရူးရတဲ့လူမျိုးနဲ့၊ ဒီမယ်...ရန်မခ၊ ကြည့်တိုင်းမြင်တိုင်း အတုယူဖို့ဆိုရင် လူတွေမှာ ဦးနှောက်တောင် မွေးရာပါအဖြစ် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံတကာစည်းမျဉ်းဥပဒေအရ ဘာတွေဘယ်လိုရှိ၊ မေမေသားက မေမေစည်းမျဉ်းထဲမှာပဲရှိရမယ်။ မင်းအဖေ ကိုနေထွန်းနဲ့လည်း ငါ စကားပြောရဦးမယ်”

“ဖေဖေ မအားဘူး မေမေရဲ့”

“အေး...အားတဲ့အချိန်အထိ စောင့်မယ်”

“သူ့ကျွတ်ထွက်တာနဲ့ မေမေဆီ ဖုန်းခေါ်လို့...ကြားလား၊ ဟိုအလှူကြိစ္စတော့ မေမေ လုံးဝသဘောမတူဘူးနော် ရန်မခ”

ဟုတ်ကဲ့လို့ တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့် သားအသံပျောက်မှ ဒေါ်ခင်မမက ဖုန်းကို နားမှခွာကာ သက်ပြင်းတစ်ရွိုက်နှင့် ဆိုဖာမှာဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဘာတဲ့လဲ မမခင်၊ သားက မမပြောတာ လက်ခံရဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောသွားတာပဲ နှင်းရယ်၊ ဒီမှာလည်း အလုပ်က လက်စသတ်မရလို့၊ နို့မို့ ကောက်ခနဲတောင် လိုက်သွားခါရဲ့”

“မခ ဆီကိုလား အန်တီ”

အသံနဲ့အတူ ဆိုဖာနောက်မှ တစ်ကိုယ်လုံးသိမ်းကျုံး ဖက်လာသည့် အသည်းကြောင့် ဒေါ်ခင်မမမျက်နှာက ပြုံးအိသွားကာ လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းသော အသည်းမျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“သားဆီကို အခုသွားချင်တာ သမီးရေ၊ ချက်ချင်း သွားမရလို့၊ ဒီတစ်ခေါက် သမီးပါ လိုက်မှာမဟုတ်လား”

“လိုက်မယ် အန်တီ၊ ဒီလ ပြိုင်ပွဲရှိသေးတော့ ရှေ့လမှ အတူသွားရအောင်နော် အန်တီ...နော်”

အသည်းက ပြောရင်း ဒေါ်ခင်မမကို ဖက်ထားသည့် သက်ကို ဖြုတ်၍ ဆိုဖာမှာထိုင်နေသည့် ဒေါ်ခင်မမ ဘေးနား အတင်းတိုးထွက်ကာ ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်ရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို ခုတ်အတင်း ပူဆာနေပုံက ချစ်စရာ။

ခေါက်ဆွဲခြောက်လို အတွန့်အလိပ်သေးသေးလေးတွေနှင့် ဆူရိုဒစ်ဂျစ်တယ်ဆံပင်ကလေးက တခါခါ။ ကောက်ထားသော

ကျောလယ်ဆံပင်တွေကို ရွှေညှိရောင်ဆေးဆိုးထားသည်။^၁ဖြူဝင်းကြည်လင်နေသည့် မျက်နှာလေးက နုနုဖတ်ဖတ်။ မျက်ခုံးထူထူနှင့် နှာတံချွန်လေးက ဖြူဝင်းကြည်လင်အောင် ပြုပြင်ထားသော မျက်နှာလေးမှာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်ကာ ထိုမျက်နှာလေးကို ဒေါ်ခင်မမ လက်မောင်းမှာ ပါးတစ်ဖက်မှေးအပ်ရင်း ဆိုးနွဲ့နေပုံက တကယ့်သမီးအရင်းအတိုင်း ဖြစ်သည်။

“အန်တီကိုလည်း အသည်း ပြိုင်ပွဲမှာ ရှိစေချင်တာ၊ ရှိပေးရမယ်နော် အန်တီ”

“ရှိမှာပါ သမီးရယ်၊ အသည်း တိုင်တယ်(လ်)ဆုတစ်ခုခုချိတ်တဲ့အထိ အန်တီက စောင့်ကြည့်ဦးမှာ၊ အဲဒါ သမီးလေးကိုချစ်လွန်းလို့ သားနောက် မလိုက်တာသာကြည့်တော့”

“ဟေး...ဒါမှ အသည်း အန်တီကွ”

“အဲဒါလေးတွေနဲ့ပဲ အမောပြေနေရတာ နှင်းရေ”

“မမက သမီးကို သိပ်အလိုလိုက်တာကိုး”

“ချစ်တာကိုး နှင်းရဲ့”

ဒေါ်ခင်မမက ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲရောက်လာသော လက်ဖက်ပန်းကန်ထဲမှ ပုစွန်ခြောက်အကောင်ကွေးကွေးကြီးနှင့် ဆီစိမ့်၍ အိစ္ဆာနေသော လက်ဖက်အသားကို ရွေးခပ်၍ အသည်းပါးစပ်ထဲ ဦးဦးဖျားဖျားနွဲ့သည်။

“မမခင် အရင်စားပါ၊ နှင်းတောင် မစားသေးဘူး။

သမီးက လူကြီးတွေ အရင်”

ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက သမီးဖြစ်သူ အသည်းကို ချစ်စနိုး ချက်စောင်းရွယ်တော့ အသည်းက ချစ်စရာကောင်းအောင် မိမိဖြစ်သူကို မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြရင်း ဒေါ်ခင်မမ ပခုံးစွန်းမှာ မျက်နှာတွယ်ကာ...

“တွေ့လား အန်တီ၊ မေမေက အသည်းဆို အပြစ်ပဲ ဖြင်နေတာ၊ ပြိုင်ပွဲအတွက် ဘာသာလိုလည်း ဝိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ ပြီးတာပဲ၊ အန်တီလို အသည်းနောက် တကောက်ကောက်လိုက်မပေးဘူး၊ လိုက်ပေးရင်လည်း စိတ်မရှည်ဘူး အန်တီနဲ့ မြန်မြန်ဝယ် သုတ်သုတ်သွားနဲ့”

“ဟယ်...ပြောရမှာပေါ့၊ မမသမီးဟာက ဆံပင်ပြင်တော့လည်း တစ်နေကုန်”

“မေမေကလည်း တစ်နေကုန်မှာပေါ့၊ အသည်းက သာမန်လူမဟုတ်ဘူး၊ နာမည်ကြီး မော်(လ်)ဒယ်ဖြစ်နေပြီ၊ ဆွေကရာ ကောက်ဆွဲဝတ်လို့ မရဘူး၊ ဖက်ရှင်ကျမှ စတိုင်ကျမှ ဖြစ်နေမှာ”

“အေး...သမီးလန်းတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ထစ်ခနဲရှိ အဲဒီမော်ဒယ်(လ်)နဲ့ပဲ မေမေမှာ ပင်ပန်းလှပြီ”

ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက သမီးဖြစ်သူကို ဆောင့်ခနဲ မျက်စောင်းထိုးရင်းပြောတာကိုပဲ ဒေါ်ခင်မမက သဘောတကျ ချစ်စနိုး

ရယ်သည်။

“အန်တီက အလှအပဆိုတာ ကိုယ်တိုင်က စိတ်ဝင်စားတာကိုး သမီးရဲ့၊ ပြီးတော့ အန်တီအလုပ်က ဆယ်လီဘရစ်တီတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတော့ သူတို့ဝတ်ပုံစားပုံကို အမြဲတွေ့နေရတော့ သမီးကို အကြံပေးနိုင်တာပေါ့၊ သမီးမေမေကျတော့ တကယ့် အိမ်ရှင်မကောင်း၊ ကြည့်ပါလား...လက်ဖက်သုပ်တောင် နှင်းသုပ်တာနဲ့ မမ သုပ်တာနဲ့ တခြားစီ၊ နှင်း သုပ်တာ တစ်စွန်းစားတာနဲ့ လက်ကမချနိုင်တာ ကြည့်တော့”

ဒေါ်ခင်မမက အသည်းအမေ ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးကို ချီးကျူးစကားလည်းပြော၊ ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ဖက်တစ်စွန်း ခပ်စား။ အသည်းကိုပါ ခွဲကျွေးတဲ့မြင်ကွင်းကို ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ တလှိုက်လှိုက်ဖြာဆင်းလာရတဲ့ ပီတိအရှိန်က ဘာနဲ့မှ နှိုင်းမရ။ အသည်းကပဲ ဆုတောင်း ကောင်းခဲ့လေသလား မသိ။ ဒီမိသားစုနှစ်စုရဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ကပဲ ကြီးမားခဲ့တာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

မွေးကင်းစကတည်းက သမီးရူး ရူးခဲ့သော ဒေါ်ခင်မမဟာ အသည်းကို လက်ပေါ်ကမချ ချစ်ခဲ့သည်။ သမီးရင်းလေးလို ချစ်မဝခဲ့။ သမီးမရှိခင်က မေးပြောခေါ်ထူးရှိခဲ့သော ခြံနှစ်ခြံဟာ သမီးမွေးပြီးမှ ခြံနှစ်ခြံကား မလွယ်ပေါက်တံခါး ဖောက်ခဲ့ရတာ။ ဒေါ်ခင်မမ အချိန်မရွေး အသည်းထံ ရောက်လာတတ်တာကို

ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မွေးကတည်းက မျက်ခုံးထင်းထင်းလေးနဲ့ နှာတံလေးခင်း၊ မျက်နှာကျလေးကလည်း အသည်းလေးနဲ့ တူလွန်းလို့ မမတော့ သမီးကို အသည်းလို နာမည်ပေးချင်တယ် နှင်းရယ်”

“သမီး...အသည်း”

“အသည်းလေး”

ဒေါ်ခင်မမ ပါးစပ်ဖျားက အသည်းချင်းထပ်သွား၏။ အသည်းအမေ ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက ဒေါ်ခင်မမ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ပြီးအသာတကြည်လက်ခံခဲ့၍ သမီးက အသည်းဖြစ်လာ၏။

အသည်း လူလားမြောက်လာတော့လည်း ကိုယ်တောင် မတွေးမိတဲ့ အစီအစဉ်သစ်တွေနှင့် ဒေါ်ခင်မမပဲ သည်းသည်းလှုပ်ပြန်သည်။

“မမကတော့ သမီးနဲ့ သားကို အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့ နေရာချထားပေးချင်တယ် နှင်းရယ်၊ မပြင်းပါနဲ့နော်၊ သမီးလို ချစ်ရမယ့်သမီးမျိုး မမမှာ နောက်ထပ် မတွေ့နိုင်တာသေချာလို့ ဒီစကားပြောတာ၊ တခြားမိန်းကလေးဆို သား ချစ်သွားမှာတောင် ဝိုးမိနေမှာ”

ထိုစကားကို ဒေါ်ခင်မမ ပြောခဲ့တုန်းက အသည်းက သုံးတန်းကျောင်းသူပဲ ရှိသေးသည်။ ရန်မမက အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ၊ ကြားစက သမီးရှင်ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးကိုယ်တိုင်

ရှော(ခံ)ရသလို ငြိမ်ကျသွားပေမယ့် ခေါင်းခါငိုတော့ အစီအစဉ် မရှိခဲ့။ ဆါခင်မမတို့ဘက်က ပြောစရာမရှိ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကလည်း မျိုးရိုးဂုဏ်အဆင့်အတန်းရှိသူ။ သမီးပေပေသည် နိုင်ငံ တကာလှည့်နေသော သင်္ဘောကပ္ပတိန်။ ကိုယ်က မှီခိုသူဆိုပေမယ့် အားလုံးတန်းတူပဲထားသည်။

ဒေါ်ခင်မမဆိုသော စိန်တိုက်ပိုင်ရှင်၊ ရတနာစိန်ကျောက် ဖယ်တောက်ကစားခွင့်ရှိသော ဆါခင်မမရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း အား မော်ကြည့်ခွင့်ရသည့် ဘဝမို့။ ငယ်ကတည်းက သမီးနှင့် ရန်မခကို ကြည်ဖြူစွာ ခေါင်းညိတ်သဘောတူခဲ့သည်။ ဒါ လောဘကြီးတယ်ပဲ ခေါ်မလား၊ အတ္တကြီးတယ်ပဲ ဆိုဆို ကိုယ့် သမီးကိုယ် ဆင်စီးပြီး မြင်းရံတာပဲ မြင်ချင်သည်။

သမီးကို မြင့်မြင့်မားမား ဖြစ်စေချင်တာ မိခင်စေတာ။ မိခင်မေတ္တာအဖြစ် သမီးရဲ့အနာဂတ်ကြင်ယာလောင်းဟာ ငယ် ဘဝကတည်းက တံဆိပ်နှိပ်ပြီးသားဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသူက တခြား မဟုတ်၊ ရန်မခ ဆိုသည့် မခ ဖြစ်သည်။

* * *

အခန်း (၄)

မျက်ရည်ကျခြင်း ဘယ်နှမျိုးရှိသည်မသိ။ သက်ထက်ကဲ ကျသည့် မျက်ရည်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကြောင့် ငိုရွှိတ်မြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းကြောင့် မျက်ရည်ကျခြင်းတွေထဲမှာ နာကြည်းခံပြင်း ခြင်းကြောင့် ကျလာသောမျက်ရည်သည် ကဲ အတွက်တော့ ပါးပြင်တစ်လျှောက် အက်စစ်ပြင်းပြင်းတွေ တိုက်စားစီးဆင်းသွား သော မျက်ရည်ဖြစ်သည်။ ထိန်းချုပ်ရလွန်း၍ ထင်သည်။ သက် ထက်ကဲရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး မွန်းနှစ်ကျပ်ကာ တစ်စစီကွဲထွက် ၍ လည်ချောင်းဝမှာ လာရောက်တစ်ဆို့နေ၏။ အံတင်းတင်း ကြိတ်ကာ မျက်ရည် တွေတွေကျနေပေမယ့် သက်ထက်ကဲ၏ ရှိုက်သံ တစ်စက်မှမထွက်ရတာနဲ့တင် ရင်ဘတ်က ဆယ်ပေါင်တူ နှင့် အထူခံထားရသလို ကျိန်းမျက်ကြေမွ နာကျင်လာသည်။

မျက်ရည်တွေကြောင့် သက်ထက်ကဲရေမှာ ခါးထောက်ရပ်နေသော အရိပ်ကိုရော၊ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ စာရွက်တွေရောကို ထင်ထင်ရှားရှားမမြင်ရပေမယ့် ပြောသမျှစကားတွေကိုတော့ သက်ထက်ကဲ နားထဲ ပီပီသသကြားနေရတာက မပြီးနိုင်တဲ့ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

“ငိုမနေနဲ့တော့ သက်ထက်ကဲ၊ မင်း ငိုနေလည်း မျက်ရည်ကုန်ရုံပဲရှိမယ်၊ ဒီအခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲလာမှာ မဟုတ်ဘူး ငါက ဟိုဘက်မှာ ကတိတွေ ကျွဲခဲ့ပြီးပြီ”

“ကတိ”

သက်ထက်ကဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံရေရွတ်ကာ မျက်ရည်တွေ ကြားမှ နေမာနမျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ ကတိတဲ့လား။ အခုတော့ နေမာနဆိုတဲ့လူက ကတိကို အလေးထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီလား။

“ဟုတ်တယ် သက်ထက်ကဲ၊ သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက ဒီမှာမရှိဘူးဆိုပေမယ့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အများကြီးက ဒီမှာပဲ တည်ထောင်ထားတာ၊ လက်တံရှည်တယ်၊ နယ်ပယ်လည်း ကျယ်တယ်၊ ငါ သူ့ကို လက်ထပ်မှဖြစ်မယ်၊ ကဲ...ကဲ...အဲဒါကြောင့်”

စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်ပြီး နေမာနက သက်ထက်ကဲမျက်နှာကို ကြည့်သည်။ သက်ထက်ကဲက မျက်တောင်မခတ် သူမရှေ့ ဒူးထောက်ထိုင်နေသည့် နေမာနကို မထုံ

နိုင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးကြည့်သည်။ ဒီလိုစကားတွေ ဒီလိုအပြုအမူတွေနဲ့ ကဲ ယုံအောင် ခြေနေပြီဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ နေမာနဆိုသည့်လူပေါ်မှာ ကဲ ကြွေကျခဲ့တာ ဟိုးနှစ်များစွာ ကတည်းကပါ။ အခုတော့ နေမာနရဲ့အချစ်လည်း ရဖူးပြီ၊ နေမာနရဲ့ ဥပေက္ခာကိုလည်း သက်ထက်ကဲ နားလည်ခဲ့ပြီ။ သကာလူးသော အဆိပ်မြစ်ထဲ ကဲ စုန်ချီဆန်ချီ ကူးခတ်ခဲ့တာလည်း ငါးနှစ်တိုင်ခဲ့ပြီမို့ ဒီတစ်ခါ သက်ထက်ကဲ ကျတဲ့မျက်ရည်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကြောင့်မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

“ငါ့သားကို မင်း ကွာရှင်းပေးလိုက်ပါ သက်ထက်ကဲ”

ဒူးထောက်နေသော နေမာနကိုယ်စား နောက်ပါးဆီမှ ထွက်လာသောအသံကြောင့် လူက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား သည်။

“ပါပါး”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ မင်းအဖေပဲ နေမာန၊ မိမိမတစ်ယောက်ရေမှာ ဒူးထောက်နေရအောင် ငါ့သားမာနတွေ ဘယ်နေရာ ရောက်သွားပြီလဲ”

“ပါပါး”

“မင်း ငါ့ကို ဘာမှမပြောနဲ့ နေမာန”

“ကိုဝဏ္ဏ”

တံခါးဝဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံကို လှည့်ကြည့်တော့ ဒေါ်မိုးမခကို မြင်လိုက်ရ၏။

“သူတို့ကလေးချင်းပြောပါစေ ကိုဝဏ္ဏရယ်၊ လာပါ”

ဦးဝဏ္ဏနောက်ပါး ကပ်ပါလာသော ဒေါ်မိုးမခက ဦးဝဏ္ဏအားဆွဲခေါ်ရင်း တားပေမယ့် အရာမထင်။ ဦးဝဏ္ဏက နေရာမှထွက်၍ နေရာတစ်ခုသို့ တောက်လျှောက်ဝင်လာ သည်။ နေ့ညမဟူ၊ ပူသည်အေးသည်မသိဘဲ ဝတ်တတ်သော တိရစ္ဆာန်အဖြစ်၊ ဘောင်းဘီတိုပွပွအဖြစ်နှင့် ဦးဝဏ္ဏ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် မျက်နှာက အရက်စိုးကြောင့် နီမြန်းမြန်း အသိပြန်နေပုံက ညမီးရောင်အောက်မှာ ဘာပုံပေါက်နေမှန်းမသိ။ ကဲက မျက်နှာ အနံ့ လက်ဖဝါးအနံ့တို့က မျက် ရည် သုတ်ရင်း နေမာနတို့ကို မော့ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စစ်ချီတေးတွေ အင်နဲ့အားနဲ့ ရိုက်ခတ်ပစ်သွင်းသလို။ အငြိုးအမျက် လက်လက်ထသော မျက်ဝန်းက ‘ပြောစမ်းပါ ကြိုက်ရာ’လို့ စိန်ခေါ်နေသည်။ ဦးဝဏ္ဏက ချွေးမဖြစ်သူ သက်ထက်ကဲ့ရဲ့ ထိမထင်မျက်နှာကို ဟန့်ခံအသံပေး၍ ခပ်မိမိကြည့်သည်။

“ကလေးချင်းပြောရင် ပေရှည်နေမှာစိုးလို့ ငါဝင်ပြော ရတာကွ၊ ဒီမှာ သက်ထက်ကဲ့၊ ငါသားကို မင်း လွှတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်တော့”

“ပါပါး...သားကို ကဲက ချုပ်နှောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ခဲ့တာ”

“အေး...ဒီကိစ္စက မင်းတို့နှစ်ဦးပဲ သဘောတူခဲ့တာ။

ငါတို့က သဘောမတူဘူး၊ ချွေးမအဖြစ်လည်း အသိအမှတ်မပြု ခဲ့ဘူး”

“ဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့ ပါပါး၊ ဒီအိမ်မှာ ကဲ နေခဲ့ တာ ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒီအိမ်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ၊ ဒီအိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးကို ကဲ ခိုင်ခံ့လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ၊ ဒါ မိသားစုဝင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ခဲ့လို့ လုပ်ခွင့်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

ဦးဝဏ္ဏက နေမာနစကားဆုံးဆုံးခြင်း ဖြတ်အော်သည်။

“မီးဖိုချောင်ရဲ့ ချက်ရေးပြုတ်ရေး မျက်နှာလွှဲထားရုံ၊ ငါ့အဖေကို ပြုစုရုံနဲ့ မင်းက မင်းမိန်းမကို ဒီမိသားစုဝင်ဖြစ်ပြီလို့ တွေးထားတာလား နေမာန၊ နာမည်တပ်မကောင်းလို့ မပြောပြ တာ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောမှသိမယ်ဆိုတော့လည်း ငါတို့ သဘောထား ခဲ့တာက အိမ်ဖော်သာသာ အဆင့်ပဲ”

“ကိုဝဏ္ဏ”

“ပါပါး”

ဦးဝဏ္ဏစကားအဆုံးမှာ သက်ထက်ကဲ့ နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်တော့ မခံချင်စိတ်ကြောင့် လက်သီးနှစ်ဖက်ပါ ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။

“ရှင်လည်း ဘော်ပါတော့ ကိုဝဏ္ဏ၊ ကဲကလည်း ညည်း ပါပါးအကြောင်း မသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ သူဒေါသ

ထွက်တုန်း...”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား မိုး”

ဦးဝဏ္ဏက ဇနီးဖြစ်သူကိုလှည့်ငေါက်ရင်း သက်ထက်ကဲ
ဘက် ပြန်လှည့်တော့ မျက်လုံးတွေက မီးဝင်းဝင်းတောက် ဒေါသ
မျက်ဝန်းတွေနဲ့ဖြစ်သည်။

“အခု ငါပြောနေတာ ဒေါသထွက်လို့ ပြောတာမဟုတ်
ဘူး သက်ထက်ကဲ”

“ဒါကို မင်း အသိဆုံး၊ ငါ့သားကို တစ်ပတ်အတွင်း
ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေး၊ မထိုးပေးချင်ဘူးဆိုလည်း
ရတယ်၊ တစ်ပတ်ပြည့်တာနဲ့ ညည်း ဒီအိမ်က ဆင်းရမှာပဲ၊ ချွေးမလို့
အသိအမှတ်မပြုလို့ ဒီအိမ်သန်းခေါင်စာရင်းထဲ ညည်းကို
မထည့်ခဲ့တာ၊ ဒီနေ့အထိ ညည်း ဧည့်စာရင်းနဲ့နေရတာကို ပြန်
တွေးကြည့်ရင် သဘောပေါက်သင့်ပြီ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် ကဲကဲ၊ မာမားလည်း ဘာမှ
မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်းတဲ့နေ့ကျရင်တော့ ကလေးအတွက်
လျော်ကြေး”

“မဟုတ်ဘူး၊ မုန့်ဖိုးပေးလိုက်မယ်၊ လျော်ကြေးဆိုတာ
နစ်နာတဲ့သူတွေမှ သုံးတာ”

သက်ထက်ကဲ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။ မျက်
ဝန်းမှာ ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည့် မျက်ရည်တွေဟာ

ဝမ်းနည်း၍မဟုတ်မှန်း သေချာသတက် ပိုသေချာသည်။ နာကြည်း
နာ ဒီမိသားစုသုံးယောက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အခုချိန်ထိ
နေမာနဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာ။

ဒီကိုက်ထားတဲ့ သွားရာကြောင့် သက်ထက်ကဲ နှုတ်ခမ်း
တွေ သွေးစို့လာသည်။ ဒဏ်ရာကို အရေးမထားနိုင်တော့ဘဲ
သက်ထက်ကဲက နေမာနတို့ မိသားစုမျက်နှာကို မုန်းတီးစွာ
စိုက်ကြည့်နေတာကိုပဲ ဦးဝဏ္ဏက သရော်ပြီးပြီးသည်။

“တောက တက်လာတယ်၊ တိုက်ပေါ် အခန့်သားနေပြီး
ထမင်းဟင်းချက်တယ်၊ အပူအပင်မရှိ ကလေးတစ်ယောက် မွေး
တယ်၊ ဒီမှာ မိကဲ၊ ဒီကလေးရာဇဝင်ကလည်း စာမျက်နှာ ပြန်လှန်
စရာမလိုအောင် ငါတို့ သိပြီးသား၊ ဒီတော့ ပေးတာယူပြီး သွားဖို့
ပြင်ပေါ့၊ အမုန်းနဲ့ လမ်းမခွဲတာ ပိုကောင်းမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ဒီလိုအခြေအနေ ဒီစကားတွေ ပြောနေတာတောင် အမုန်း
နဲ့လမ်းခွဲတာ မဟုတ်ဘူးဆိုပါလား။

“ဘိုးဘိုးဆီက မင်း ရထားတာတွေလည်း ဂျီတာပဲ
သက်ထက်ကဲ၊ မင်းဘဝသစ် ထူထောင်ဖို့ လုံလောက်မှာပါ”

နေမာနထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံကြောင့်
သက်ထက်ကဲ အကြည့်တွေက စူးလက်စွာ နေမာနထဲရောက်
သွားတော့ သူက ကဲ အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ဘဲ ဖျတ်ခနဲ
မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“သွားမယ် နေမာန၊ မင်းလည်း ဒီညကစပြီး ဒီအခန်းမှာ အိပ်စရာမလိုတော့ဘူး”

သူ့သားကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် ဦးဝဏ္ဏအသံ။

“ကျွန်တော် ဒီအခန်းမှာမအိပ်တာ လန့် ချီနေပါပြီ ပါပါးရဲ့”

နေမာနရဲ့ ပြန်ဖြေသည့်စကား။

အခန်းထဲက ထွက်ခွာသွားသော ခြေလှမ်းတွေအားလုံးက နှလုံးသားကိုရက်စက်စွာ ဖြတ်နင်းသွား၏။ နာကျင်ခြင်း၊ ယူကျွန်းမရခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းတွေ ပေါင်းစည်းလျက် သက်ထက်က ကိုယ်လေးက ကြမ်းပြင်ပေါ် အဝတ်တစ်စလို့ ပုံခနဲခွေခေါက်ကျသည်။ ခုတင်ပေါ်ဆီ လည်ဖြန့်ကြည့်မိတော့ မွေ့ရာအလယ်မှာ ဂါဝန်ပန်းရောင်လေးနဲ့ ဆွဲပွပ်ငဲ့စွာ အိပ်မောကျနေသော သမီးလေး။

“သမီးလေး... သမီးလေးရယ်”

သက်ထက်ကနှုတ်မှ တဖွဖွရွတ်ရင်း ထိုင်နေရာမှ ကျုံးထကာ သမီးရှိနေသည့်ခုတင်ဆီ အားတင်းလျှောက်သည်။ သမီးရဲ့ မွေ့ရာတစ်ဖက်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သမီးမျက်နှာကို တစ်မှိန်မှိန်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ကျမီပြန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်ကျသော သက်ထက်ကရဲ့မျက်ရည်တွေက အမှန်းမဲ့သော မေတ္တာကိုယ်စားပြုငိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးနဲ့မလိုက်အောင် ထူတန်းတန်းမျက်ခုံး

အောက်မှာ မျက်ဝန်းမှိတ်ထားခြင်းကြောင့် မျက်ခွံမို့တာလည်း သိသာသည်။ နှုတ်က စင်းစင်းလေးကျလာပြီး အဖျားနားမှာ ကော့သွားတာက အသည်းယားစဖွယ်ပါ။ သမီးဟာ အရပ်ထလေးနှင့် တူလွန်းလှ၏။ ကြည့်တိုင်းမဝ၊ နမ်းတိုင်းမွှေးနေတတ်သည့် သမီးကိုယ်လေးကို ဖွဖွလေးဖက်ကာ စိတ်အစဉ်က ဘိုးအတိတ်ဆီ တစ်ဖက်ပြန်လည်၏။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကျော်က သက်ထက်ကဆိုသော သူမဟာ မိဘမဲ့ပေမယ့် အကျင့်စာရိတ္တဥဉာပါ မချို့ခဲ့။

“ငါတူမကို ချီးကျူးပါတယ်၊ မအေ ဆုံးပါးသွားတဲ့ နှစ်မှာပဲ ဆယ်တန်းဖြေရတာ၊ မျက်ရည်တွေနဲ့ စာမေးပွဲသွားဖြေတိုင်း ဦးလေးမှာ အလုပ်သွားရတာတောင် မဖြောင့်ဘူး၊ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ခဲ့ရတောင် မဆူဘူး၊ အားပေးမယ်လို့ အားခံထားတာ”

“အခုတော့ အဖေ အားပေးစရာ မလိုတော့ဘူးလေ၊ အပေ့တူမက ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာတောင် ပါသေးတာ၊ သိပ်တော်တာပဲလို့ မချီးကျူးဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက မညှိပါဘူး”

သက်ထက်ကနဲ့ ဆန္ဒနွယ်ပတ်သက်စရာ ဒီသားအဖသာ ကဲရဲ့ မိသားစုဝင်တွေလိုဖြစ်ခဲ့တာမို့ ဦးလေးနဲ့ အစ်မအိုပ်က အမေ၊ အဖေတို့လောက် မအေးချမ်းပေမယ့် ပူလောင်ခြင်းတော့ကင်းခဲ့သည်။

“အဖေတို့မကို ဝတ်ပြုရာလည်းကျအောင် သမီးလည်း အားနေတုန်း သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ချောင်းသာသွားမလို့၊ ကံပါ ခေါ်သွားမယ်လေ၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဆိုတော့ အဖော်ရတာပေါ့ အဖေရဲ့၊ သွားမယ်နော်..အဖေ”

သက်ထက်ကဲ့ရဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်မက သက်ထက်ကဲ့အတွက် ခွင့်တောင်းပေးသည်။ သက်ထက်ကဲ့က ဘာမှမပြောပေမယ့် ပူဆာရိပ်နှင့် ဦးလေးကို တောင်းဆိုသည်။ ထိုအပျော်ခရီးက ကံဘဝကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်မည်မှန်း ကြိုတင်သိခဲ့ရင် ကံ လိုက် ဖြစ်မည်မဟုတ်။ ဒီလိုပါပဲလေ။ လောကက လူတွေ ကြိုမသိ နိုင်သော အရာတွေနဲ့ ဝတ်ခတ်ပစ်နေကျမို့ လောကခံလို့ ခေါ်လေ သလားမသိ။ အပျိုမိန်းကလေး ခုနစ်ယောက်စုနေသော ထိုခရီးမှာ ကဲက အသက်အငယ်ဆုံး။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးထဲမှာ အရှက်အကြီး ဆုံး၊ အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်နေ၏။

“ဟိုဘက် ဘန်ဂလိုမှာလည်း ခုနစ်ယောက်တည်းတာ တဲ့၊ အားလုံးထဲမှာ ကိုရီးယားဒီဇိုင်းကောင်လေး နှစ်ယောက်က..”

“ညီအစ်ကိုတု၊ ငါ စုံစမ်းပြီးပြီ”

“ဆံပင်အလယ်ခွဲနဲ့ နောင်လေးလေ၊ ဟဲ့..သူက အငယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပါ့မလား အီရယ်၊ သူ့အရပ်ကြီး ဒီလောက် မိုးထိုးနေတာ”

“နုထွားဆိုတာ အဲဒါပေါ့..ဟီ ဟီ”

မိန်းကလေးတွေနှုတ်ဖျား ပလူယုံနေသည့် သတင်းတွေ ထဲမှာ သူ့အမည် နေမာနဆိုတာလည်းပါသည်။ ရန်ကုန်က သူ့ဌေး သားဆိုတာလည်း သိရပေမယ့် ကိုယ့်အစ်မအရွယ်တွေကြားထဲမှာ ကဲက တိတ်တိတ်လေး ချောင်းကြည့်ရုံမှတစ်ပါး မပိုခဲ့ပါ။ သို့ပေ မယ့် ကံကြမ္မာက လူကို ပဉ္စလက်ပြချင်ပြန်တော့ ကဲကိုမှ ကျီစယ် ခဲ့၏။

“ဟေ့..သက်ထက်ကဲ့”

“ဘာလဲ”

“ဒီမှာ..ရော”

ကိုယ့်နာမည်ကိုလည်း ခေါ်သည်။ ပြီးတော့ ရွန်းရွန်း စားစားကြည့်ကာ ကဲလက်ထဲသို့ အနီရောင်ပန်းတစ်ပွင့် ထည့် ပေးတော့ အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ လှမ်းအယူ...

“ကို မင်းကိုချစ်တယ် သက်ထက်ကဲ့”

“အို”

နေမာနဆိုက ထိုစကားကြားရစဉ်က သက်ထက်ကဲ့ နှလုံးသားကို အေးစက်စက်လက်နှင့် ဖြစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်ခံရသလို လူက အေးစက်မွန်းကျပ်သွားကာ နေရာတင်ရပ်လျှက်သားနှင့် အသက်နှုတ်ခံလိုက်ရသလို ငေးကြောင်သွား၏။ သူက သက် ထက်ကဲ့ ဖြစ်ပျက်သွားပုံကို သဘောကျသလို ခပ်ဟဟရယ်ရင်း

“ညနေ အဖြေလာတောင်းမှာနော်၊ အခုတည်းက ကြို
စဉ်းစားထား၊ မင်း ချစ်လည်း ကိုယ်ကတော့ ဇွတ်ချစ်မှာပဲ”

“ဟာ”

ပြောသွားပုံက အေးအေးဆေးဆေး ရှိလှသည်။ ကဲ မှာသာ
ချောင်းသာရဲ့လေညင်း အေး မအေး၊ ပင်လယ်ကြီး လှ မလှ
ခေါင်းထောင်ကြည့်ဖို့တောင် အားမရှိတော့ဘဲ ထိုတစ်နေ့လုံး
ဘန်ဂလိုထောင့်ကပ်ကာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေရင်းက မငြိမ်နိုင်သော
ရင်ခုန်သံကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါကျိန်ဆဲရင်း...ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရ
မှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲလား သက်ထက်ကဲ။

ဟင့်အင်း...ကဲ မသိဘူးကွယ်။

• • •

အသန်း (၅)

သက်ထက်ကဲ အချစ်ကိုသိချိန်မှာ အချစ်ရဲ့အရသာက
ခါးသက်သက်ဖြစ်နေခြင်းက အံ့သြဝမ်းနည်းစရာ။

“ကို မင်းကိုထားခဲ့လို့ မဖြစ်တော့ဘူး ကဲကဲ၊ နွဲ့လည်း
စခွဲနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်တို့ အခု ရန်ကုန်ကို တစ်ခါတည်းထွက်ပြေး
ကြမယ်”

“ဟင့်အင်း...မဖြစ်နိုင်တာရှင်၊ ကဲ အသက်လည်း
စပြည့်သေးဘူး၊ ပြီးတော့”

“မငြင်းနဲ့တော့ကွာ၊ စိတ်ချ...ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေ
ရဘူး၊ ကို တာဝန်ယူတယ်၊ ရန်ကုန်အိမ်မှာ ကိုယ့်ပါပါနဲ့ မာမား
ရယ်၊ ပြီးတော့ လူမမာ အတိုးရယ်ပဲရှိတာ၊ သေချာတယ်၊ သူတို့က
ကဲကဲကို ချစ်မှာ”

“မဟုတ်တာ ကိုရယ်၊ ကားကို အခုပြန်လှည့်လိုက်ပါနော်၊ ဟို ကိုအစ်ကိုနဲ့ ကိုသူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဒီကာနဲ့ပဲ လာကြတာမဟုတ်လား၊ သူတို့ပြန်ဖို့ ခက်နေပါဦး”

“ရါ၊”

စကားမဆုံးခင် နေမာနက သက်ထက်ကနုတ်ခမ်းတွေ ပေါ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ကန့်လန့်ဖြတ်လာတင်သည်။ ကားခေါင်းခန်းထဲ သက်ထက်ကတို့ နှစ်ယောက်တည်းရှိ အနီးကပ် ဖြစ်ရသည့် ဖြူဝင်းနုစိုနေသည့် နေမာနမျက်နှာပေါ်က ခိုဝေစွာ ကြည့်တတ်သော မျက်လုံးတစ်စုံကြောင့် သက်ထက်က ရင်ခုန်သံတွေ ကတိမ်းကပါး ဖြစ်သွားသည့်အချိန်မှာပဲ...

“ချောင်းသာနဲ့ရန်ကုန် သူတို့ အဆင်ပြေသလို ပြန်တတ်တယ်၊ အရေးကြီးတာ ကဲကဲ ကိုနဲ့ ခွဲမသွားဖို့ပဲ”

“ဘာလဲ...ကိုယ့်ကို မယုံဘူးလား”

ထိုမေးခွန်းမှာ ကဲကဲ အငိုက်မိသွားကာ စိတ်ရင်းအတိုင်း ခေါင်းခါဖို့ အားနာခြင်းက ကြီးစွာဖြစ်ထွန်းသည်။ ဘဝတစ်ခုလုံး နှစ်မွန်းသွားပါမှ အားနာစိတ်က သက်ထက်ကတို့ မကယ်တင်နိုင်မှန်း ကဲ သိသောအခါ အရာအားလုံး နောက်ကျခဲ့လေပြီ။

“မဆိုးပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့သား တော်သွားပြီ၊ မင်း ပစ်မှတ်ထားခဲ့တဲ့ ကလေးမက နောက်ကြောင်းရှင်းသားပဲ”

ထိုစကားအဓိပ္ပာယ်ကို ဒီအိမ်ကြီးထဲရောက်ပြီး လတော်

တော်ကြာမှ သက်ထက်ကဲ သိခဲ့ရသည်။ ခိုးရာလိုက်ပြေး၍ ရှက်သည်ဟု ကြွေးကြော်ကာ ဦးလေးနှင့် အစ်မက သက်ထက်ကဲ ခိဘာအမွေအိမ်ကို ရောင်း၍ တခြားတစ်နေရာဆီ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ တစ်ကောင်ကြွက် မိဘမဲ့ ကဲကဲ ဒီအိမ်သားတွေကိုပဲ တိုးကွယ်ရာဟုသတ်မှတ်ကာ စုံလုံးပုံအပ်ခဲ့သည်။ ကဲရဲ့ခင်ပွန်းကတော့ မိုးလင်းသည်နှင့် မင်းသားရုံးအောင်ပြင်ကာ အပြင်သို့ အလည်အပတ်ထွက်တတ်တာ ညမိုးရုန်းစုန်းချုပ်မှ နေမာနမျက်နှာ ဖြင်ခွင့်ရသည်။

“အတိုးမေးရင် ကို အလုပ်လုပ်နေပြီလို့ပြောနော် ကဲကဲ၊ အသိကုမ္ပဏီမှာလို့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကို”

နေမာနပြောသည့်အတိုင်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတာလည်း သက်ထက်ကဲပါ။

“ငါ့သား ခိုးလာတဲ့မိန်းကလေး အားကိုးရလား၊ တော်လားဆိုတာ သိအောင် စမ်းရမှာပဲ၊ မိုး...အဖေအတွက်ခေါ်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းရော၊ အိမ်အကူ မိသန်းကိုပါ အလုပ်နားလိုက်တော့၊ ကိုင်း... မိကဲ၊ ဒါ ညည်းအရည်အချင်း ပြရမယ့်အချိန်”

နေမာနအဖေ၊ သက်ထက်ကဲရဲ့ ယောက္ခမ ဦးဝဏ္ဏသတ်မှတ်တော့လည်း ဟုတ်ကဲ့ဟု ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတာလည်း သက်ထက်ကဲ။ အိမ်အလုပ်တွေနဲ့ ဂျင်ခြေလည်အောင် မနားရ

သည့်အထဲ ကဲက လေဖြတ်နေသော နာတာရှည်အဘိုးကိုလည်း
စေတနာအပြည့်နဲ့ အချိန်ပြည့်ဖြုစသည်။ မီးဖိုချောင်ငေသျှာစု
ပြီးဘာနဲ့ ကဲ သွားတာက အဘိုးအခန်းဆီသာ။ ပါပါးတို့ လင်
မယားကတော့ လက်ချင်းချိတ်ပြီး အပြင်ထွက်သည့်နေ့တွေ ရှိသလို
အိမ်မှာအပေါင်းအသင်းတွေခေါ်ပြီး မဲချပ်လေးတွေနှင့် ဝိုင်းထောင်
သောနေ့တွေလည်း ရှိသည်။

“အပျော်တမ်း အပျင်းပြေပေါ့”

စားပွဲပေါ် လောင်းကြေးထပ်သော ငွေပုံကြီး ပီးထ
နေတာကိုက ကဲအတွက် မျက်လုံးပြူးစရာဖြစ်နေ၏။

“ငါ့အပေဆီ အဝင်အထွက်က ညည်းတစ်ယောက်ထဲ
ရှိတာနော် မိကဲ၊ တခြား ဘာဘာညာညာ အသံတွေ ငါ မကြား
ချင်ဘူး”

သက်ထက်ကဲ မြင်သမျှ မပြောခဲ့လို့ ယောက္ခမကြီးကိုယ်
တိုင် နှုတ်ပိတ်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ အဘိုးမေးသောအခါ ကဲက
နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့မိသည်။ လေဖြတ်ထားပေမယ့် အဘိုးက မလှုပ်ရှား
နိုင်တာကလွဲ၍ ကျန်တာ အကောင်းပကတိဖြစ်သည်။

“မြေးမ ပြောတဲ့အတိုင်းဆို အဘိုးသားနဲ့ ချွေးမရော
ဟိုကောင် နေမာနပါ တယ်လိမ္မာနေပါလား၊ အားလုံး အလုပ်
ကိုယ်စီ လုပ်ကြတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်...အဘိုး၊ အဲဒါကြောင့် ကဲပဲ အဘိုးကို ပြုစုဖို့

အဲဒတာလေး ပါပါးနဲ့မာမားလည်း ဆိုင်ထွက်နေရတော့ မအား
တို့ငါ၊ နို့စို့ အဘိုးနားပဲကပ်ပြီး ပြုစုချင်မှာ”

သူ့စကားကို အဘိုးက ခပ်ပြီးပြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်ပါ မြေးရယ်၊ အခု ကြည့်လေ၊

နို့မယူပြီး အလုပ်အကိုင်နဲ့ အတည်တကျဖြစ်တဲ့အခါ နေမာနကို
အဘိုးပိုင်ဆိုင်မှုအမွေထဲက တစ်ဝက်ခွဲပေးမယ်ဆိုတော့...ဟော...
နေမာနတို့ နှစ်တောင်မကူးဘူး”

“မိန်းမနဲ့ အလုပ်နဲ့ အတည်တကျ၊ နို့စို့ ဘယ်သူနဲ့

အယ်လိုစပ်ပြလိုမရတဲ့ ရည်းစားတွေက ရှိလို့ပေါက်နေတာ၊ မနေ့
ကနဲ့ ဒီနေ့ရည်းစား မတူဘူးပဲထား၊ မနက်နဲ့ နေ့လယ် အိမ်ခေါ်
ထားတဲ့ သူငယ်ချင်းတောင် မတူတာ၊ မိဘကလည်း မပြောဆိုတဲ့
အပြင် သူတို့ပါခပ်ပါပါနဲ့၊ ရာဇသံတော့ ထုတ်ထားသား၊ မြေးနဲ့
အွဲ့တဲ့သူက မချမ်းသာရင်နေ၊ သူဌေးသမီးဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးဆုံးတဲ့၊
ဟွန်း...ငွေမက်တဲ့ဟာတွေ”

အဘိုးက နေမာနတို့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်ကို သိပြီးသား
ဖြစ်နေ၏။ အဘိုးပြောသည့် စကားတွေက မြေးအရင်းလိုတောင်
မေ့နေပုံဖြစ်၏။ ကဲက အဘိုးတစ်ကိုယ်လုံးကို ရေစိုဝတ်နှင့် ဖွဖွ
တိုက်ပေးရင်း ခေါင်းငုံ့ကာ မျက်ရည်ပဲရတာအခါခါ။ အခုရော
ဘာထူးလို့လဲ အဘိုးရယ်။ တစ်နေ့တစ်ခေါက် အိမ်ခေါ်လာသော
ကောင်မလေးတွေရေဆို ကဲတို့က အလိုအလျောက် မီးဖိုချောင်ထဲ

ရောက်သွားစမြဲ။ ကိုယ့်ကို သူ ဘယ်လိုသဘောထားလဲမသိပေမယ့် ကဲက နေမာန မိန်းကလေးတွေအတွက် ရေပူရေချမ်းကမ်းရတဲ့ အိမ်ဖော်သာသာ။ ခံစားချက်တွေ၊ နာကျင်ခြင်းတွေ လုံးထွေးမြို့ချရင်း သက်ထက်ကဲဆိုသော သူမရင်ဘတ်မှာ အနာအဆာတွေ ပြည့်တက်လာသည်။ ဖောက်ခွဲပစ်မယ်ကြံတိုင်း...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကဲရယ်၊ ကို တကယ်ချစ်တာ မင်းတစ်ယောက်တည်း၊ အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးယိုင်လာတာ ကဲကဲလည်း သိနေတာပဲ၊ ဒီကြားထဲ ပါပါနဲ့ မာမားရဲ့ဝါသနာက ငွေလွှဲလိုက်နေတာဆိုတော့ ကို သူတို့ကိုတွဲတာ ခွင့်အတွက်ပါ ကဲကဲရာ၊ သူတို့က နေမာနအတွက် ဆို ပုံ လိုက်လောင်းရမလား၊ လိုက်ဆံဖျန်းရမလားဆိုတဲ့ အနေအထားမျိုး၊ ကိုယ့်ယောက်ျားအကြောင်း မသိဘူးလား၊ ဒီကောင်က ရေနဲ့ထိမှ လန်းတာ”

ရှင်စကားတွေကို မယုံဘူးလို့ ကဲက ဇွတ်အတင်းရုန်းကန်လည်း နေမာနက အနမ်းတွေနဲ့ ကဲကို ဇွတ်ချည်နှောင်ထိန်းချုပ်ခဲ့သော ညတွေဟာ ပြန်တွေးတိုင်း နှစ်မြို့စရာမရှိ။ အချစ်နဲ့ရမ္မက်က မတူအောင်ကွဲပြားတာမို့ သွေးဆူလာတိုင်း ရင်ခုန်သံထင်ပြီး သိမ်းပိုက်ခံခဲ့ရသော ညတိုင်းဟာ ကဲအတွက် တကယ်ငရဲကျခဲ့ရသော ညများဖြစ်သည်။ နေမာနရင်ခွင်ထဲ စိုစွတ်ဖူးသော မျက်ရည်တွေကြားမှ ကဲဟာ အချစ်ကို ရွံရှာစပြုလာခဲ့ပြီ။ အချစ်ကို မယုံကြည်စ ပြုလာခဲ့ပြီ။

နောက်ဆုံး သမီးတစ်ယောက် အဖတ်တင်ပြီးကာမှ...
“ဒါ...မြေးမအတွက် သပ်သပ်ပေးတာနော်၊ အဘိုးအတွက် မြစ်ဦးကလေးကို ခက်ခက်ခဲခဲမွေးပေးခဲ့ရလို့၊ ဆေးရုံမှာ အကြာကြီးနေပြီးမှ ကလေးမွေးရတာဆိုတော့ ပင်ပန်းနေမှာပေါ့၊ အဘိုးရဲ့ မြစ်လေးနဲ့ မြေးအတွက် ဒါသီးသန့်လက်ဆောင်”

အဘိုးက သက်ထက်ကဲကို ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့အနီကလေးပေးပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ အဘိုး အမောဖောက်၍ ဆုံးပါးသွားတော့ သမီးလေးက ရက်တစ်ရာပြည့်ပဲရှိသေးသည်။ အခု...သမီးတစ်ယောက်ပြည့်မှာ ကဲက ဒီအိမ်ကြီးမှထွက်သွားဖို့ အကြောင်းဖန်လာသည်။

ကဲက သမီးကို ရင်ဘတ်ရှေ့မှာလွယ်တဲ့ အိတ်လေးထဲ ထည့်လွယ်ကာ လက်မှတ်ထိုးပြီးသား ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့သည်။ အဝတ်အစားထည့်ထားသော လပ်ရေ(ချုံ)ကြီးကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲ၍ ခြံအပြင်ထွက်သော အခါ...

နှင်းမွန်ကြားမှ လောကကြီးက အေးစက်သောရင်ခွင် ဖွင့်၍ တဲကို ကြိုဆိုသည်။ မာယာများသော လောကဓံအလှည့်အပြောင်းတွေကြား ယုံကြည်စရာမရှိသော ချစ်ခြင်းတွေကြားမှာ ကဲက သမီးလက်ကိုဆွဲ၍ တမင်မွေးမြူထားသော မာနတို့ဖြင့် ဘာမဆိုရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

အခန်း (၆)

“တကယ်ပြောတာနော် အန်တီ၊ ကိုကိုက တကယ် ပိုချောလာတယ်”

“မြောက်မပြောလည်း လက်ဆောင်တွေ ပါလာပါ တယ် အသည်းရယ်၊ လက်ကိုင်အိတ်ဆို LV၊ မျက်မှန်တွေထဲက Gucci ဝဲ ကြိုက်တာဆို၊ CK ရေမွှေးတောင်ပါသေး”

“ကိုကိုနော် အသည်းကို စော်ကားပြန်ပြီ”

“ဟ...စွဲချက်က ပြင်းလှချည်လား”

“အသည်းက အဲဒါတွေလိုချင်လို့ ကိုကိုကို ချောတယ် လို့ ပြောတာမှမဟုတ်တာ”

မအေနှစ်ယောက်က နောက်ခုံမှာထိုင်ရင်း ရန်မခန့် အသည်းတို့ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ရယ်၍သာနေသည်။ ရန်မခကို

ဆာကြိုတာက တောင်းဆွဲ(စ်)ကားဖြစ်သည်။ အခုနောက်ဆုံးပေါ် ဒီဇိုင်းနှင့်ကားမို့ ကျယ်လည်းကျယ်၊ သက်တောင့်သက်သာလည်း နှံ့သည်။ ရှေ့ခန်းမှာ ဒရိုင်ဘာဆေး၌ လပ်ရေ(ချုံ)တွေထပ်တင်ထား ဦး အလယ်ခုံမှာ ရန်မခတို့နှစ်ယောက်ထိုင်တာမို့ အသည်းက စိတ်ထင်တိုင်း သူ့လက်မောင်းကို ပိတ်ထုလိုက်၏။ လက်မောင်း မှာ ပါးအပ်မှီကာ စကားပြောလိုက်၊ ရန်မခက အသည်းကို ခေ့ချင်အောင်စလွှင့် အသည်းက ရန်မခလက်ဖျံကို ဆွဲဆိတ်လိုက် နှင့် သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေ၏။

“အသည်းမှာ အဲဒီပစ္စည်းတွေက အွန်လိုင်းကပရိသတ် တွေ လက်ဆောင်ပေးတာရော၊ ကြိုက်တာတွေရင် ဝယ်ပစ်တာ ရောနဲ့ ပုံနေပြီ၊ ကိုကိုဆီက လက်ဆောင်မျှော်ကိုးပြီး ပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် သားရဲ့၊ အသည်းက အခုဆို ဝင်ငွေ ကောင်း နေပြီ၊ ပြီးတော့ ဇာတ်ကားတွေရိုက်ဖို့ ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ စာချုပ်တောင် ချုပ်ရတော့မှာ၊ မင်းသိတဲ့ နဂိုကအသည်း မဟုတ်ဘူး”

“သိပါတယ် မေမေရော၊ လေဆိပ်မှာကတည်းက အသည်းဆိုပြီး ဆော်တိုထိုးခိုင်းတာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့၊ ကျွန်တော် တောင် လူအုပ်ကြားထဲ အသက်ရှူကြပ်တော့မလို့”

“ကိုကိုနော်”

ဒီးပျော့ရောင် မျက်မှန်ကြီးဆွဲချွတ်ရင်း အသည်းက နှုတ်ခမ်းစူးပြီး ဆောင့်ခဲအော်တော့ ရန်မခက အသည်းမျက်နှာ လှလှလေးကို ချစ်စနိုးကြည့်ပြီး တဟားဟားအော်ရယ်သည်။ သူ မသိလို့မဟုတ်ပါ။ ဟိုးအရင်ကနှင့် များစွာကွဲပြားခြားနား လာသော အသည်းက ဆံပင်ရွှေ့ဆိုရောင်၊ မျက်ခုံးထူထူလေးတွေ နှင့် အဝေးကတည်းက ထင်းနေအောင်လှလာမှန်း ရန်မခ သိပါ သည်။ ဆယ် လီဘရစ်တီတစ်ယောက် ဖြစ်လာတာမို့ အသည်း ဝတ်သမ္ပုကလည်း အဆန်းအပြား။ မီးခိုးရောင်ရင့် ဖဲသားဂါဝန်က လည်ပင်းနားမှာ ထပ်ခေါက်ထားရသော အဝိုင်းကော်လံဖြစ်ပြီး ခူးဖုံးအထိရှည်တာကို လည်သာခေါက်ဖိနပ်အညိုနှင့် တွဲဝတ်ထား သည်။ အင်္ကျီလက်တွေက မြှောက်လိုက်လျှင် တောင်ပံလိုကားကျ တာမျိုးပေါ် အနီရင့်မာဖလာတစ်ထည် ပတ်ထားတာမို့ ကပိုကရို စတိုင်(လ်)က အသေအချာ ပြင်ဆင်ထားမှန်း ရန်မခ သိနေသည်။ ဒါပေမဲ့ ရန်မခမျက်ဝန်းထဲတော့ အသည်းက အသည်းပါပဲ။ ထူးခြားခြင်းဖြင့် အမြင်ပြောင်းလဲမလာခဲ့တာ ဝန်ခံရင်တော့ အသည်း စိတ်ဆိုးလေမည်လား။

“ဒီက တကယ်ပြောနေတာ၊ ကိုကိုအသားတွေကအစ ကြည့်ပြီး ဝင်းလာတာ၊ အရပ်ကြီးလည်း ပိုမြင့်လာသလိုပဲ၊ အသည်း မော့ကြည့်နေရတာ လည်ပင်းတောင် ညောင်းတယ်”

“အသည်းအရပ် ပိုပုသွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ကြည့်...အန်တီ၊ တွေ့လား”

အသည်းက နောက်ခန်းတွင်ထိုင်သော မေမေ့ကို လှည့် တိုင်တော့ ဒေါ်ခင်မမက ရယ်၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်၊ မင်းဟာက သမီး ဘာပြော ပြော စ၊ စရာလို့ ထင်နေတာကိုး၊ မနေ့ တော်ပြီ၊ အဲဒီဆံပင်ကြီး ကလည်း နောက်နေ့သွားညှပ်”

“အာ...မေမေ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာပြီ”

“လှသားပဲ မမခင်ရဲ့”

“တွေ့လား၊ အန်တီနှင်းကမှ အမြင်မှန်သေးတယ်”

“မလှပါဘူး မေမေရာ”

အကွက်ဆိုက်သွားသလို အသည်းက ဝင်ပြောရင်း...

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ တခြားဟာတွေ အကုန်ပြောင်းလဲ လာတာ၊ ဒီဆံပင်ပဲ မပြောင်းတာ၊ ထွက်သွားတော့လည်း ဆံပင် ဘုတ်သိုက်၊ ပြန်လာတော့လည်း ဆံပင်ဖရိုဖရဲနဲ့”

“အသည်းဆံပင်လောက် မဆိုးသေးပါဘူး၊ အသည်း ဆံပင်ကမှ မီးကျွမ်းထားတာလိုလို”

အကောက်သေးမွေမွေလေးတွေကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောမှန်း အသည်း သိ၍...

“ကိုကို”

ဒေါသနှင့် အာခေါင်ခြစ်အော်ကာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မတတ်

မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လာတာကို ရန်မခ ရယ်မဆုံး

“ကျွဲ”

“အမေ”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဘုရား...ရား”

အရိန်နှင့် မောင်းလာသောကားက ဒက်စတော့(ပ်) အုပ်ပစ်တာကြောင့် ကားထဲလူတွေ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ပုံစံတွေ ပျက်ကုန်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နိုးတင့်ရယ်၊ ဘရိတ်အုပ်တာက လည်း ငါ့ပါ ရှေ့မှန်ထိ ကျွဲထွက်သွားဦးမယ်၊ လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းပဲ”

ဒေါ်ခင်မေက ဒေါသနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်သည်။

“အရှေ့က ကားဖြစ်တာ မမရဲ့၊ မောင်းနေရင်း ဒုန်းခနဲ ထိုးရပ်သွားလို့”

“မောင်းတဲ့သူက ကားမမောင်းတတ်တာလား၊ အခုမှ အစမ်းမောင်းတာလားမှ မသိတာ”

ဒေါ်နင်းနင်းအေးက ပြောရာပြောကြောင်း ဝင်ပြောသည်။ ရန်မခ ရှေ့ကားကိုလှမ်းကြည့်တော့ ကားက သေးသေးလုံးလုံး လေးဖြစ်ကာ ရှားပါးသော ရွှေညိုရောင်။

“အဲဒါ ဒီမှာ နောက်ဆုံးပေါ်တာလေ ကိုကို၊ မြန်မာ မိနီဆလွန်း”

“ချစ်စရာလေး”

ကားသေးသေးလေးမို့ သူက ပြောခြင်းဖြစ်ပေမယ့် အသည်းက ပန်းတွန့်ပြီး..

“အသက်ရှူ ကျပ်တယ်”

ထိုအခိုက်မှာပဲ ကားပေါ်မှ အနက်ရောင် စကင်(န်)နီ ဝတ်သားသော ပျိုင့်ဒေါက်ချွန်ချွန်စီးထားသော ခြေတစ်ဖက်က တံခါးအပြင်ဘက်ဆီ ထွက်ကျလာတာဖြစ်သည်။ ထိုခြေထောက် တို့ အားပြု၍ တစ်ကိုယ်လုံး ကားအပြင်ဆီ လွတ်လွတ်ကျွတ် ကျွတ် ထွက်တော့မှ ရန်မခရင်ထဲ သိမ်းခနဲနိမ့်ဆင်းသွားသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်မှာ တီရှပ်ခါးတိုအဖြူလေးဝတ်ထားသည်။ ဆံပင် တွေက ခါးထိအောင်ရှည်ကာ ခွေခွေလိပ်လိပ်တွေ လုပ်ထားပုံက လှသည်။ ရှေ့ဆံပင်တွေက မျက်ခုံးအတိပေါ်ကို အနက်ရောင် မျက်မှန်အား ပင့်တင်ထားပုံက စတိုင်(လ်)ကျ၏။

“ကားပျက်တာနဲ့ တူတယ်”

ဒရိုင်ဘာ ကိုနိုးတင့်က တိုးတိုးပြောသည်။ သူမက တော့ နောက်မှာ ကားတစ်စီးရပ်ရုံမကလို့ ကမ္ဘာပျက်နေလည်း နိတ်မဝင်စားသည့် စတိုင်(လ်)နှင့် ကားဘော့နက် သွားဖွင့်တာ အေးအေးဆေးဆေး။

“ဟာ...ကားပျက်ရင်တော့ တိုင်ပတ်ပြီ၊ အသည်း ဒီညနေ ဓာတ်ပုံရိုက်ရမှာ၊ ဦးနိုး...ဆင်းမေးပေးဦး၊ ကြာမှာလား ဆိုတာနဲ့”

ကျွတ်...ဒီလမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ကျော်တက်လည်း
မရနဲ့...ကျစ်"

"မရလည်း ဘက်ဆုတ်ပြီး ပြန်ထွက်လို့ရပါတယ် သမီး
ရယ်"

"အာ...မေမေကလဲ၊ လမ်းကျ ကျဉ်းကျဉ်းရှည်ရှည်ကြီး
ကို၊ ဘက်ဆုတ်ရင် ပြီးတော့မှာမဟုတ်ဘူး"

အသည်းတို့သားအမိတွေရဲ့ အပြန်အလှန်အပြောကြောင့်
ဒေါ်ခင်မမမှာ ဒီတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘဲ...

"သား...ဆင်းပြီး မေးစမ်း၊ စိုးတင့်က မအူမလည်ရယ်"

မေမေအမိနဲ့ကြောင့် ရန်မခ ကားပေါ်က ဆင်းတော့
ဦးစိုးတင့်က နောက်ပါးမှာပါလာတာမို့ မေးမြန်းရမည့်တာဝန်က
ရန်မခခေါင်းပေါ်ကျသည်။ ရန်မခက ဘော့နက်ဖုံးဖွင့်ကာ အထဲသို့
ခါးတထောက်ထောက် ခေါင်းတင့်နှင့် ကြည့်နေသော သူမ နာသမို့
ရောက်သွားပြီး...

"ဒီမှာ...ဗျ"

သူ့အသံကြောင့် တစ်ဖက်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်
သည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီးမှ အကြည့်တွေက စူးရဲခြင်းသို့ပြောင်း
သွားကာ ရန်မခကိုမြင်တော့မှ ချက်ချင်းကြီး။ ထို့နောက် ခေါင်းမှ
ခြေဖျားအထိ အောက်စန်ဆန်ကြည့်ပြီး မေးဆတ်ပြတာက အထွေ
အထူး ဘာပြောစရာရှိလို့လဲဆိုတဲ့ ဒီစိုင်းနဲ့။

"ဟို...ကား ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူးနော်"

"ကျွန်မ အကူအညီမလိုဘူး၊ ရှင် လာလမ်းအတိုင်းကြွ"
ခပ်တည်တည်ပြောပုံက အထက်စီးမှ။ ရန်မခက ထို
ဆလသံနှင့် ထိုပုံစံကို စိတ်ထဲက အချဉ်ပေါက်သွားသည်။ ပြေပြစ်
ခြင်းနှင့် သင့်မြတ်ဖို့လာသော စိတ်ကူးဆွေလည်း ဘယ်ဆီလွင့်ကုန်
ခန်းမသိ။

"ဒီမှာ...ငါကလည်း မင်းကို ကူညီဖို့လာတာမဟုတ်
ဘူး"

"ဒါဆိုလည်း သွားလေ၊ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ"
ရန်မခကို မောင်းထုတ်တော့လည်း ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း။
ရန်မခရင်ထဲ ထိန်းထားသမျှဒေါသက ရှူးခနဲ ခေါင်းထောင်
သော မြွေပါးပြင်းလို၊ ဘာကိုမဆို အဆိပ်နှင့် ပေါက်ချရန်
အသင့်ရှိ။

"မင်းကားကို ငါ့ကားနဲ့ ဝင်ဆောင်ရမလားလို့ လာမေး
တာ"

"ဆန္ဒရှိရင် လုပ်လေ၊ ရှင်မှာ ငွေတွေသိပ်ပေါနေရင်
အသစ်တစ်စီးတောင်းရုံပဲ"

"မင်း ဘယ်လိုမိန်းမလဲ၊ စကားပြောတာ ရိုင်းလှချည်
လား"

"ရှင်တို့ယောက်ျားတွေမြင်တိုင်း ကျွန်မ ယဉ်ကျေးစို့"

မေ့သွားတယ်၊ ထပ်ပြောရင် ဒီထက်ရိုင်းတာပဲ ရှင် ကြားရမယ် စိတ်ချ”

ကဲက ဘော့နက်အဖုံးကို ဆောင့်ပိတ်ရင်း ပိတ်ဆံ့ တဒေါက်ဒေါက်ပေးကာ ရန်မခအနားမှ ဖြတ်လျှောက်သည်။ ရုပ်အဖြူကို ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတွေ ဖွင့်လျက် ဝတ်ထားကာ ဆံပင်ရှည်တွေကို အားလုံးစုစည်းထားသော မုတ်ဆိတ်မွေးငုပ်နီနှင့် ထိုလူသည် ဂျန်တ(လ်)မန်းပုံစံ လုံးဝမပေါက်။ ကဲက ကားထို မှန်တင်ခြင်း၊ လော့(ခ်)ချခြင်းတွေလုပ်ရင်း လက်ကိုင် အိတ်ထဲကဖုန်းကို တစ်ခါတည်း ဆွဲထုတ်၏။

“ဟုတ်တယ် ဦးသီဟ၊ လမ်းထဲမှာ ထိုးရပ်သွားလို့ ရတယ်...လာဆွဲပြီး ကြည့်ပေးထား၊ တက္ကစီဌာသွားလိုက်မယ်”

ကဲက သူမပြောချင်ရာပြောပြီး အိတ်ကြိုးကို ပန်းဆီ တင်ကာ ရန်မခအနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားတော့လည်း သူတို့ ရှိရာဘက်သို့ တစ်ချက်လေးတောင် ငဲ့စောင်းမကြည့်။ ရန်မခမှာ ဒေါသနှင့် မျက်ခုံးကိုတွန့်လျက် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ ဦးစိုးတို့ ကတော့ ရန်မခနောက်နားရပ်ကာ မကြားတကြား ဖောက်သည် ချသည်။

“တစ်လောကလုံး စိန်ခေါ်မယ့်ရုပ်နဲ့ မျက်နှာက တင်း ပြတ်နေတာ၊ ဟူး...တကယ် မလွယ်ဘူး”

ဒီမှာလည်း ဒေါသတွေ အတောင့်လိုက်မျိုးချနေတာ

တတယ်မလွယ်လို့၊ ရန်မခရင်ထဲက ပြောပစ်ချင်သော်ငြား နှုတ်ပိတ်နေလိုက်ရ၏။

• • •

အခန်း (၇)

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာ ကိုသက်၊ လှိုက်လှိုက် လဲ့လဲ့ကို ကျေးဇူးတင်တာ၊ ဆားဗစ်စင်တာရော၊ ရွှီးရွှန်းရောက ကျွန်တော် ဦးစီးတုန်းကထက် ပိုကျယ်ပြန့်လာတာ ကိုသက် မန်းနေမန့်(ချုံ)ကောင်းလို့ပါ”

“ဟား...ဟား...လုပ်ပြီဟေ့၊ ရန်မခတို့ကတော့ အပြောလေးနဲ့တင် ငါ ပင်ယန်းထားသမျှ ပြေပါပြီဗျာ”

“အာ...စိတ်ထဲကရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတာပါဗျ”

“ဒါဆို ထပ်ကျေးဇူးတင်ရအောင် စက်ရုံကိုလည်း သွားကြည့်ဦး၊ ဝန်ထမ်းတွေကအစ အားလုံး ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ချည်း ရွေးခန့်ထားတာ”

“ဒါဆို ကြိုတင်သင့်(ခံ)ယူဗျာ”

ကိုသက်က ရန်မခလက်ကို ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း သူ့ဗိုက် ဖုတ်ကြီးလုပ်ခါသွားအောင် ရယ်သည်။ ရယ်လို့အားရမှ...

“ဆရာကြီးရော...ကျန်းမာရေး အခြေအနေ”

“အင်း...ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတာ ထူနာတွေသာ ကုပေးတတ်တာဗျ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျတော့ ချစ်ကပ်(ပ်) လုပ်ဖို့တောင် မေ့နေတာမျိုး၊ ကျွန်တော် သံတံပေး ခုတ် လုပ်ဖြစ်တာ၊ ကိုသက်လိုပေါ့”

ကိုသက် ဗိုက်ပူပူကြီးကို ရန်မခက မနာအောင်လက်သီး နှင်ခပ်ဖွဖွထိုးရင်း စသည်။ ဆရာဝန်ဘဝတုန်းက ဖေဖေတပည့် ချင်းဖြစ်ကာ တကယ်လုပ်ဖြစ်တော့ ကိုသက်က စီးပွားရေးလောက ထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်တာဖြစ်၏။

“ငါ့စိတ်ဓာတ်က လူတွေကို ကယ်တင်ချင်တာကွ၊ ခါသနာကျတော့ ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်ချင်တာ၊ မှတ်ထား... စီးပွားရေးလုပ်တော့မယ်ဆို တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည် ဖြစ်စေ သူများထက် ခြေတစ်လှမ်းဦးထားမှ၊ နို့စို့ ကိုယ်က အဆုံးတွေနဲ့ ခံစားသွားရမယ်”

ဩဝါဒခြွေခဲ့တဲ့ ကိုသက်က သူဝါဒနဲ့အညီ ကျင့်သုံး အောင်ရွက်နိုင်သူလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရန်မခ နိုင်ငံရပ်ခြား မှာ သွားနေခဲ့သည့် ငါးနှစ်အတွင်း ရန်မခ ဒီပြန်လာတော့ နည်း သွားတွေသာ ပွင့်ပိုက်ပြီး လုပ်ငန်းခွင်ထဲ တန်းဝင်ရုံအထိ ကိုသက်

တို့ စီမံပေးထားတာ လိုလေသေးမရှိ။ L အမှတ်တံဆိပ်နှင့် ထုတ်မည့် ရန်မခရဲကားတွေအတွက် ပြည်ပမှ ကုန်ကြမ်းမှာကား ကိုယ့်နိုင်ငံအတွင်း ပြန်ဆင်တာမျိုးအပြင် ကိုယ်ထုတ်လုပ်ပေးသော ကားတွေရဲ့ဂရမ်တီကို ထိန်းသောအားဖြင့် ဆားဗစ်စင်တာရယ်၊ ကားအပိုပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ရယ် တွဲလျက်ဖွင့်ချင်သော ရန်မခ ဆန္ဒက တကယ်ဖြစ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ကိုသက်ကတော့ ရန်မခကို ရိုးစွန်းကြီးအနံ့ လှည့်လည်ပြသည်။

“မင်းကတော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့”

“လုပ်အားလည်း ရှိပါတယ်ဗျာ”

“ငါပြောတာ လုပ်ငန်းကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာကိတ်”

“ဟေ့ကောင်...ဒိုင်လျှိုမနေနဲ့၊ မင်းနဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေး အကြောင်းက ကောလဟာလမဟုတ်မှန်း သိပြီးသား၊ ငယ်ချစ် တွေဆို...ဟေ့ကောင်”

ကိုသက်က သူ့ကိုယ်လုံးဝဝကြီးမှ အားမနာ၊ ရန်မခကို ပန်းချင်းတိုက်ပြီးမေးတော့ သူက ရယ်ရင်း...

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဟေ့ကောင်...ငြင်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ မိဘချင်းသဘောတူ ထားတာရော၊ ကောင်မလေးက ဒီနှစ် အကယ်ဒမီဇွန်းကိုင်ရွေးတဲ့ အထဲ ပါတာရော”

“အင်း...သတင်းက အတိအကျပါလား”

ရန်မခက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်စုံနှိုက်ရင်း လျှောက် ချရာမှ ခြေလှမ်းရပ်ကာ သရော်တော်တော်ပြောသည်။ ကိုသက် က ငါမပြောဘူးလားဆိုသည့် ရုပ်တည်ကြီးနှင့်...

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ပြောအားရှိတာလို့ ငါ ပြော တာပေါ့၊ ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံတယ်၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုတောင် ထူထောင်နိုင်ပြီ၊ ရုပ်ရည်လည်း ပြောစရာမရှိတဲ့ မင်းက ချိတ် ဆားတုံ့နဲ့ပါတ်ကျတော့လည်း တကယ့်ဆယ်လီဘရစ်တီ၊ ကုသိုလ် တ်များ ကောင်းချင်တဲ့သူဘက် မျက်နှာတင်မကဘူး၊ တစ်ကိုယ် ဆုံး လိုက်နေသလိုပဲ”

“ကြိုးစားပေါ့ဗျာ၊ ကိုသက်ဘော်ဒီနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အသာလေးပေါ့”

“ခွေးကောင်”

နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ရပ်ဝန်းမှာပဲ ရယ်သံတွေပွင့်ထွက် ထွန်းသည်။ ထိုအခိုက် ရန်မခနားထဲသို့ မော်တာလည်သံတိုးတိုး လေးနှင့် တစ်စုံတစ်ခုက သူမိနပ်ဦးသို့ဝင်တိုက်သော ခံစားမှု ကြောင့် ဖျတ်ခနဲခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

အံ့ဩရသူက ရန်မခ။ တကယ့် ကားအကြီးကြီးတွေ ဖြစ်သည့် ဝပ်ရှော့ထဲမှာ အနီရဲရဲပြိုင်ကားတစ်စီးက ရန်မခ ခြေဦး

ထိပ်မှာ။

“အယ်...ကြည့်စမ်း၊ မီးမီးကားကို ဝင်လိုက်တယ်”

အသံလာရာဆီ ရန်မခ လှမ်းကြည့်တော့ နံသာရောင် ဂါဝန်ကားကားအောက်က ဇာနားတပ်ခြေစွပ်နှင့် လေဒီရှူးအဖြူ စီးထားသော ကလေးမလေး။ လက်ထဲမှာ ကားကိုထိန်းသည့် အဝေးထိန်းခလုတ် ကိုင်ထားကာ ပြေးလာတော့လည်း တောက်တဲ့ တောက်တဲ့နှင့် ဂါဝန်တွေရော၊ ဆံပင်အဖျားလေးတွေပါ လွင့်နေ အောင်မို့ ရန်မခ သဘောတကျနှင့် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဒါ သမီး ကားလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးဦး ဝင်တိုက်တာနဲ့ မီးမီးကား...”

“ဦးဦးက ဝင်မတိုက်ပါဘူး၊ သမီးကားက ဝင်တိုက် တာ”

“ဒါဆိုလည်း ဦးဦးက ရှောင်ပေါ့”

“အဟား...စွတ်ကြီးပါလား”

ရန်မခက ကလေးမလေးကို ချစ်စနိုးနဲ့ ပါးမို့မို့လေးအား လက်ချောင်းတွေနှင့် ဖွဖွထိသည်။ ပါးမို့တွေ ရဲနေကာ မျက်ခုံး မျက်လုံးကျ တောက်တောက်ပပနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စုထွေး နေပုံက ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေချင်စရာကောင်းသည်။ ဆံပင် လေးတွေက ပြောင်စင်းစင်းလေးကို နားရွက်အထိ အုပ်အုပ်လေးမို့ မြင်တာနဲ့ ချီမွေ့ရမ်းပစ်ချင်စရာလေး ဖြစ်သည်။

“မီးမီးက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ရန်မခက ခါးလေးကို ဖက်ထားသလို ကလေးမလေး ထ သူပခုံးပေါ်လက်တင်ထားရင်းက-

“ကားလာပြင်တာ”

“ဒီကားလား”

ကစားစရာကားလေးကို ယူပြရင်း ရန်မခက မေးတော့ ကလေးမလေးက သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်လိုက်၏။

“မီးမီးကားက သေးသေးလေးကို ပြင်လို့မရပါဘူး၊ အဲဒါ မီးမီး သိတယ်”

ကလေးကပြောပြီး ရန်မခကို ကြည့်သည်။

“ဦးဦးကရော ကားပြင်တာလား”

“ဦးဦးက...”

ရန်မခ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ စဉ်းစားပြီးမှ ကိုသက်ကို သတိရသွား၏။

“ဦးဦးက ဒီဦးဦးဆီ လာလည်တာ”

“အဲဒီဦးဦးနဲ့ သူငယ်ချင်းလား”

ကလေးက လက်ညှိုးလေးတွေ ရှုပ်နေအောင်ထိုးပြပြီး မေးတော့ ရန်မခက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မျက်နှာမြင်တာနှင့် ချစ်စရာကောင်းပြီး စကားရေးကြွယ်သော ထိုကလေးမလေးကို ရန်မခ မြင်မြင်ချင်း သဘောတကျ ချစ်သွားမိသည်။

“ဦးဦးနဲ့ မီးမီးနဲ့ တူသွားပြီ သိလား”

“ဘာတူတာလဲ မီးမီးရဲ့”

“မီးမီးရဲ့ ပရိစ္ဆာန်မှာ သူငယ်ချင်းရှိတယ်၊ သူလည်း အဲဒီ ဦးဦးလိုပဲ ဝေလေး... အဟိ”

ရန်မခနားနားကပ်ပြီး ပြောချင်တာကို ထုတ်ဝါးကာ ကာ တိုးတိုးပြောသည်။ ပြီးတော့ ပရီးတွန့်ပြီးရယ်တော့ ရှေ့သွား နှစ်ချောင်းမရှိ၍ သွားပုံနီနီလေးတွေက အတိုင်းသာ။ ရန်မခက သွားမရှိဘဲ လူကြီးအတင်းအုပ်နေသော ကလေးမလေးပုံစံကြောင့် ချစ်စနိုးနှင့်ရယ်မိတော့ သူမလေးက တစ်ဖန် တည်းဖြတ်ပေး၏။

“ဦးဦးနဲ့ မီးမီးက ချောတာခြင်းလည်း အတူတူပဲ”

“အဲမယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ရန်မခ အသံထွက်အောင်ရယ်ရင်း မီးမီး ဆိုသူလေးကို တစ်ခါတည်းမျှကာ မတ်တပ်ထရပ်သည်။ မီးမီး လေးက ရန်မခလည်ပင်းအား သိုင်းဖက်ထား၏။

“မီးမီးနာမည်က မေမခတဲ့၊ ဦးဦးနာမည်က ရော”

“မေမခ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဦးဦးနာမည်နဲ့ ထပ်တူ သွားပြန်ပြီ၊ ဦးဦးက...”

“ဟေ့ကောင် မခ၊ ဟိုမှာ လာနေပြီ”

ရန်မခနောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ ကိုသက်က ရန်မခ ခါးတို့ပြီး သတိပေးသည်။

“ဘယ်သူလာနေတာလဲ ကိုသက်”

ရန်မခက ကိုသက်ဆီ နောက်လှည့်ကာအမေး...

“မီးမီး”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ချိုလွင်တဲ့ခေါ်သံက ရန်မခ ဆွေမူ ပေါ်ထွက်လာတာမို့ ကလေးကိုချီထားလျက်ကပ် ရန်မခ အသံလာရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်လုံးချင်းတစ်ချက်ဆိုတာ နှင့် ဒါ သူမပဲလို့ သိသာစေသောအကြည့်တို့က စူးလက်လှသည်။ တင်းတင်းနေထားသော နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့အပြိုင် မျက်ဝန်းတွေ အေးစက်နေတာလည်း ခြင်ရ၏။ ဒူးကျူးပင်(နီ)အဖြူ၊ ဂျက် တတ်ခါးတိုအဖြူနှင့် အောက်ကခံဝတ်သော တီရှပ်အနက်ကိုမှ ခါးပတ်သေးလေးက အနီရောင်မို့ သူမက ဆန့်ကျင်ဘက်ကာလာ တွေနှင့် ထင်းနေသည်။ အရပ်မြင့်ရသည့်အထဲ တွေ့လိုက်တိုင်း မှိုင့်ဒေါက်အချွန်သာ စီးတတ်လေသလားလို့ မေးချင်လာတဲ့အထိ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်က အနီရဲ့လေးကို စီးထား၏။

“မေမေ...ဒီမှာ မီးမီး သူငယ်ချင်းအသစ်ရ...”

“မီးမီး”

ဖြတ်အော်ပစ်သံက စူးစူးရှရှရှိ ကလေး တုန်သွားတာ ချီထားတဲ့သူမို့ ရန်မခက သိသည်။

“မင်းကလည်း ဖြည်းဖြည်းအော်ပါ”

“ရှင် အနေသာကြီးနော်၊ ဝင်မဝါနဲ့”

ကဲက ဆတ်ခဲပိတ်ပြောရင်း သမီးကိုပဲ လှမ်းကြည့်ကာ သားအမိချင်း နားလည်သောအကြည့်မျိုးနှင့်..

“မီးမီး...လာခဲ”

“ဟုတ်”

ပေကပ်ကပ် နှုတ်နှုတ်နှင့် သမီးက ရန်မခကိုယ်ပေါ်မှ လျှောဆင်းလာသည်။ ကဲက ဦးတည်လာရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ..

“မီးမီး ကားလေး”

“ထားခဲတော့...လာခဲ”

သမီးလှမ်းလာမှာကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ သက်ထက်ကဲက ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ကလေးနားလျှောက်သွားကာ မီးမီး လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။ မီးမီးက ကျန်ရစ်ခဲ့သောကားနဲ့ ရမှတ်လေးကို သံယောဇဉ်မပြတ်သလို မျက်နှာလေးငဲ့ကြည့်သည်။

“မေမေ သမီးကားက အသစ်ကြီး”

“အဲဒီထက်သစ်တာ မေမေ ဝယ်ပေးမယ် မီးမီးရယ်”

လက်ဆွဲခေါ်ရုံအားမရဘဲ သက်ထက်ကဲက ကလေးကို စွေခနဲပွေ့ချီကာ ထွက်သွားပုံက မြန်မြန်ဆန်ဆန်။ ဒီနေရာမှာ တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့် ထပ်ကြာလျှင် ကူးစက်ရောဂါတွေ မအေးနဲ့ သမီးဆီ ပျံ့နှံ့တော့မည့်အတိုင်းဖြစ်၏။

“သူက ဒီကို အမြဲလာနေကျလား ကိုသက်”

ကားကြားက ကွေ့ဝိုက်ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ သက်ထက်

ကဲကိုကြည့်ရင်း ရန်မခ လှည့်မေးတော့ ကိုသက်က အရင် သက်ပြင်းရှိက်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်၏။

“အေး...လာတာတော့ မကြာသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖောက် သည်လျှော့မယ့်ကိန်းတော့ ငါ ကြိုမြင်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကလေးကျန်ခဲ့သည့် ကားကို ငုံ့ကောက်ရင်း ရန်မခ မေးသည်။ အဖြေရခက်သလို ကိုသက် ဆွေတိတ်ကျသွားပြီးမှ..

“အရင်က ငါ့ဘော်ဒါဝပ်ရှေ့မှာ သူကားအပ်တာကွ၊ မျက်ရင်ပြင်၊ ရေဆေးဆီတို့ အစစအရာရာပေါ့၊ အဲဒီမှာ သူသမီး လေးကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး စကားပြောတာမြင်တာနဲ့ မကြိုက်တဲ့ဒီခိုင်းပြုပြီး ငါ့ဆီရောက်လာတာ”

“ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ၊ သူစိတ်ကြီးကလဲ”

ရန်မခအမေးကို မဖြေတတ်သလို ကိုသက်က ပခုံးတွန့် ပြသည်။ ရန်မခကတော့ အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ဝေမယ့် ကြည့်လေရာမှ ဖျတ်ခနဲ အရောင်ပြောင်းသွားတတ်တဲ့ မျက်ဝန်း စူးစူးတွေကိုသာ မြင်ယောင်နေ၏။

လူတကာကြွေလောက်အောင် လှသည်။ ထူးဆန်းသည့် အကျင့်စရိုက်တွေနဲ့ အံ့ဖွဲ့ထားတာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း တာမို့ ရန်မခအတွက်တော့ သူမဟာ ပဟေဠိနတ်သမီး။

• • •

အခန်း (၈)

“ဟိတ်...ကဲ”

ပန်းတို့သော သူကြောင့် ကဲက ရှေ့မှာဘွဲ့ယူမည့်သူကို မျက်တောင်ကောပေးနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“မကြီးဝါ”

အပြုံးလေးနှင့် ကဲက ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း ပြင်ဆင်ပေး၍ အစွမ်းကုန်လှပနေသော အရောင်စုံမျက်နှာလေးအား မေးမြန်းမှ ဆွဲကာ ဘယ်လှည့်ညာလှည့် ကြည့်ရင်းမှ...

“ဒီနေ့ ဆိုင်မလာတော့ဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါ၊ မလာဘူး စိတ်ကူးထားတာ၊ ဟိုတစ်ပတ်က ဝယ်ခင်တွေ တအားများထားတော့ ပင်ပန်းနေလို့လေ၊ အခု ကဲကို ‘သတင်းထူး ဦးဦးဖျားဖျားပေးချင်လို့ ရောက်လာတာ’”

“ဆဲဆဲကွက် သတင်းထူး၊ ဝမ်းသာစရာလား၊ စိတ်ညစ် စရာလား မကြီးဝါ၊ အဟွန်း...ဂျီးများတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ညစ်စရာဆိုရင်တော့ ကြုံမသိချင်ဘူး၊ ကြုံညစ်နေရမှာ စိုးလို့၊ ကြုံသတိတော့မှပဲ ကြုံသလိုဖြေရှင်းပစ်လိုက်တော့မယ်”

တူရားကို ဖော့တုံးဖြင့် မျက်နှာအနှံ့ ခပ်ဖိဖိသိပ်ပေးရင်း တ ကဲက စကားပြောလည်းမပျက်။ လုပ်လက်စကို ဧယ်ဆက် သလိုလုပ်သွားတာက ပြင်ဆင်ပြီးသော မျက်နှာမှတစ်ဆင့် ဆံပင် ထုံးဖြူရန်အထိ ရောက်သွားသည်။ ဘီးချွန်အဖျားနဲ့ ဆံပင်တွေ ခွဲကြောင်ချေ၊ ညှပ်ကလစ်ကြီးနဲ့ သိမ်းသင့်တာသိမ်းပြီး ဟဲစပရေ ဇွန်းကာ ဆံထုံးစထုံးရန် ပြင်ဆင်နေသောလှုပ်ရှားမှုက သွက်သည်။ တဲရဲ့ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေနောက် နှင်းဆီဝါရဲ့ မျက် လုံးလေးတွေက လိုက်ရွေ့လျားသွားတာလည်း မြန်မြန်ဆန်ဆန်။ နှင်းဆီဝါရဲ့ဆင်တန်းကို ရောက်လာသူမှန်သမျှထံမှာ ကဲလောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်တိုင်းမကျခဲ့။

ကဲဟာ မြင်လွယ်သိလွယ်ကာ အတတ်အမြန်ဆုံးတပည့် တစ်ယောက်။ ပြီးတော့ ကဲမှာ တစ်ဖက်သားကို လှတာထက် ပိုလှစေချင်သော စေတနာလေးရှိသည်။ နှင်းဆီဝါကတော့ အလှ ဖန်တီးရှင်တွေမှာ ထိုစေတနာက အရေးအကြီးဆုံးလိုထင်သည်။ လေ့သောသူကို လှအောင်၊ လှပြီးသားသူကို ဆွဲဆောင်မှုပိုအောင် ဖန်တီးပေးသည့်အထဲမှာ ကဲက လက်ဆိပ်အရှိဆုံးမိန်းကလေး။

ထို့ကြောင့် သင်တန်းပြီးတာနဲ့ သူမရဲ့ Beauty Spa ကြီးတွင် တစ်ခါတည်း အလုပ်တန်းခန့်ရတဲ့အထိ ကဲတို့က မျက်နှာလွှဲခဲ့ ရသည်။

နှင်းဆီဝါပြင်ပေးမှ စိတ်တိုင်းကျပါသည်ဆိုသော ကပ်စတစ်မာတွေတောင် ကဲကို လွှတ်လိုက်တာနှင့် အဆင်ပြေ သည်။

“ကဲမှာ အဆောင်ကောင်းတစ်ခုတော့ ရှိနေပြီနဲ့တယ် နော်၊ ဂျီကျတဲ့ ကပ်စတစ်မာတောင် ကဲ ပြင်ပေးလိုက်ရင် မနော ခွေသွားတာချည်းပဲ”

ပြောတုန်းက ကဲက လဲ့လဲ့လေးပြီးရင်း...

“ယောက်ျားတွေက အလှအပကို ကိုးကွယ်တယ်၊ မိန်းမတွေက အချစ်ကို ကိုးကွယ်တယ်၊ ကိုးကွယ်မှုချင်း ကွာစေ မယ့် လူက လူပါပဲ၊ လူစိတ်က ကိုယ့်ထက် ထက်မြက်၊ သွက် လက်နေတဲ့သူဆို အလိုလိုနေရင်း ဦးညွတ်ချင်ကြတာမျိုးလေ၊ ကဲ ပြင်တဲ့ မျက်နှာတွေကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားတွေ အလိုလို ဦးညွတ်ချင်အောင် ပြင်ပေးတော့ ကပ်စတစ်မာတွေ သဘောကျ တာ မဆန်းပါဘူး မကြီးဝါ”

ကဲ စကားကို နှင်းဆီဝါကိုယ်တိုင် ရင်ဘတ်စည်တီး ဖြစ်ရတာ...

“အမယ်လေးဟဲ့...ဒေါသက်ထက်ကဲတို့က မပြောရင်

လည်းမပြောဘူး၊ ပြောတော့လည်း နားထောင်တဲ့သူ ငိုက်ဆင်း သွားအောင် ပြောတတ်လွန်းပါလား”

“မကြီးဝါ”

“ဝေ”

“ထူးပုံကလည်း ကပျာကသိကြီးနဲ့၊ ကဲကို ပြောမှာ နိတ်ညစ်စရာမို့ ဒီလောက် အသံတိတ်သွားတာမဟုတ်လား”

ဆံထုံးကို လက်စသတ်ကာ နံဘေးမှ ကပ်ပန်းတွေနှင့် အလှဆင်ပေးရင်း ကဲက မေးသည်။ မကြီးဝါက မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော ကဲ ပြင်ပေးသည့် မျက်နှာလှလှလေးအား စေ့စေ့ ဝေဝေအကဲခတ်ရင်း...

“မဟုတ်ဘူးတော့၊ ဒီမျက်နှာကရော ယောက်ျားတွေ ဦးညွတ်ချင်စရာ မျက်နှာလား ကြည့်နေတာ”

“အဟွန်း...မကြီးဝါတို့ကတော့ လုပ်ပြီ”

ကဲက ကပ်စတစ်မာအား တစ်ဖက်ခန်းဆီ ညွှန်ပြရင်း...

“ရပြီ ညီမလေး၊ အဝတ်လဲဖို့ ဟိုဘက်က ကူလိမ့် မယ်”

မိတ်ကပ်ပြင်သူ ဟိုဘက်ခန်းအထိ ကူးသွားတာကို မကြီးဝါနှင့် ကဲကပါ လိုက်ကြည့်သည်။

“ပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ မပြောတော့ဘူးလား”

ဘီးတွေ ကတ်ကြေးတွေထည့်ထားသည့် စတီးစင်လေး

အား တစ်ဖက်သို့တွန်းရွှေ့ရင်း ကဲက မေးသည်။

“ပြောမှာပါ။ ပြောချင်လွန်းလို့တောင် ဒီက အနားမယူနိုင်ဘဲ အိမ်က ထွက်လာရတာ။ ဒီနှစ် အကယ်ဒမီအတွက် ကဲ လျှောက်လွှာတင်ထားခဲ့တာလေ။ အေး...အဲဒါကို နိုင်ငံတော်က ရွေးလိုက်ပြီ။ ဗန်းကိုင်ရှစ်ယောက်နဲ့ အစီအစဉ်ကြေညာသူတွေ အတွက် ညည်း ချုပ်ပေးရမှာတဲ့”

“တကယ်”

အလန့်တကြားပုံစံလေးနှင့် ကဲက ထမေးသည်။ ထင်မှတ်မထားပါ။ နှစ်တိုင်း ကဲက လျှောက်လွှာတင်ခဲ့တာ ဗန်းကိုင်တွေအား ဦးဦးဖျားဖျား ချုပ်ပေးချင်၍ပါ။ မနှစ်က မကြီးစံစပွန်ဆာပေး၍ ပြင်ပေးရသော မင်းသမီးတွေထဲမှ တစ်ယောက်အပြွရက်နီးမှ ချုပ်ထားသည့်ဝတ်စုံက အဆင်မပြေဖြစ်သွားသည့် ကဲမှာလည်း ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် တီထွင်ချုပ်ထားသော ပွဲတော်ဝတ်စုံလေးရှိတာနှင့် အစမ်းသဘော ပေးဝတ်ရင်းက သဘောထဲခံရကာ ဝတ်ဖြစ်သွားတာမျိုး။ အခုလို အနုပညာသမားတိုင်းနဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းပွဲတော်မှာ ကဲက ဝတ်စုံချုပ်ပေးရန် နိုင်ငံတော်တာဝန်ပေးသည်ဆိုတော့...

“ဟဲ့...ဟဲ့၊ သတင်းလေးရုံ ရှိသေးတာနော် ကဲ၊ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီး အသက်ရှူရပ်မသွားနဲ့ဦး”

“ကဲ ပျော်သွားလို့ပါ မကြီးဝါရဲ့”

“ပျော်တာ နောက်ထား၊ တကူးတက လာပြောရတဲ့ ငါ့ကို တစ်ဝိုင်းလောက်တော့ ကျွေးသင့်နေပြီလေ...နော်”

“အဟွန်း...ကျွေးမှာပါ မကြီးဝါရဲ့၊ မီးမီးကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက် အိမ်မှာ ဆုံမယ်လေ၊ ကဲရဲ့ စပါယ်ရှယ်လက်ရာနဲ့ မကြီးဝါကို ဧည့်ခံရမယ်”

“အေး...အဲဒီ အစီအစဉ်ကောင်းတယ်၊ ငါနဲ့မီးမီး မတွေ့တာတောင်ကြာပြီ”

“မမကဲ”

အဆန်းဝမှာ ဧည့်ကြိုကောင်မလေးက ခေါင်းပြုကာ ထုမ်းခေါ်တာမို့ ကဲက လည်ပင်းရည်ကြည်ရင်း...

“ပြော သီတာ”

“မမကဲ ဧည့်သည်တဲ့၊ ဧည့်ခန်းမှာ ရောက်နေတယ်”

“ငါ့ဧည့်သည်”

သံယောင်လိုက် ရေရွတ်ပြီး ကဲက နေရာမှထသည်။

“ဧည့်သည်လာစရာ ဘယ်သူရှိလို့လဲ”

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်လိုက်ပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်ဆရာ မကြီးဝါက ကဲလက်ဖျံကို ဖြန်းခနဲလှမ်းရိုက်ရင်း...

“သွားကြည့်ပေါ့၊ လူမှန်ရင် ဧည့်သည်ရှိတာပဲ၊ အဆန်းဆုပ်လို့”

မကြီးဝါပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်လို့တွေးရင်း ကဲ

ခြေလှမ်းတွေက ဧည့်ခန်းဘက်ဆီ ကူးလာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဆိုင်ရဲ့ ကပ်စတစ်မာတွေမှာ အဖော်ပါလျှင် တိုင်စောင့်လို့ရအောင် ပြင်ဆင် ဖွဲ့ထားပေးတဲ့ဧည့်ခန်းက အတော်ကျယ်ဝန်းပါသည်။ ဆိုင်ရဲ့ မြင်ကွင်း လှမ်းမြင်ရအောင် မှန်ချပ်တွေကာထားပေးမယ့် ဆိုင်ဘက် က လှမ်းကြည့်ရင်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမမြင်ရသည့် အညှိုးရောင် မှန်ချပ်ကြီးများဖြစ်သည်။ အနက်ရောင် လည်သာဆိုဖာများထဲ ဂယ်ပုံဝေဝေရှိတဲ့ချထားပေးပြီး အပျင်းပြေဖတ်ရန် ဂျာနယ်မျိုးနဲ့ ပြည့်ပထုတ် တိုင်း(မ်)မဂ္ဂဇင်းထိ ထားပေးတာမို့ ကိုယ့်အဖော် ဘယ်လောက်ကြာကြာ မပြီးငွေဘဲ စောင့်နိုင်သည့် မကြီးဝါရံ အိုင်ဒီယာပင်ဖြစ်၏။ ကဲက ဧည့်ခန်းထဲခြေချပြီးမှ အင်္ဂလိပ်သတင်း စာအား သည်းကြီးမည်းကြီးဖတ်နေသော ဧည့်သည်ကြောင့်...

“ဒီမှာရှင့်”

အသံအပြုမှာပင် ရုတ်ခနဲပိတ်ပစ်တဲ့ သတင်းစာနဲ့ နောက်ကွယ်မှ မျက်နှာတစ်ခုသည်...

“ဟယ်...ရှင်”

“နေမာနလေ...မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင် ဒီကို ဘာလဲလုပ်တာလဲ”

“မင်း သိပ်လှနေပါလား ကဲ”

နေမာနကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ကဲ ကျောပြင်ကနောက်မှ မှန်တံခါးနှင့် တစ်သားတည်းကျအောင် ကပ်သွားသည်။ ပြေးထွက်

ခိုင်းစက်သွားတဲ့ မျက်ဝန်းအနံ့မှ ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖုံးကွယ်မထား ခြင်း ဆံပင်တွေအားလုံး နောက်လှန်ပြီးထား၍ ဖြူဝင်းသော နေမာန မျက်နှာဟာ ရွံရှာစရာကောင်းသော အပြုံးတွေ တပ်ထား တာကို တွေ့နေရသည်။ မျက်တောင်တွေ ခပ်စင်းစင်းမှေးကြည့် တော့ ငယ်ရုပ်ပြန်ပေါ်လာပေမယ့် ကဲအတွက်တော့ ရင်ခန့်ခြင်းက နှိုးအရင်ကလို မဖြစ်နိုင်တော့။

“ဆောရီး...ကိုယ့်ကိုမြင်လို့ အရမ်းအံ့သြသွားလား ကဲ”

ကဲက မေးများကိုပင့်ကာ တစောင်းလှည့်ရပ်သည့် မျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းလွှာတွေကို တင်းတင်းဆွဲစေပြီးမှ...

“ကျွန်မ အံ့သြရအောင် ရှင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါ့မပဲ သက်ထက်ကဲက ပုထုဇဉ်ပဲလေ၊ အတိတ်က တစ္ဆေကို မြင်လိုက်ရတော့...အဟွန်း ချောက်ချားသွားတာတော့ ရှိမှာပေါ့”

“ကိုယ့်က မင်းအတွက် တစ္ဆေတစ်ကောင်တဲ့လား၊ ခဲကဲရယ်၊ ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

“ခထာလေး ဦးနေမာန”

တည်ငြိမ်အောင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီးတာနဲ့ ကဲ မျက်နှာ အလိုလို အေးစက်စက်ဖြစ်သွားသည်။ ကဲက နေမာနဘက် အညှိုးတညှိုးလှည့်ရပ်တော့ အာသာငမ်းငမ်းအကြည့်တွေဟာ ကဲ အင်္ဂလိပ်လုံးဆီ ဖုန်ဆန်ပြေးလွှားနေပြီးမှ...

“စိမ်းကားလိုက်တာကွာ...တကယ် ကဲကို တွေ့တော့ နီယံ နောင်တရမိတယ် သိလား”

“ဘာလဲ...ဒီမိန်းမ ထဘီနား ခိုစားရင် ငါ ဒီထက် ပြောင်ရောင်မှာပဲဆိုတဲ့ နောင်တလား”

“ကဲ”

နေမာနရဲ့ တားမြစ်ခြင်းထဲမှာ နောင်တတွေ တကယ် ပွေ့ပိုက်ထားရသည့် လွမ်းချင်းဖွဲ့မင်းသားလို့လို့။ ကဲက ခေါင်း မော့ကာ ဟင့်ခဲရယ်တော့ နေမာနက ထိုင်ရာမှထ၍ သူမအနား လျှောက်လာ၏။

“ကိုယ့်သမီးလေးကို သတိရလွန်းလို့ ပြန်လာတာ ကဲ”

“သမီးအကြောင်းပြုပြီး နောက်ထပ် ပိုင်းဖို့ဆန္ဒတွေရှိ နေတာ ကျွန်မ မြင်နေရတယ် ဦးနေမာန၊ သွားပါတော့၊” ထပ် မပတ်သက်ပါနဲ့တော့၊ ရှင့်အဖေပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သမီးက ရှင်နဲ့ မပတ်သက်တဲ့သူ၊ ဒီတော့ ထွက်သွားပါ၊ ကျွန်မ မျက်နှာမူရာမှာ မျက်စိနောက်အောင် ခြေရှုပ်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ဥပဒေ အကာကွယ် ယူရလိမ့်မယ် ဦးနေမာန”

“ဘယ်လိုအကာအကွယ်လဲပြောပါဦး သက်ထက်ကဲ”

နေမာန၏ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးရုပ်က ဘွားဘွားကြီး ပေါ်ထွက်လာ၏။ ဟိုးအရင်ကလို ရှေ့တည့်တည့် ရပ်ကာ မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်ရင်း မဲပြုံးပြုံးပြနေသော နေမာနက ကဲ နှလုံးသားကို ကြင်စက်နဲ့ အတိုခံလိုက်ရသည်အတိုင်း။ ရုတ်တရက်မို့ ကြောက်ရွံ့စိတ်မွန်ကာ ကဲ ဘာမှမချေပနိုင်ချိန်မှာပဲ သူက ကဲနှင့် နီးနီးလေးသို့ ရောက်လာ၏။

“မင်းဟာ ငါ့ဘေးနားမှာ ငါးနှစ်တိတိ အုံးစက်ရာ အတူတူနဲ့ဖူးတယ်၊ ငါနဲ့ လက်ထပ်ထားတုန်းမှာ ငါ့မိန်းမအဖြစ် ဆက်ဆံတုန်းမှာပဲ ကလေးတစ်ယောက်ရတယ်”

“ရှင် တော်စမ်း နေမာန၊ ရှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်စမ်း”

ကဲသည် ထိုမျက်နှာကို နာကျည်းမုန်းတီးစွာကြည့်ရင်း သွားကြားထဲက လေသံသဲ့သဲ့နှင့် အေးစက်စွာပြောသည်။ နေမာန ထတော့ ကဲ ပြောသမျှ ယန်းနှင့်ပေါက်သည့်အလား။ ခေါင်းမော့ တာ ပခုံးတွေလှုပ်တဲ့အထိ တဟက်ဟက်ရယ်၏။

“ဒါ အမှန်တရားလေ၊ မကြားဝံ့နာသာတဲ့ အကြောင်း တွေရှိလို့လား၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့သမီး၊ ငါ့သမီးနဲ့ ငါ တွေ့မယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးယူမယ်၊ ပြီးရင် သိပ်လှတဲ့ သမီးအမေနဲ့...”

“မပတ်သက်ဘူး၊ မဆိုင်ဘူးတွေ မင်းစိတ်ကြိုက်ရွတ်၊ အဲဒါ မင်းအပိုင်း၊ ငါကတော့ ပတ်သက်ဖို့ သက်ဆိုင်ဖို့ လုပ်သွား ရမှာ၊ ဘာကြောင့်လဲ...သိချင်လား၊ ငါတို့ရဲ့ ဘိုးဘွားအမွေစုက မင်းဆီမှာ”

“ဘာ”

“အမွေအဖြစ် သိပ်လှတဲ့မင်းကို တွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ အဟွန်...ငါပိုင်ပစ္စည်းလေး ငါ့ရှေ့ပြန်တွေ့တာနဲ့ ကောက်သိမ်း ချင်တာ ငါ့ဆန္ဒ”

“ရှင်...ရှင် လူယုတ်မာ”

ဘေးသို့ တွဲလောင်းချထားတဲ့ သက်ထက်ကဲလက်တွေ

က လက်သီးဆုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လျက် သင်းအား ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်။ နေမာနကတော့ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင် က...

“ငါ ပြန်လာခဲ့ဦးမယ် သက်ထက်ကဲ”

နေမာန၏ စကားသံက သက်ထက်ကဲ နားစည်မှ တစ်ဆင့် သွေးကြောတွေအထိ ထိစကားဟာ ကျိန်စာတစ်စင်းလို တိုးဝင်ရောက်သွားသည်။ နေမာနတို့မိသားစုလိုက် နိုင်ငံခြားထွက်သွားကာ ဟိုမှာပဲထူထောင်ထားတဲ့အိမ်ထောင်မှ ကလေးရသလိုလို ကြားခဲ့တဲ့သတင်းတွေက မမှန်ခဲ့ဘူးလား။ နေမာနဘာကြောင့် ပြန်လာတာလဲ။ သူ့မှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေရှိလဲ။ တွေးရင်းက မထိန်းနိုင်ဘဲ သက်ထက်ကဲ မျက်ရည်တွေဟာ ပါးပြင်ကိုဖြတ်ကျော်၍ ခုန်ဆင်းသွား၏။

“သတ္တိမရှိတဲ့မိန်းမ”

နေမာနစကားက သက်ထက်ကဲကို လှောင်ပြောင်သွားသည့်နယ်။ မျက်ဝန်းတို့ကို မှိတ်ချတော့ ဘာဆိုဘာမှမမြင်ရတဲ့ အမှောင်ထုကြီးထဲမှာ ကဲက ကူကယ်ရာမဲ့ ပြေးလွှားရင်း အတိတ်ကို ချိန်ထားခဲ့ချင်ပေမယ့် နေမာနဆိုတဲ့လူက ကဲနားကို ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့တာ အရိပ်လိုဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ် လွတ်မြောက်ခွင့် ရှိကိုရှိမှဖြစ်မည်။

* * *

အခန်း (၉)

“ကဲကို လွတ်ပေးလိုက်ပါတော့ သားရယ်၊ ခမျှာကလေးတစ်ယောက်ရတဲ့အထိ တို့မိသားစုဝင်ကို ခံလာရတာ၊ အခုမှ လွတ်ရုံပဲရှိသေး၊ တို့က ထပ်ပြီး ဒုက္ခတွေပေးသလိုဆိုတော့ ဧကောင်းဘူး၊ မာမားတို့ မြန်မာအယူအဆမှာ သံသရာတစ်ပတ် လည်ရင် ကိုယ်လုပ်ခဲ့သမျှ ပြန်ခံစားရတာမျိုးရှိတယ်”

“ငါတို့အယူအဆကတော့ မိကဲဆီက အကြွေးရစရာ ရှိလို့ ပြန်ယူတယ်ပဲ သတ်မှတ်တယ်ဟေ့”

“ကိုဝဏ္ဏ...ရှင်”

ဒေါ်မိုးမခက ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်။ ခင်ပွန်းကွယ်ရာမှာ သားနေမာနကို နားချခြင်းမျိုးဖြစ်၍ ခင်ပွန်းက ကြားသွားခြင်းက သစ္စာဖောက်သော သူတစ်ယောက်လို ခံစားရသည်။

ဒေါ်မိုးမခကိုယ်တိုင်လည်း လူကောင်းအဖြစ်တော့ မပြောင်းလဲသေးပါ။ ငွေမြင်ရင် သုံးချင်သည်။ လှလှပပဝတ်ပြီး ကျော့ကျော့မော့မော့ နေချင်သည်။ လောင်းကြေးကြီးသော ဝိုင်းတွေမှ ငွေကို အုပ်လိုက်ချပြီး ပိုကာ ကစားချင်တဲ့အသိသက ပြင်းထန်တုန်း။ သို့ပေမယ့် မိန်းမချင်းတို့ ချင်းစာတာရော၊ အတူနေစဉ် ကဲကဲအပေါ်ထားခဲ့ဖူးသော သိယောဇဉ်တွေကြောင့် ဒီသို့ဒီပုံ ငဲ့ညှာခြင်းဖြစ်သည်။

“သနားစရာမလိုဘူး၊ ငဲ့ညှာစရာမလိုဘူး မိုး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုဝဏ္ဏရယ်၊ မိုးတို့ ပင်(နီ)စိဆီကလည်း တစ်သက်စာ စားမကုန်တဲ့ လျော်ကြေးဆိုတာ ရထားပြီးပြီ”

“တစ်သက်စာ...ဘာတစ်သက်စာလဲ”

“ဟိုက တိုက်အခွံတစ်လုံးနဲ့ ကွန်ဒိုနှစ်ခန်းပေးတာများ၊ ငါလိုချင်တာက လက်ရှိစီးပွားရေးလည်ပတ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတစ်ခုခုပေး၊ အခုတော့...”

ထို့ခနဲ အသံထွက်၍ ခါးထောက်ကာ ဘေးဘက်သို့ တံတွေးလှည့်ထွေးသည်။ ပြီးမှ ဒီဘက်လှည့်လာတော့ မကျေနပ်ခြင်းများစွာ မြို့သိပ်ထားရတဲ့ မျက်နှာနီကြီးနှင့်ဖြစ်ပြီး...

“ပေးကမ်းထားတာက သူတို့အနေအထားနဲ့ အစွန်အဖျားလေးရှိတာ၊ ငါ့သားက သူတို့ဝတ်သိက္ခာကို ဆယ်ပေးခဲ့ရ

တာ၊ ကလေးအတွက် အမည်ခံဖအေ လုပ်ပေးခဲ့ရတာ”

“အဲဒါတော့ ပါပါးဘက်က သားလည်း ထောက်ခံအယ်”

ဟော...ကြည့်၊ သားဖြစ်သူ နေမာနကပါ တစ်ခန်း၊ အလာတော့ ဒေါ်မိုး သက်ပြင်းကျိတ်ခွိုင်းခွိုင်း တတ်နိုင်တော့သည်။ စိတ်တူကိုယ်တူ လောဘကြီးတာချင်းတူသော နေမာနတို့ သားအပရဲ့ လေသံထဲမှာ ဒေါ်မိုး ဘယ်လိုမှ တိုးမပေါက်တော့မှန်း သိ၍ပါ။ နေမာနက ငယ်သူမို့ တပ်မက်လောဘတွေ ပိုလှံထွက်ကာ လမ်းကြောင်းမှားနေသည်ထားဦး၊ ဦးဝဏ္ဏမှာ မကောင်းဖြစ်တာရမည့် ဝတ္တရားရှိရှိကြီးနှင့်။

“မိန်းမတစ်ယောက်တော့ ယူဖို့ အမြန်ဆုံးလိုအပ်နေပြီ နေမာန”

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က ပြောတုန်းက နေမာနအသက်က နှစ်ဆယ့်နှစ်၊ ကျောင်းပြီး၍ ဘွဲ့ယူခါစမို့ ဒေါ်မိုးမခက နှမြောစိတ်ဖြင့်...

“ဘာတွေ ကလေးကို သင်ပေးနေတာလဲ ကိုဝဏ္ဏရယ်၊ သားက ရည်းစားထားတာပဲ ရှိသေးတာ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအနှောင်အဖွဲ့တွေကြား မထည့်ပေးချင်ပါနဲ့”

“မင်း ဘာသိလဲ မိုး၊ ငါပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကုန်ရင် ကုန်ပြီလို့ပြောရုံကလွဲပြီး စီးပွားရေးကိစ္စတွေမှာ ဘယ်လိုလှည့်ကွက်

သုံးရမလဲ မင်း မသိပါဘူး”

“သားကို မိန်းမယူခိုင်းတာ စီးပွားရေးလှည့်ကွက် လား”

“ကုမ္ပဏီထောင်မှ၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်မှ စီးပွားရေးလို့ မင်း ထင်နေသလား ခိုး”

တည့်တည့်ညည်းညည်း အမေးခံလိုက်ရတော့ ဒေါ်မိုးမှာ ဖြေစရာ အဖြေမရှိ။

“မသိရင် မှတ်ထား၊ သူများအိတ်ထဲကပိုက်ဆံ ကိုယ့် အိတ်ထဲရောက်အောင်လုပ်တာလည်း စီးပွားရေးပဲ၊ အခု ငါ့အဖေရဲ့ အမွေတွေ ငါ့လက်ထဲရောက်ဖို့ စီစဉ်နေတာလည်း ဒါ၊ စီးပွားရေး လုပ်နေတာပဲ”

“အဖေအမွေတွေရဖို့ သားက မိန်းမယူမှဖြစ်မှာလား ကိုဝဏ္ဏရယ်”

“ဟဲ့ ဒီမိန်းမ ခုံးဝေးလှချည်လား၊ အဲဒီလိုလုပ်မှဖြစ်မှာ နို့ ငါ စီစဉ်နေတာပေါ့”

ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် နေမာနတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဝါးရိုက်အစီအစဉ်ထဲမှာ ဒေါ်မိုး ဘေးထွက်နေခဲ့ရသည်။ ကြားမှူးတာက မိသားစုထဲမှာ ဖခင်က အပြင်လူတဲ့။ သို့ပေမယ့် ဒီမိသားစုထဲမှာ ဒေါ်မိုး အပြင်လူဖြစ်နေခဲ့ခြင်းကို မနှစ်သက်ခဲ့တာ အမှန်။ ဒီလို မနှစ်သက်ခြင်းတွေ ကြားထဲမှ မိသားစုထဲ သက်ထက်ကဲကို နေမာန ခေါ်ဆောင်လာခဲ့တော့လည်း မိခင်

တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြည်ဖြူစွာကြိုဆိုခဲ့သည်။ နေမာနက မိန်းမ ရှိပြီးတဲ့အထိ အနေအထိုင်တွေ မပြောင်းလဲသေးသော သားကို သည်း တိုးတိုးတစ်မျိုး ဆုံးမခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဦးဝဏ္ဏရဲ့ အစွဲအဆေါ်တွေနဲ့သာ ယဉ်ပါးခဲ့သော နေမာနမှာ တရားမျှတခြင်းဆိုတာ မွေးကတည်းက မပါခဲ့သည့်သန္နိဓိမ။

“သူ့ကို သား မချစ်ဘူး မာမား၊ ပါပါးစိမ့်ကိန်းထဲ အဝင်တဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်မိဘမဲ့ဆိုတာ သူပဲရှိလို့ သား ခိုးဖြေ ခဲ့တာ”

“ဘုရားရေ.. နေမာနရယ်၊ ကြံကြီးစည်ရာ”

အမေလုပ်သူက တအံ့တဩနှင့် ရင်ဘတ်ဖိရတဲ့အထိ ကိုယ့်သားစိတ်ဓာတ်ကို လက်ဖျားခါရသည်။

“အခု မာမား မမြင်ဘူးလား၊ အိမ်ထောင်ကျပြီး အလုပ် လုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဘိုးဘိုးက လုပ်ငန်းအားလုံးလည်း သား နာမည်နဲ့ လွှဲပေးပြီးပြီ၊ ဒီအိမ်ကြီးလည်း သားနာမည်နဲ့ ပိုင်သွားပြီ”

“အေး.. မင်းဘိုးအေရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ထပ်ဖြည့် ပေးလိုက်ဦး၊ မြစ် လိုချင်သတဲ့၊ ဒီဆန္ဒပြည့်စုံရင် သူ့ရဲ့အတွင်း ပစ္စည်းတွေ မင်းဆီ အောက်တိုက်ပြန်ကျလာမှာပါ၊ ပါပါး အာမခံ တယ်”

“ဒါ အရေးကြီးတယ် ပါပါး၊ ကျွန်တော့်ဘက်က အရင်းအနှီးက ကလေးတစ်ယောက်ရအောင် မွေးဖို့ဆိုတာ လူမှုတုံ့

ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ အတွင်းပစ္စည်းအတိုင်းအတာကို အရင် သိချင်တယ်”

နှုတ်ဖျားကတောင် ဘုရားမတနိုင်တဲ့အထိ နေမာနတို့ သားအဖရဲ့ စကားအသွားအလာက အံ့မခန်း။

“ကောင်းကင်က ကျောက်သံပတ္တမြားမိုး ရွာချတာထက် မနည်းစေရဘူး၊ ငါ အာမခံတယ်”

နေမာနတို့ သားအဖရဲ့ လက်ရည်တူအပြောအဆိုတွေ ထဲမှာ ဒေါ်မိုးက ဘုရားတရလွန်း၍ မြန်မြန်နိဗ္ဗာန်ရောက်မည် ထင်သည်။ လိုချင်တာ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေ ပြည့်ဝပြန်တော့ လောဘကအတောမသတ်နိုင်။ အမွေတွေလည်း အကုန်ရပြီ။ စိတ်ထင်တိုင်း သုံးဖြုန်းပစ်ပြီးမှ နောက်ခြေတစ်လှမ်းက ကလေးတစ်ယောက်အမေ သက်ထက်ကဲကို ကွာရှင်းပြီး ပင်(နံ)စီနှင့် လက်ထပ်ရန်ဖြစ်သည်။

“မင်းအဘိုးလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ဘဝတွေကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဆေးခြယ်ကြတာပေါ့”

“သက်(ထ်)ရိုက် ပါပါ။ ဒီနိုင်ငံမှာ မွေးကတည်းက နေလာရတာ ပြီးငွေနေပြီ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အခြေချမယ်၊ ပင်(နံ)စီနဲ့ ဒီမှာကတည်းက လက်ထပ်သွားမယ်၊ ဟိုမှာ သားတို့မိသားစု သက်တောင့်သက်သာ နေနိုင်ရေးအတွက် ပင်(နံ)စီက တာဝန်ယူမယ်တဲ့”

“မင်းဘက်က ပြန်ပေးရမှာက”

“သူ့ဗိုက်ထဲက ကလေးအတွက် အမည်ခံအမေအဖြစ်”

“သားရယ်...မင်းဟာက”

ဒေါ်မိုး ပြောချင်တဲ့စကားတွေကို ဦးဝဏ္ဏရဲ့ အကြည့်စူးတစ်ချက်ကြောင့် ရင်ထဲသိမ်းဆည်းထားခဲ့တာ ယနေ့အထိ။ ဆယ်နှစ်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝသစ်တစ်ခုမှာ ပျော်ပျော်ကြီး နေခဲ့ပြီးမှ...

“ပင်(နံ)စီက ဒီနိုင်ငံသား ခံယူလိုက်ပြီ၊ ဒီက တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ၊ ကလေးရှိပြီးသား တစ်ခုလပ်နဲ့ လက်ထပ်တာ ဒီနိုင်ငံတွေအတွက် ထူးဆန်းတာမှမဟုတ်တာ၊ အဟွန်း...စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ဘဲ နှုတ်ဆက်ရတော့မယ် နေမာန၊ ယူအန်းကဏ္ဍက ပြီးသွားပြီ၊ မြန်မာပြည်မှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခွင့်ရအောင် လျှော်ကြေးပေးလိုက်မယ်၊ ယူတို့အတွက် လုံလောက်မှာပါ”

အထုပ်အဝတ်ကိုယ်စီဆွဲပြီး လေယာဉ်ပေါ်တက်ကတည်းက ဒေါ်မိုး တွေးပြီးသားဖြစ်သည်။

“ငါတို့ သက်ထက်ကဲအပေါ် တင်နေတဲ့ ဝဋ်တွေလည်း”

အခုတော့ ထိုဝဋ်ကြေးကို ကျေအောင်မဆပ်ဘဲ ထပ်၍ အကြွေးသစ်ချရန် ကြံစည်ရက်သူနှင့် အကောင်အထည်ဖော်မည့်သူကလည်း ကိုယ့်မိသားစုဝင်တွေ ဖြစ်နေတာကြောင့်...

“ဖအေအမည်မပေါ်တဲ့ကလေးကို ငါတို့က အမည်ခံပြီး
နေပေးခဲ့ရတာ၊ ပေးတော့ အစွန်အဖျားလေး”

“အစောကြီးကတည်းက ကျေနပ်လို့ယူပြီးမှ ကိုဝဏ္ဏ
ရယ်”

“သူတို့ ဒီလောက်ချမ်းသာမှန်းသိရင် ငါ ဒီလောက်နဲ့
ဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲ”

“စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ပါပါ။ အခု သက်ထက်ကနဲ့ ပြန်တွေ့
နေပြီပဲ၊ ပြီးတော့ လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ လူရောပစ္စည်းပါ ပြန်သိမ်းလို့
ရတယ်၊ အတိုးရဲ့ အမွေတွေနဲ့ သူ ပြောင်ရောင်နေခဲ့တာလေ၊
ပိုင်ရှင်စစ်လို့ ပြန်တွေ့တယ်လို့ ပြောလို့ရတာပေါ့”

ကျေနပ်အားရစွာပြောရင်း နေမာနက မျက်ဝန်းမှိတ်ချ
တော့ အရင်နှင့် ခြားနားသော အလှနတ်သမီးက မြင်ကွင်းထဲကို
တိုးဝင်လာ၏။

နေမာနပြောရင် ဘယ်သူယုံမလဲ။ မယုံဘူးငြင်းလည်း
ကိစ္စတော့မရှိ။ ကဲက နေမာနမိန်းမဖြစ်ခဲ့တာ ကာယကံရှင်တွေ
အသိဆုံးဆိုရင် ဒါ လုံလောက်ပြီ။

• • •

အခန်း (၁၀)

“ကိုကို လာကြို့မှ အသည်း ပြန်လို့ရမှာနော်၊ ကား
ခပါဘူး၊ မေမေ့ အန်တီက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု အတူတူသွား
ကြတယ်”

“လာတော့ ကြိုချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်က မပြတ်
သေးဘူးကွ”

“မရဘူးကွာ၊ ကိုကို လာကြို့ရမှာပဲ”

အသည်း တောင်းဆိုခြင်းကို ရန်မခ ငြင်းရန်ကြိုးစား
သည်။ မကြို့ပေးချင်လို့ မဟုတ်။ စိမ်းသက်လွန်းသော နယ်ပယ်
တစ်ခုထဲ ခြေမချချင်၍ ဘာကိုမှ အတည်တကျ တွေးတော
ခဏားမပမယ့် အသည်းရဲ့ အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းထဲ အသည်းနှင့်
ထက်သက်သူဆိုပြီးလည်း လူစိတ်ဝင်စားတာ မခံချင်။ ထို့ကြောင့်

ရန်မခက အသည်း ရိုက်ကွင်းမှန်သမျှ၊ ရှူတင်မှန်သမျှ ရှောင်တာများ၏။ သို့ပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရန်မခ အကြံအစည်မဆောင်မြင်ခဲ့။

“အလုပ်တွေ မပြီးဘူးဆိုရင်လည်း အန်တီခင်ဆီသာ ဖုန်းခေါ်ပြီး ပြောပေတော့၊ အန်တီ အစီအစဉ် ချပေးသွားတာ။ အသည်းက ကိုကို မကြိုရင်တော့ တက္ကစီငှားပြီး ပြန်ရမှာပဲ”

“ကဲပါ အသည်းရယ်၊ ကိုကို လာကြိုပါ့မယ်၊ နေရာသာပြော”

အသည်း ရိုက်ကူးရေးက နာမည်ကြီးပရိသတ်မို့ ရန်မခ အထူးတလည်တော့ လိပ်စာမမေးရပါ။

“ဘာကြော်ငြာမို့ ပရိသတ်ထဲ သွားရိုက်တာလဲ”

စပ်တော့ စပ်စုဖြစ်သား။

“ငရုပ်ဆီကြော်ငြာ”

“ဟင်...ငရုပ်ဆီနဲ့ ကလေးတွေ ဘာပတ်သက်လို့ တုန်း”

“ဟာ...ကိုကိုကလဲ၊ ပစ်ကနစ်ထွက်တာမျိုး ရိုက်တာ။ ကလေးသရုပ်ဆောင်တွေလည်း ပါတယ်၊ အသည်းက အဲဒီကျောင်းရဲ့ ဆရာမ”

ကိုယ် မသိမီတဲ့ လုပ်ငန်းမို့...

“ဪ...ဟုတ်လား”

အသည်းစကားကို ထောက်ခံရသည်။ ရန်မခ ထိုနေရာ

သို့ ရောက်သွားတော့ အသည်းက ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာရှိဆဲ။ ရန်မခ နို့ရာ လက်လှမ်းပြုပြီး ဒါရိုက်တာညွှန်ကြားသမျှ သရုပ်ဆောင်နေတာမို့ ရန်မခက အားလုံးနဲ့ဝေးရာ ကားပါကင်မှာပဲ ကားထိုးထားစောင့်နေသည်။ ကိုသက်ကတော့ ဒါမျိုးမြင်ကွင်းသာ အနီးထပ်တွေ့ရလျှင် ကောင်းလိုက်တဲ့ကုသိုလ်လို့ ချီးကျူးမှာ အသေချာ။

“မင်းကလည်း စိတ်ကလေး နည်းနည်းဝင်စားကြည့်မေးပါ၊ လူတစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်ကိုးယောက်က ရှူတင်ဆို စပ်စုနဲ့ကြမှာပဲ၊ မင်းကျမှ”

“ကျွန်တော်က ရှားရှားပါးပါး တစ်ယောက်တည်း တျန်တဲ့လူလို့ သဘောထားပေါ့”

ရန်မခ ပြန်ပြောတော့ ကိုသက်မှာ ရွံ့ချခြင်းတွေနဲ့ နွှဲစောင်းစောင်းကြည့်ရင်း...

“မင်းက ရန်မခဖြစ်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ရန်ခဆိုပြီးဖြစ်ရမှာ”

ကိုသက် အပြောကို ကြားယောင်ပြီး ရန်မခ နှုတ်ဖျားမှာ ပြုံးရိပ်ထင်သည်။ ဒီလောက်ချောလှပြီး အောင်မြင်မှုတွေရနေတဲ့ ဆယ်လီဘရစ်တီကိုတောင် စိတ်မဝင်စားပါဟု ထပ်ပြောလျှင် တိုသက်တို့ ဒီထက် မဲ့ရွံ့ကိန်းတွေရှိလာနိုင်သည်။ ရန်မခက တောင်စဉ်ရေမရ အတွေးတွေထဲ မျော့ချင်တိုင်းမျောနေရာမှ နားလည်

ဝင်လာတဲ့ ခြေသံတဖျတ်ဖျတ်နှင့် ဖေါ်တီကိုအောက်မှာ ထိုးရပ်တဲ့ မိနီဘတ်(စ်)ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရန် အခုမှသတိ ရသည်။

“နင်တို့ ကျောင်းကားလာပြီ ဘေဘီ”

“ငါ သွားတော့မယ်၊ နင့်ကိုရော လာမကြိုသေးဘူးလား မေမေ”

“မေမေမှ မလာသေးတာ၊ မမ ဒီနားကပဲ စောင့်တော့ မယ်”

ရန်မခ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိတ်ဝင်စားချင်စရာ အသံစူးစူး လေးတွေကြောင့် ကားနောက်ကြည့်မှန်ဆီ ရန်မခ အကြည့်ရောက် သွား၏။ ရောက်တဲ့နေရာမှာပဲ အကြည့်တန်သွားတာ အကြာကြီး။ ကျောင်းယူနီဖောင်း ဖြစ်ဟန်တူသည့် အဖြူရောင်လက်ဖောင်းခေါ် နက်ပြာရင့် ဝှေ့(စ်)ကုတ် ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ဘာဂျာစကတ် ကလည်း နက်ပြာကိုမှ ဇာနားတပ်ခြေအိတ်နှင့် အနက်ရောင် လေဒီရှူးစီးထားသည့် မေမေ။ ပျောက်ဆုံးနေသော အဖိုးတန် ပစ္စည်းတန်ခိုး ဖြန့်တွေ့သလို ရန်မခ အားရဝမ်းသာပြီးရင်း ဒတ်(ရှ်) ဘုတ်ထဲထည့်ထားနေကျ သူမ ကားလေးကို ထုတ်ယူပြီးမှ ကား တံခါးဖွင့်ဆင်းသည်။

“ဟေ့...မီးမီး”

ရန်မခ ခေါ်သံကြား၍ မေမေက သူထဲ ဆတ်ခနဲလှည့်

ကြည့်တော့ ချိုစောင်းမှာ နှစ်ဖက်ခွဲချည်ထားသည့် ဆံပင်လေး တွေက ပလုတ်တုတ် ခါသွားသည်။

“ဦးဦး”

ရင်ဘတ်ရှေ့ ကျောပိုးအိတ်ကြိုးကို လက်မနှစ်ဖက်နှင့် ဆောက်ကာ ပြောပုံက ဝမ်းသာအားရနှင့်။ ရန်မခက မီးမီးအနား လျှောက်သွားရင်း...

“မီးမီးက ဒီမှာ ကျောင်းတက်တာလား”

“ဟုတ်၊ ဦးဦးက မီးမီးဆီ လာလည်တာလားဟင်၊ မီးမီး တားလေးရော”

“ဒီမှာလေ”

“ဟေး”

“ဒီမှာ မီးမီးကား”

ရန်မခက မီးမီးရှေ့ ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း ကားလေး ကမ်းပေးသည်။ မေမေက ကားလေးကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ထားရင်း...

“ဦးဦးနာမည် မီးမီး မသိသေးဘူးနော်”

“မီးမီးက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ”

ရန်မခက သမီးလေးရဲ့ပါးကို ဖွဖွလေးမနာအောင်လိမ်၍ ပြုံးလိုက်၏။

“ဦးဦးနာမည်က...”

“သမီးရေ...မေမေ”

ပေါ်တီကိုဆောက် ရပ်နေသော ဆရာမက လမ်းခေါ်
တာကြောင့် ရန်မခတို့နှစ်ဦးစလုံး ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“ဟိုမှာ...သမီးမေမေကား လာနေပြီ”

ကျောင်းဝင်းထဲဝင်လာတဲ့ ရွှေညိုရောင် မိနီဆလွန်းလေး။
မေမေက ချက်ချင်းရန်မခရှေ့မှာ ထိုင်ချပစ်ရင်း ပုန်းလွှဲကွယ်လွှဲ
လုပ်ကာ...

“ဦးဦးဖုန်းနဲ့ပါတ် မီးမီးကိုပြော”

“ဦးဦးဖုန်း”

“အင်းလေ၊ မီးမီးတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ပြီ၊ ဖုန်း
ပြောကြမယ်၊ မေမေ မသိအောင်ပေါ့”

ရန်မခမှာ ထက်မြက်ပါးနပ်လွန်းသော ကလေးကို
သဘောလည်းကျသလို အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ထိန်းချုပ်ခံနေရ
သည့် မီးမီးကို ရန်မခ သနားကြင်နာစွာပင်ကြည့်ရင်း ဖုန်းနဲ့ပါတ်
ပြောပြလိုက်သည်။

“အိုခေအော်...ဦးဦး၊ မီးမီး ညကျ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

ရန်မခနှင့် အချိန်အချက်လုပ်ပြီး နေရာက မေမေ
လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားရန် ပြင်ပြီးမှ...

“ဦးဦး မထနဲ့ဦးနော်၊ ပုန်းနေ၊ မေမေ တွေ့သွားရင်
မီးမီး အဆုခံရမှာ”

ရန်မခ ကလေးအလိုကျ ခေါင်းညိတ်စက်ပုကာ ပုန်းနေ

စတာ မကြီးမငယ်နှင့် မလုပ်သင့်မှန်းသိပေမယ့် သူ့ကြောင့်
အလေးကို အဆူမခံစေချင်တာ စေတနာပင်ဖြစ်၏။ မြင်တွေ့
ထိုက်တိုင်း စမတ်ကျ၊ စတိုင်ကျရသော ကလေးအမေက ဒီတစ်
ခါတော့ အညှို့နုရောင် လက်ပြတ်လည်ဟိုက်၊ ဂါဝန်က ဒူးစုံရုံကို
ခါးနားမှာ အနီရောင်ခါးပတ်ပြားကြီးပတ်ထားသည်။ ဒေါက်ချွန်ချွန်
ကြိုးသိုင်းဖိနပ်နှင့် ကျောရှင်းလှသော သူမသည် ကလေးဆရာမ
နှင့် ရယ်မောနှုတ်ဆက်ရင်း ကလေးကို ကားပေါ်တင်ကာ သူမ
ထိုက်တိုင် ကားမောင်းထွက်သွားတဲ့အထိ ဘေးဘီဝဲယာအား
အကဲမခတ်၊ အကြည့်မဝေခဲ့။

“ဟိတ်...ကိုကို၊ ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကုန်းကုန်း
ထွက်နဲ့”

“အသည်း”

နောက်နားက ပခုံးလာတို့လေကာမှ ရန်မခက ဝေးကွာ
ပြီဖြစ်တဲ့ ကားလေးဆီမှ အကြည့်လွှဲဖြစ်သည်။ အသည်းက
သူကြည့်ရာကို လည်လေးတဆန့်ဆန့်နဲ့ လိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခနုက ကလေးလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတာ
တွေ့လိုက်သားပဲ၊ ကိုကိုနဲ့ သိလို့လား”

ရန်မခက ထိုင်ရာမှ မတ်တပ်ထရပ်ရင်း ဒီတိုင်းချထား
သော ဆံပင်ရှည်ပေါ် ထပ်ဆောင်းလာသည့် ဦးထုပ်လွှာအား
ဟိုဒီဆွဲလှည့်ရင်း...

“အင်း...သိပါတယ်၊ အသိရှိ၊ နှုတ်ဆက်နေတာ အသည်းကိစ္စ ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ၊ ပြန်ကြမယ်၊ အသိရေ...အဝတ်အစားတွေ မကျန်ခဲ့စေနဲ့၊ အားလုံးပါအောင် သိမ်းနော်”

အသည်းက အဖော်ပါလာတဲ့ ကလေးမလေးကို လှမ်း အော်ပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ရန်မခရေမှာ ဘာမှ မထူးခြားသလို မှန်ဝိုင်းလေးထုတ်ကာ သူမမျက်နှာကို ဘယ်ညာ လှည့်ကြည့်နေသည်။

“ကလေး လာကြိုတာ သူ့အမေလားမသိဘူးနော် ကိုကို”

“အင်း...ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကိုယ့်က ကလေးနဲ့ပဲသိတာ သူ့အမေတော့ မသိဘူး”

ပြောပြီး ပခုံးတွန့်ပြကာ ကားစက်နှိုးသော ကိုကိုမျက်နှာ ကို အသည်းက အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ကိုကိုက ကလေးထံ ချစ်စနိုးနှင့် စကားတွေထိုင်ပြောနေပုံကို အသည်း အဝေးထဲ ကြည့်တာနှင့်တောင် ရင်းနှီးနွေးနွေးနေမှန်း သိသာလွန်းလှ၏။ အစက ရိုးရိုးပဲထင်ထားမိပေမယ့် ကလေးကိုလာကြိုတဲ့ ကားတွေ မှ ကိုကိုမျက်နှာဝန်းတွေက ထိုကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်မိန်းမထံ တစိုက်မတ်မတ် ပါသွားခဲ့တာ ဘာသဘောလဲ။

“ကိုယ့်လူရှိရင် လက်ထပ်ပြီးတဲ့အထိတောင် ထိန်းအ

ရတာမျိုး သမီးရေ၊ ဒီခေတ်က အမျိုးတွေခေတ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ယောက်ျားတွေက ဆွဲအားပြင်းတဲ့ အထိတွေမှ သဘောကျတတ်မက် ကြတာမျိုး၊ မာမိတို့ကတော့ ဒါမျိုးဆို နောကျေနေပြီ၊ မာမိသမီး လေးက အစိမ်းသက်သက်မို့ ပြောပြတာ”

တိုက်ဆိုင်မှုလား၊ ဘာလားမသိပေမယ့် မာမိရဲ့ပြော သောစကားက ကိုကိုကို ရည်ညွှန်းလေသလားမသိ။ အသည်း စိတ်ထဲမှာ ဝန်တိုစိတ်ဖြင့် သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာတာက တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အရေပြားတွေ တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ လောင်ကျွမ်း ခြင်းကို ခံစားရတော့မတတ်အထိ ဖြစ်သည်။ သည်းမခံနိုင်သည့် အဆုံး အသည်းက မှန်ထဲပေါ်နေသော ကိုယ့်မျက်နှာကိုပြန်ကြည့် ရင်း ကြည်လင်စွာပြုံးပြလိုက်၏။

“လာကြိုတဲ့သူက အရမ်းလန်းတယ်နော် ကိုကို၊ ကလေးလေးကလည်း ချစ်စရာလေး၊ အဲဒီအစ်မရဲ့ ယောက်ျား ကတော့ ကံကောင်းတာပဲ၊ မိန်းမချောလည်းရထားတယ် ချစ်စရာ ကလေးလေးလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့...”

“လောကမှာ ကံကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတွေ အများကြီး ရှိတယ် အသည်း”

ပြောပစ်လိုက်ပြီးမှ ရန်မခအသံက မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေ မလားဟု သတိထားကာ စိတ်ကို လျှော့ချပစ်ရသည်။ ရန်းကြွ လာတဲ့ မစ္စရီယာစိတ်က ကိုယ်မေ့နေသော အရာတစ်ခုကို ပြင်းခနဲ

ဆွဲထုတ်ခံလိုက်ရသလို။ ဟုတ်သားပဲ...ရန်မခ...မေ့တော့ဖြစ်မည်။
ဒီကလေးနဲ့ ဒီအမေမှာ ပိုင်ဆိုင်သူ ယောက်ျားရှိရမည်ဆိုတာ ရန်မခ
ဘာကြောင့်မတွေးပစ်ခဲ့တာပါလိမ့်။

ရန်မခ တွေးကြည့်တော့လည်း နှမြောတာလိုလို ဘာလို
လိုနှင့်။ မင်း ဘယ်သူ့ကို နှမြောလည်း ရန်မခ။

• • •

အခန်း (၁၁)

“ဦးဦးနာမည်က ရန်မခ...ဟုတ်လား၊ အဟိ...မီးမီးနဲ့
တူတယ်နော်၊ မီးမီးက မေမေ”

သမီးရဲ့ အိပ်ခန်းဝရောက်နေတဲ့ သက်ထက်က ခြေလှမ်း
တွေက အလိုလိုရပ်တန့်သွား၏။ မီးမီးသူငယ်ချင်းထဲ ဦးဦးဆိုသော
အမည် ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းကို သက်ထက်ကဦးနှောက်က အပြေး
အလွှားစဉ်းစားသည်။

“မီးမီးသူငယ်ချင်းနဲ့ ဖုန်းပြောမလို့ မေမေ”

သမီးက သက်ထက်ကထဲမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ကဲထံမှ
ဖုန်းတောင်းသွားသည်။ ကဲကတောင် ပြောမိသေးသည်။

“တစ်အိမ်လုံး ဒီသားအမိ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ မေမေ
တိမီကြည့်တဲ့နားမှာပဲ ပြောပါလားသမီးရဲ့”

“ဟွန့်...မေမေက မီးမီးဆီ အာရုံရှိတာလည်းမဟုတ်ဘဲ နဲ့၊ အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ သွားပြောမယ်”

သမီးကပြောတော့ ကဲက အသာတကြည် ခွင့်ပေးမိတာ ပါ။ အခါတိုင်းလည်း မီးမီးက သူ့ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်း တွေ ခေါ်လို့ပဲ ထွေရာလေး... ပြောနေကျ။ ကဲကိုယ်တိုင်ကလည်း တီဗွီ ချန်နယ်(လ်)ပြောင်းကြည့်ရင်း ဖက်ရှင်လှိုင်းနှင့် တိုးပြီဆို ထမင်းစား ဟင်းမေ့ဖြစ်တတ်တာ သဘာဝ။ အခုတော့ သက်ထက်ကဲတို့ သားအမိကြား သဘာဝမကျတာတွေ ဖြစ်လာပြီဟု ထင်သည်။

“မေမေ့မှာမည်က ဒေါ်သက်ထက်ကဲ၊ ရှင်...ဖေဖေ လာ ဖေဖေမှာမည်ကတော့ မီးမီး မသိဘူး”

နားထောင်နေရင်း ကဲမျက်ခုံးတန်းလေးတွေ ဆတ်ခဲ ကျုံ့သွားရသည်။ ဒါ ဘယ်သူလဲ။ မီးမီးသူငယ်ချင်း မဟုတ်တာ တော့ သေချာသည်။

“မီးမီးမှ ဖေဖေ မရှိတော့ဘူး ဦးဦးရဲ့၊ ဟင့်အင်း မီးမီး မသိဘူး၊ မမေးရဲပါဘူး၊ မေမေ စိတ်ဆိုးမှာ၊ မေမေနဲ့ မီးမီးနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ မီးမီးက မေမေ့ကို အရမ်းချစ်တော့ မေမေ စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်ရဲဘူး”

သမီးလေးရဲ့အဖြေစကားက သက်ထက်ကဲရင်ထဲ ချွေး တစ်ချောင်း သပ်လှိုရှိရက်သွင်းခံရသလို။ အောင့်မျက်နှာကြင်ကာ အသက်ရှူပါ မဝချင်တာ ဒေါသကြောင့်ဖြစ်သည် ဒီလူ ဘယ်သူ

ထဲ၊ ဘာကြောင့် ကလေးစိတ်သိမ်ရာရအောင် တမင် အမေ့ခံ အားသောက်စွတို့အား တစ်စချင်းဆွဲထုတ်နေတာလဲ။ မေးခွန်းရဲ့ အောက်မှာ သက်ထက်ကဲရဲ့ဒေါသက ယိမ်းထိုးကပ်ပါလာ၏။ သမီးအခန်းထဲကို ကဲက အခန်းထဲ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ခင်လာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် ကဲကို တွေ့လိုက်ရသော သမီးက ကြောက်တာရော၊ အံ့သြတာရောနှင့် မျက်လုံးလေးဖြူးကာ ကြောင် အက်တက်ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ကဲက သမီးလက်ထဲမှ ဖုန်းကို ဆွဲယူ အထောင်ပစ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

“ဆောရီး...ဦး သိချင်တာတွေ များသွားတယ်၊ မီးမီးက သိမှာပါတယ်၊ မေမေ့ကို ပိုသိတတ်ပြီး ပိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ထား တွားလား၊ ဦးနဲ့ခင်တာကိုလည်း မေမေ မသိစေ...”

“ဒီမှာ”

တစ်ဘက်က ဆော်ပစ်သောအသံက မကျယ်ပေမယ့် ရန်မခနားနားကပ် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို။ နာစည်အထိ တုန်ဟီး သွားတာကြောင့် ရန်မခ ရုတ်တရက်လန့်သွားတာတော့ ဝန်ခံရ ပါမည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ”

“မဟုတ်ဘူး သက်ထက်ကဲ၊ ကိုယ်က သမီး အဖော် ရအောင်”

“မလိုဘူး၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ နာမည်တွေ တပ်ခေါ်ပြီး

နာမ်စားတွေ သုံးနေရအောင်လည်း မရင်းနှီးဘူး။ ရှေ့ဆက်
ပတ်သက်စရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး။”

“ကျွန်...မဟုတ်သေးဘူး။ ကိုယ်က သမီးကို မြင်မြင်
ချင်း”

“မလိုဘူးလို့ ကျွန်မ ပြောထားပြီးပြီနော်၊ သူများ အိမ်
တွင်းရေးကို စပ်စုတတ်တဲ့ ယောက်ျားရဲ့အဆင့်အတန်းက ဘာလဲ
ဆိုတာ ဖော်ပြပြီးသားပဲ။ ရှင် နောက်ထပ် သမီးနဲ့ မပတ်သက်
ပါနဲ့”

ကဲက အနိုင်ပိုင်းပြောပြီး ဖုန်းချကာ သမီးဘက်လှည့်
ရှိသေး။ ဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာတာ ထိုလူ့ဆီမှဖြစ်ကာ...

“ရှင် လူစကားနားမလည်ဘူးလား”

ဒေါသတွေနှင့် တုံ့ပြန်သော ကဲအသံဆုံးအောင် သူ
နားထောင်နေပြီးမှ...

“မင်းမှာ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ယောက်ျားတွေနဲ့
မပတ်သက်ချင်တာလို့ ကို ထင်တယ်”

“ရှင် ထင်မြင်ယူဆချက်တွေကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စား
ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဆုံးအောင်တော့ နားထောင်ပေးပါ။ နေက
အပူဓာတ်ပေးတာချင်း တူပေမယ့် နွေရာသီမှာ ဘာကြောင့်ပိုမို
သလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေရှိတာပဲ။ နေကိုမြင်တိုင်း ပူတယ်

အော်ပြီး ဆောင်းကျမှ နေကို တမ်းတတာမျိုးလည်းရှိတာပဲ။
ပြောချင်တာက ပူလောင်ခြင်းဆိုတာ အမျိုးအစားကွဲပြားမှုတွေနဲ့
အကျိုးပြုတယ်လို့ မင်း သိစေချင်တာမျိုးပါ။ ဥတုနိဂါဟ
သက်ထက်ကဲ”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဖုန်းကိုင်ပြီး ငေးခိုင်းကျန်ရစ်သူက ကဲ
ထိုက်တိုင်ဖြစ်သည်။ အမျိုးအစားကွဲပြားတဲ့ ပူလောင်ခြင်းက
အကျိုးပြုတာလည်း ရှိသေးသည်တော့။

ဟွန်း...ဒင်းပြောမှပဲ နေကမ္ဘာပေါ်တက်ပြီး သွားရောက်
ချေထိုင်ရတော့မလိုလို။ လူဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ်ပူမှ ပူမှန်း
သိတဲ့ သတ္တဝါတွေ။

• • •

အသန်း (၁၂)

“မေမေ”

“ဟင်...သမီး”

“ဒါ ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ မီးမီးတို့ အိမ်အပြန်လမ်းလည်း မဟုတ်ဘူး”

သမီးက ကားပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေါင်းလေးရမ်းနေအောင် စူးစမ်းသည်။ ပြီးမှ မေးခွန်းထုတ်တဲ့ သမီးကိုကြည့်ရင်း ကဲ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။ နောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်တော့ လိုက်ထရက်အဖြူရောင်ကားက ကပ်ပါလာဆဲ။ ကားမောင်းသူဘေးမှ ထိုင်နေတဲ့လူဟာ ကဲအမုန်းဆုံး နေမာနဆိုသည့် လူဆိုတာ သမီးကို ပြောပြမနေတော့ပါ။

“ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်”

ကဲ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ကြိမ်းဝါးသွားသည့် နေမာနကို သတိရတော့ ကဲ ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်ခနဲဖြစ် သွားတာ ကြောက်စိတ်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သမီးလေးအတွက် ခြိမ်းစိတ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ လူမဆန်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသည့် နေမာနဟာ အညွန့်တလူလူတက်နေသော သမီးလေးရဲ့ အနာဂတ် အပျက်ဆုံးပစ်မှာ သက်ထက်ကဲ သိနေသည်။

“မင်းနဲ့ငါ ငါးနှစ်တိတိပေါင်းခဲ့တာ၊ အဟွန်း...ငါနဲ့ ပေါင်းတုန်းက ရခဲ့တာ ငါ့သမီးမဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့သမီးလဲ၊ အလေးမွေးခဲ့တုန်းက မှတ်တမ်းတွေထဲ ပြန်ကြည့်လိုက်၊ ကလေး အဖေက ငါ၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ငါ ကွာရှင်းတာတွေ၊ ပြတ်စဲတာ တွေက အရေးမပါတော့ဘူး၊ အော်မနေနဲ့၊ မင်း မောမှာစိုးလို့ ပြောတာ”

သက်ထက်ကဲ အလုပ်လုပ်သည့်ဆိုင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး နေမာန ခြိမ်းခြောက်တာမျိုးလည်းရှိသည်။ ကဲ သွားလေရာ နောက်ယောင်ခံလိုက်ကာ နေမာနက သူ လိုက်မှန်းသိအောင် သူ့မျက်နှာကို ကဲ မြင်အောင် တမင် တပြုပြင်လုပ်တာမျိုးလည်း ရှိသည်။ သမီးကို ကျောင်းဝိုင်းချိန်ကတော့ နေမာန ဘယ် ဆောက်လိုက်လိုက် ကဲအတွက် ပြဿနာမရှိ။ အခု သမီးပါ အားပေါ်ပါလာချိန်မှာတော့ ကဲက နေမာနလို လူအရိုင်းအရိုင်းနှင့် တွေ့ချင်။ ပြီးတော့ အိမ်တန်းပြန်သွားလျှင်လည်း လူကြီးသူမ

မရှိသော ကံအိမ်မှာ ကိုယ်သာလှကြီးမို့ နေရာအတွက် အထူးအတားဆိုတာ မရှိနိုင်။

“ဒင်း အိမ်ကို သိသွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

ထိုအသံစိတ်ကြောင့် သက်ထက်က လိဇာကို မျှော်လင့်မိသည်။ ခေါ်ခနဲပြေးထွက်သော ကားက မီးဝါကို ပြေးဖြတ်သည့် နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ လိုက်ထရက်ကလည်း ရိပ်ခနဲ မီးပွိုင့်သဖြင့် ဖြတ်လာတာ ခြင်တာကြောင့်...

“ကျစ်...ဒုက္ခပဲ”

“မေမေ့”

သမီးခေါ်သံကြောင့် သက်ထက်က အခုမှ စိတ်နှိုးစွာ ပြန်ကပ်သည်။

“ဘာလဲ မီးမီး”

“မီးမီး မေးတာလည်း မဖြေဘူး၊ အိမ်ကိုမပြန်ဘဲ လုပ်နေတာလဲ၊ မှောင်လာပြီ၊ မီးမီးလည်း ဝိုက်ဆာပြီ”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ မေမေလည်း အိမ်ပြန်နေပါ တယ်”

“မေမေ လမ်းပျောက်နေလားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်က လူဆိုးတွေ လိုက်လာလို့လား”

မီးမီးက ကူရှင်ပေါ် ဒူးထောက်ထကာ ကားနောက်ထဲ ဆီ လှည့်ကြည့်သည်။ မေးပုံက တကယ့်လူကြီးလေးလိုမို့ ထဲဘာပြန်ဖြေရစေနဲ့မသိ ဖြစ်နေ၏။

“ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေစမ်း မီးမီး”

သမီးကို သက်ထက်က လှည့်ဆော်တော့လည်း မျက်နှာသပ်လေးနဲ့ ထိုင်ချတာ စိတ်မကောင်းစရာ။ ကံက သက်ပြင်း ချိတ်ကာ သမီးခေါင်းလေးကို ဖွဖွလှမ်းပုတ်လိုက်၏။

“မေမေက ကားကို မြန်မြန်မောင်းနေရတာဆိုတော့ အဲဒီက ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ မီးမီး ဝိုက်ဆာပြီဆို၊ ဒါကြောင့် အိမ်ပြန်မြဲရောက်မှဖြစ်မှာ၊ အိမ်ကုရင် မီးမီးအကြိုက် ကြက်သားကို ဘူးရည်နဲ့လူးပြီး ကြော်ကျွေးမယ်...အိုခေ”

“အို...ခေ”

သမီးက လက်မထောင်ရင်း သက်ထက်ကကို ပြုံးပြုံးလေး ပြန်ပြော၏။ အမေ့ခဲသောကလေးမို့ သမီးကို ကံ အသက်ထက်ကို ပိုချစ်သည်။ ကံ အသက်ထက် ပိုဂရုစိုက်သည်။ လာသံမာမာနှင့်တောင် မဆွရက်ခဲ့တာ သမီးမျက်နှာညှိသွားမှာ ချစ်ပါ။ ဒီအမေ့နဲ့ ဒီသမီးပဲရှိတာမို့ မီးမီးကလည်း ကံ မျက်နှာအရိပ်အကဲကို သိသည်။

မအေ မျက်နှာနှမ်းသွားရင်တောင် လှုပ်ရှားမှုတွေ ဖျတ်ခနဲ ခြံကျသွားတာမျိုးမို့ သမီးကို အရွယ်နှင့်မလိုက်သော စိတ်ပိုမိုတွေ့ရင် မပေးချင်တာ မိခင်ရဲ့စေတနာပါ။ ကံက နောက်မှ ထင်ပါလာသော ကားကိုကြည့်ကာ ဂီယာပြောင်းထိုးပြီး အရှိန်တင်သည်။ ရှေ့လမ်းကွေ့ကိုဖြင်တာနဲ့ အချက်မပြတ် ခေါ်ခနဲ

ကွေ့ဝင်တာ ယာဉ်စည်းကမ်းမောက်ဖျက်မှန်းတော့ သိသည်။
သို့ပေမယ့် နေမာနလက်က လွတ်မြောက်ရန် အရေးကြီး
၏။

“ဒုန်း”

“အ”

မညီညာသောလမ်းသွယ်မို့ ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှ ဆင်း
ဆင်းချင်းပဲ သက်ထက်ကဲရဲကားက ချိုင့်ခွက်ထဲ ကားဦးထိုး
သည်။ သမီးလေးထံမှ ညည်းညူသံ ထွက်လာသဖြင့် ကဲကဲ
ဖျတ်နေသာ ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုင်ထား မီးမီး၊ လမ်းက မညီဘူးဆိုတော့ ကို
ထားမှရမယ်”

ဖုထစ်တွေ၊ ခဲတွေနှင့် မညီညာသောလမ်းမို့ ချိုင့်ခွက်ထဲ
ကုန်းကမူတွေရှောင်ရင်းက တင်ထားသော ကားအရှိန် လျော့
သွားချိန်မှာပဲ...

“ဝေါ...ဂျိမ်း”

မြည်သံမျိုးစုံပေး၍ ကျော်တက်သွားသော လိုက်ထရာ
သည် ကဲတို့ကားရှေ့ရောက်အောင် ဖုန်တထောင်းထောင်း
မောင်းသွား၏။ ကဲ ကားမှန်ရှေ့သို့ ဖုန်တွေ အလုံးအရင်းလိုက်
တိုးဝင်လာတာမို့ သတိထားမောင်းရသည့်အဖြစ်ကနေ ဖုန်ထာ
ထဲမှ ရုတ်တရက်တိုးထွက်လိုက်၏။

“ကဦး”

သက်ထက်ကဲ အလန့်တကြား ဘဝိတ်ကို ဆောင့်နှင်း
ခပ်ရသည်။ ကဲ ကားရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ထားတဲ့ လိုက်ထ
ရုတ်တ ကန့်လန့်ဖြတ်ကြီးမို့ လမ်းပိတ်ရပ်ထားသည်။

“မေမေ...ရှေ့မှာ”

“အေး...အေး၊ ကားပေါ်မှာပဲနေ မီးမီး၊ မေမေ ခဏ
ဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

သက်ထက်ကဲ မဆင်းလို့မဖြစ်တော့။ ကားဘေးနားမှာ
ခါးထောက်ရပ်နေတဲ့ နေမာနဟာ ဒီဘက်ဆီလာဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေ
၏။ ကဲ မြေပြင်ပေါ် ခြေချမိတာနှင့်...

“ညနေခင်း နတ်သမီးဝါလား”

နေမာန၏ စူးစူးရှရှအကြည့်နှင့် လှမ်းပြောတဲ့အသံဟာ
နဲ့တဲ့တဲ့။ ကဲက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကြည့်စေပြီးမှ ရင်ထဲ ချုံးပွဲချ
သစ်ချင်တဲ့အထိ စိတ်ညစ်သွားသည်။ လမ်းကဆိုးရသည့် အထဲ
ညည်းလေရာမှာ ကန်သင်းရိုးပြတ်တွေနှင့်။ အိမ်ဆိုတာ လည်း
ဆဲသာသာတွေ့ရပြီး ဟိုးအဝေးကြီးမှာ။ ကဲက ကားဆီ
နုမ်းကြည့်တော့ ဒတ်(ရှ်)ဘုတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကိုင်ကာ
ခြူးတံဖြူးကြောင်လေး ငေးနေသော သမီး။

စိတ်တင်းပြီး ဒီဘက်ပြန်လှည့်သည်။ မင်းသားရှုံး
သောက်အောင် အမြဲ ကော့ကျောနေတဲ့ နေမာနဟာ ညနေစောင့်

ကြီးမှာတောင် စပိုရှပ်အနီရဲ့ပေါ် ဂျာကင်တစ်ထပ် ထပ်ထဲ ထားကာ ဘောင်းဘီဖြူထဲ လက်စုံနှိုက်ရင်း ကံထံလျှောက်လှည့် သည်။ ကဲက ကားဦးခေါင်းနားမှာ ပိတ်ရပ်ကာ သမီးကို ဒင် မြင်သွားမှာစိုးနေ၏။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ နေမာန”

“ငါ့သမီးကို လာတွေ့တာ”

“တွေ့စရာမလိုဘူးလို့ ရှင်ကို ကဲ ဘယ်နှခါပြောရ မလဲ”

“မင်း ငါပြောတာ မရှင်းသေးဘူးနဲ့တယ်”

သက်ထက်က ကြွေရောင်တောက်နေသည့် အဖြူ ရောင်အင်္ကျီက လည်ပင်းကို ခွံရှိတ်ဟိုက်ထားပေမယ့် မရိုင်းဖို လက်မောင်းရင်းနားမှာ လက်စည်းထားသဖြင့် အင်္ကျီလက်ဖောင်း က ခါးတင်ရုံဖြစ်၏။ ခူးဖုံးစကတ်က အဖြူစွတ်စွတ်ကိုမှ ပင်(နီ) ဆယ်ဟီး(လ်)အဖြူနဲ့ တွဲဝတ်ထားတာမို့ ညမောင်လာလေလေ သူမအလှက ပို၍တောက်ပလာလေလေ။ နေမာနက ချပ်ကန် နေသည့် အဝတ်အစားအောက်မှ ရင်သည် ရင်အတိုင်း၊ ခါးသည် ခါးအတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး မိုမောက်ရှိက်ဝန်းခြင်းအားလုံးကို အာသာငမ်းငမ်းနှင့် သိမ်းကျုံးကြည့်၏။

“ထပ်ပြောရဦးမှာလား သက်ထက်ကဲ၊ မင်း နားထဲ ချိတ်တယ်ဆိုရင် အတိတ်က မင်းနဲ့ငါ့အကြောင်း ဘယ်နှခါပြောပြ ငါ ပြောနိုင်တယ်၊ မမောဘူး၊ အဲဒါ သေချာဘယ်”

“ကျွန်မဘက်ကလည်း သမီးကို ရှင်နဲ့ ပေးမတွေ့နိုင် ဘူး၊ အဲဒါ သေချာတယ်”

“လုပ်ကြည့်လိုက်လေ၊ မင်း သေချာသမျှ အရည်ပျော်ဖို့ ခဲ ဒီနေ့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား”

နေမာနက နောက်လှည့်ကာ လက်ရိပ်ပြသည်။ ဒီတော့မှ ခိုက်ထရက်ကား နောက်ခန်းမှ တဖြုတ်ဖြုတ်ခန့်ဆင်းလာတဲ့ ဆာကွားလေးယောက်။ ကြည့်နေရင်း နေမာနရဲ့ရည်ရွယ်ချက် ဆို ကဲ သဘောပေါက်သွားကာ မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ နေမာန”

သက်ထက်ကဲ အမေးစကားကို ကားစက်ဖုံးပေါ် လက် ဖြန့်ထောက်ရင်းမေးတော့ နေမာနက နှုတ်ခမ်းတွန့်ကာ မချိုမချည် ပြီးသည်။ ခါးထောက်ကာ ကဲကို ပြန်ကြည့်သောမျက်ဝန်းတွေက အေးစက်စက်ဖြစ်နေသလောက် နှုတ်ခမ်းတွေပြုံးနေတာက မုန်း စရာ။

“မင်းကို ခွင့်တောင်းတယ်၊ မင်းဘက်က မလိုက်လျော ခင် ငါ့ဘက်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးသား”

“ရှင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ နေမာန၊ ဒီမှာ ရှင်တို့ ရှေ့ဆက် ဆိုတဲ့အရာ”

ကဲက နေမာနနောက်မှ လူတွေကို လှမ်းအော်ရင်း သမီး နို့ရာဘက်ဆီ လှည့်ပြေးသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိသည့်

အခြေအနေမှာ သမီးကို ကာကွယ်ရန်အရေးအကြီးဆုံး။ ကား
တံခါးနား မရောက်ခင်မှာဘဲ...

“သက်ထက်ကဲ...မင်း”

နေမာန၏ အကြိတ်ခေါ်သံနှင့် သက်ထက်ကဲနောက်မှ
လက်ကို ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရတာကြောင့် ရည်ရွယ်သည့်နေရာကို
ခြေလှမ်းတွေက မရောက်ဘဲ တုပ်နှောင်မိသွား၏။

“ရှင်...လွတ်...လွတ်စမ်း နေမာန”

“မင်း ရုန်းလည်း မထူးဘူး သက်ထက်ကဲ”

နေမာနက သက်ထက်ကဲ လက်မောင်းရင်းမှ ဆောင့်
ဆွဲကာ ကဲ နားနားသို့ အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ကပ်ပြော၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ...ကလေးကို ခေါ်”

“အို...ကလေးကို မထိနဲ့”

“မေမေ့...မေမေ့...မီးမီး ကြောက်တယ်၊ မေမေ့ထုံ
လွတ်ပေးပါ၊ အီး...ဟီး”

ကားတံခါးဖွင့်တာနဲ့ သမီးရဲငိုသံက စိခနဲထွက်လာ သည်
ငိုသံကြောင့် ရုန်းကန်တာတွေရပ်ပြီး သမီးရှိရာ သက်ထက်ကဲ
လည်ဖြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“မီးမီး”

သမီးမျက်နှာလေး ရဲတ္တတ်လျက် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုး
ပေါက်ပေါက်ကျနေသော သမီးဟာ ခေါ်ချီတဲ့သူတွေနောက်

တွန်းထိုးရင်း ပါသွား၏။

“အီး...ဟီး...လွတ်၊ မီးမီးကို လွတ်၊ မေမေ...မီးမီးကို
ခေါ်ပါ၊ မီးမီး ဒီလူကြီးကို ကြောက်တယ်”

“မေမေရှိတယ် သမီး၊ မငိုနဲ့နော်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး သမီးရဲ့
နော်”

သမီးကို အပြေးအလွှား သွားချောချင်ပေးမယ့် ကဲမှာ
လည်း ချုပ်နှောင်ခံထားရ၍ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်။

“ဒါ ပြန်ပေးဆွဲမှနော် နေမာန၊ အခုချက်ချင်း ကျွန်မတို့
သားအမိကို လွှတ်ပေးပါ”

သက်ထက်ကဲ ဘေးနှစ်ဖက်သို့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်
ထပ်ရောက်လာပြီး ကဲကို နေမာနလက်ထဲမှ လွှဲပြောင်းပြီးခေါ်ကာ
လက်မောင်းရင်းမှ ချုပ်ထား၏။ နေမာနက အားလုံးကို ကားပေါ်
ဆွဲတင်သွားရန် လက်ရိပ်ပြ၏။

“ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ သမီးကို အိမ်အလည်ခေါ်တာပဲ၊ ဘာ
ပုဒ်မနဲ့ တရားစွဲမလဲ၊ ငါ အားလုံးစီစဉ်ပြီးမှ လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ နေမာန
အကြောင်း မင်း သိပါတယ်၊ ဘာမဆို အကွက်ကျကျ ပြင်ဆင်
ထားတတ်တယ်ဆိုတာ”

“ရှင်...လူယုတ်မာ”

နာကျည်းစိမ်းကားစွာပြောမည့် စကားတွေဟာ ငိုချင်
စိတ်ကြောင့် လည်ချောင်းဝ ဆို့နင့်သွားသည်။ ဒီလူမိသားစု

နေက်တစ်ကြိမ် သက်ဆင်းမိပါက ကဲအတွက် လွတ်မြောက်ရန်
လမ်းစမမြင်တော့။ ကဲနဲ့ သမီးအတွက် ကူကယ်ရာမဲ့ပြီလား။

“ဟေ့ကောင်တွေ...ကားခေါင်းထဲ ထည့်ခေါ်သွားမယ်
ကျော်ခန့်၊ မင်း သူကားမောင်းပြီး နောက်ကလိုက်ခဲ့”

နေမာန အနီးသဲက ကဲအတွက် ကမ္ဘာပြိုသံလို။
နားထဲပြင်းထန်စွာ ခြည်ဟီးသွားချိန်မှာ ကားတစ်စီးအရှိန်ပြင်းစွာ
မောင်းလာသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဝေါ”

“ဂူး”

လမ်းထဲ ပိုက်ကွေ့လာသောကားသံက ကဲ မေးဖူးလေး
ပခုံးမှာထောက်အောင် ငဲ့ကြည့်တော့ ဖွေးခနဲစူးရှတဲ့ ကားမီးတန်း
ကြီးနဲ့အတူ ကားက သက်ထက်ကဲကားဘေးနားမှာ ခေါင်းထွက်
ကာ ရပ်ရင်း မေးလာသူက ရန်မခ။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ သက်ထက်ကဲ”

“ဦးဦး”

• • •

အခန်း (၁၃)

ရန်မခရဲ့ မေးသံ၊ သမီးရဲ့ ဝမ်းသာအားရ အော်ခေါ်သံ
နောက်မှာ နေမာန ခြေလှမ်းတွေအားလုံး တုံ့သွားသည်။ ရန်မခရဲ့
ကားတံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံတွေက တိတ်ဆိတ်သောလမ်းသွယ်ထဲ
ကမ္ဘာပျက်တဲ့အလား။ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးသွား၏။

“ကလေးကို အောက်ချပေးပါ”

“ဦးဦး သမီးကို ခေါ်ပါ၊ မီးမီး ကြောက်တယ်၊ မေမေ
ကိုလည်း သူတို့ ဖမ်းထားကြတယ်”

သမီးက သနားစဖွယ် အော်ဟစ်နေ၏။ သမီး မေမေ
အနားသို့ ရန်မခ ဘယ်လိုအမြန်နှုန်းနှင့် ရောက်သွားမှန်းမသိ။

“ဟေ့ကောင်”

ကလေးချိုထားသောသူရဲ့ပခုံးကို ရန်မခ နောက်ကနေ

ဆွဲလှည့်သည်။ မီးမီးက ဒီဘက်လှည့်တာနဲ့ ရန်မခရင်ခွင်ဆီ လက်ကမ်းသည်။ ရန်မခ ဆွဲချီရန် လက်အလှမ်းမှာပဲ လမ်းတစ် ဝက်မှာ ရန်မခလက် ပုတ်ထုတ်ခံလိုက်ရ၏။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

မခိုးမခန့်အပြုံးနှင့် မေးလာသော နေမာနမျက်နှာကို ရန်မခ စူးခနဲ စိုက်ကြည့်သည်။ စစ်ချိဉ်မောင်းသံတွေ မြည်ဟီး နေသည့် နေမာန မျက်ဝန်းနှင့် ရန်မခ အကြည့်စူးချင်း ဆုံသွား၏။ ဘယ်သူမှ အကြည့်ကို မလွဲ။

“ငါ ဘယ်သူလဲ မမေးခင် မင်းလုပ်ရပ်တွေက တရား ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းနေတာကို မင်း မသိဘူးလား”

“တရားဥပဒေ...ဟား...ဟား...ရယ်ရတယ်”

နေမာန ခါးထောက်ကာ ခေါင်းမောရယ်သည်။ ပြီးမှ ရန်မခထံ ပြန်စိုက်ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေက မလိုလားခြင်း၊ ရန်လိုခြင်းတွေနှင့် စိမ်းသက်နေ၏။

“ငါ့မိန်းမနဲ့ ကလေး ပြန်ခေါ်တာ တရားဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်း သတဲ့လား၊ မင်းသာ ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးရပ်လိုက်၊ အလွန်း... သူများမယားခိုးမှုနဲ့ ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်းပြီ”

“ရှင် မဟုတ်တာ မပြောနဲ့နော် နေမာန”

စူးခနဲထွက်လာသော သက်ထက်ကဲအသံကြောင့် ရန်မခ က နောက်သို့ငုံ့ကြည့်သည်။ ယောက်ျားရင့်မာ နှစ်ယောက်ချုပ် ထားသည့်ကြားထဲ သက်ထက်ကဲမျက်ဝန်းတွေ လက်တောက်နေ

သလောက် ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းထားရသဖြင့် သူမမျက်နှာက အရောင်ရင့်နေသည်။ ကဲက ရန်မခထံ အကြည့်တစ်ချက်ရောက် သွားပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လွှဲရင်း နေမာနမျက်နှာကို စိုက်ကြည့် လိုက်၏။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ကွာရှင်းထားတာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီ နေမာန၊ ရှင်နဲ့ မပတ်သက်တာလည်း ကြာပြီ၊ ဒါ ရှင့်သမီးဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့ ကွာရှင်းပြီးသား၊ ကလေးကို အုပ်ထိန်းခွင့် ကျွန်မ ရပြီးသား”

“သက်...ထက်...ကဲ...မင်းက”

နေမာန ရှူးရှူးရှဲရှဲထဖြစ်ကာ အံ့ကြိတ်သံနှင့် သက်ထက် ကဲ အမည်ကို ခေါ်သည်။

“ကိုင်း...ခင်ဗျားမိန်းမရဲ့ သဘောထားကို ကြားရပြီး ပြီပဲ၊ ကွာရှင်းတာ နှစ်ချီကြာထားတဲ့သူကို ဇနီးလိုဆက်ဆံမရတဲ့ ဥပဒေတွေရှိတာ ကျုပ် ထပ်စွတ်ပြရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီနယ်မြေ ရဲ့ နယ်မြေမျှူးခေါ်ပြီး ရှင်းခိုင်းရမလား”

“ဘာ...မင်းက ငါ့ကို”

“သဘောပြောပြတာ”

ရန်မခက ပခုံးစုံတွန့်ရင်း ပြုံးလိုက်ပုံက မထိတရီ။

“တရားဥပဒေအတွင်းက ရှင်းမယ်ဆိုလည်းရတယ်၊ ခင်ဗျားရပ်နေတဲ့နေရာကသာ နည်းနည်းနောက်ဆုတ်လိုက် အိမ်... ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်စုံနှိုက်ရင်း အေးဆေးစွာပြောတဲ့

ရန်မခမျက်နှာကို နေမာန မီးတောက်သောမျက်ဝန်းတွေနဲ့ စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ယောက်ျားတန်ခိုး အရှည်ထားသော ဆံပင်တို့အား နောက်နားဆီ ခပ်ဖြင့်ဖြင့်စည်းထား၍ ထူတန်းသောမျက်ခုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ကျုံ့လိုက်တိုင်း ရန်မခမျက်နှာက လူရှိန်ချင်စရာရုပ် ဖြစ်သည်။ ရန်မခ၏ ဝင်းစိုနေသော အသား၊ ထွားကျိုင်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်၊ မြင့်မားသည့် အရပ် အားလုံးက တော်ရုံဖျားသွားစေမည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ခမ်းနားတင့်တယ်နေပုံကို နေမာန တစ်ချက် ကြည့်၏။ ပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်သည့်ရုပ်မျိုးဆိုတာ မမေးဘဲနှင့် သိသည်။

“တောက်”

နေမာနထံမှ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် တက်ခေါက်သံနှင့် သက်ထက်ကဲကို မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင် လွှတ်လိုက်၏။

“လာ...မီးမီး၊ ဦးဆီကို”

ရန်မခက သမီးငယ်ကို ခပ်တည်တည် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ဒီတစ်ကြိမ် လှမ်းချီတော့ သမီးက အနောင့်အယှက် ကင်းစွာ ရန်မခဆီ ရောက်လာ၏။ မီးမီးက ရန်မခပေါ်ရောက် တာနှင့် သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သိုင်းဖက်ကာ ပါးအိမ် လေးဖြင့် ရန်မခပါးပြင်ကို လာကပ်ထား၏။

“ဦးဦးက သိပ်တော်တာပဲ”

တိုးတိုးလေး ကပ်ပြော၏။ ရန်မခ သမီးပါးလေးကို

စွဲဖုန်းရင်း ကြောင်ရပ်နေသည့် သက်ထက်ကဲနားလျှောက်သွားတာ သူမလက်ဖျားလေးကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်၏။

“ဆရာ”

နေမာန တပည့်တွေက ဆရာဖြစ်သူကို ခွင့်တောင်းဟန် နှင့် နေမာနကို လှမ်းခေါ်သည်။

“တောက်”

နေမာနထံမှ ပြင်းထန်တဲ့ တက်ခေါက်သံ ရန်မခနောက်ကျောမှ ထွက်လာပြီး..

“လွှတ်ပေးလိုက်”

မတတ်သာ၍ ပေးလိုက်ရသော နေမာန၏ အမိန့်ဖြစ်သည်။ ရန်မခက သက်ထက်ကဲလက်ကိုပါ ဆွဲခေါ်ကာ သူ့ကားနားရောက်လာ၏။

“ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့တော့နော်”

လှပသော သက်ထက်ကဲမျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးပြီးပြောလာသော ရန်မခအသံက ကရုဏာအသံမှန်း သိသာသည်။

ကဲက ရန်မခကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ပြီးမှ ရီဝေသော၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေပါသော ထိုမျက်ဝန်းရဲ့အမိန့်တွေကို လွန်ဆန်ရန် အင်အားမရှိတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ...

“ကျွန်မ ကားကို”

“ရတယ်၊ ကိုယ့်ဆော်ဒါကို လာယူခိုင်းလိုက်မယ်၊ ခေါ်

သမီးနဲ့အတူ ရှေ့မှာထိုင်လိုက်”

ရန်မခကိုယ်တိုင် ကားတံခါးဖွင့်ပေး၍ ကံကို အရင် ဝင်ထိုင်စေပြီးမှ မီးမီးကို ကဲမေါင်ပေါ်ပေါ်တင်ပေးသည်။ ကား တံခါး ပြန်ပိတ်ပေးပြီး ကားခေါင်းမှပတ်ကာ မောင်းသူဘက် သူ သွားတဲ့အထိ နေမာနက မျက်တောင်မခတ် လှမ်းကြည့်၏။

“ဟေ့...ဒီမှာ၊ မင်းနာမည် ပြောခဲ့လို့ရမလား၊ ခင်ချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့် မေးတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ရန်မခတဲ့...မှတ်ထား၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားနာမည် မေးရတဲ့အထိ မညှဲသေးဘူး”

“ဟေ့ကောင်”

ရန်မခထံမှ တွတ်ခတ် ခတ်ခဲလိုက်ရ၍ နေမာန ဒေါသ စိတ်က ငယ်ထိပ်ဆီ ရှူးခနဲ ဆောင့်တက်သည်။ သို့ပေမယ့် မတတ်သာဘဲ အံ့ကြိတ်နေရတဲ့အဖြစ်။

သက်ထက်ကဲတို့သားအမိကို တင်သွားသည့် ရန်မခ ကားက ဝေါခနဲ အသံပေးရင်း နေမာန နားက ပွတ်ကပ်ဖြတ်ကျော် သွား၏။ ကားကို လည်ပြန်အောင်လိုက်ငေးရင်း အံ့ကြိတ်လိုက် ၏။

“နေမာန မညှဲကြောင်း မင်း သိစေရမယ် ရန်မခ”

အခန်း (၁၄)

“သမီးကို ဒီမှာပဲ ပေးခဲ့ပါ”

“မဟုတ်တာပဲ၊ ဒီမှာ မီးမီးက အိပ်ယောင်နေပြီ၊ ပြီးတော့ မင်း ဒီတိုက်ကိုတက်ရမှာ အမြင့်ကြီး၊ သမီးနဲ့ ဘယ်လိုတက်မှာလဲ”

ရန်မခ သမီးကိုချီရင်း သက်ထက်ကဲဘက် လှည့်ပြော သည်။ ကန်ထရိုက်တိုက်တွေမို့ မိုးထိအောင် ဆောက်ထားသော အထပ်မြင့်တွေထဲမှာ သက်ထက်ကဲတို့သားအမိက ဘယ်အထပ် ခုာနေမှန်းမသိပေမယ့် ကလေးကိုချီပြီး လှေကားထစ် မတ်မတ် ကြီးတွေ ဖြတ်ကျော်တက်ရမည့်အလုပ်က မလွယ်။ ထို့ကြောင့် ကလေးလည်း အိပ်ရေးမပျက်စေ၊ သူမလည်း သက်သာပါစေ ဆိုသော စေတနာနှင့် ရန်မခ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် သက် ထက်ကဲပုံစံက သူ့စကားကို နာခံလိုရိပ်မပြ။

“ဒီမှာ...ရန်မခ”

ရှေ့သို့ ပြင်ထားသော ရန်မခ ခြေလှမ်းတွေက သက်ထက်ထံမှ သူ့နာမည်ခေါ်သံကြောင့် ရပ်သွား၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ သက်ထက်က”

ခက်ထန်ပြတ်သားသော သက်ထက်ကံကြောင့် ခြေလှမ်းတို့သွားကာ ရန်မခနောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း မေးသည်။ မြင်ကျ သက်ထက်က မျက်ဝန်းတွေက အေးစက်စက်ဖြစ်နေပြီ။ ရန်မခဆီ လက်ကမ်းကာ...

“ကလေးကို ပေးပါ”

အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

အလျော့မပေး၍မဖြစ်သည့် အနေအထားဖြစ်မှန်းသိသူစိတ်ကို ရန်မခ လျော့ချလိုက်၏။

“ကိုယ့်က”

“ဒီမယ်...ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုအတန်းအစားထဲ ထင်လဲ”

“ဗျာ”

တင်းမာစွာမေးလိုက်သော သက်ထက်ကံမေးခွန်းကြောင့် ရန်မခ ကြောင်အသွားသည်။ သက်ထက်ကံက ကလေးနို့တိုက်ဆန်တန်းထားသော သူမလက်ကို ဖြန့်ရပ်၍ ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်း ဝိုက်ထားရင်း...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မတို့သားအမိ အခက်အခဲကို နှင်ကူညီတယ်၊ ရှစ်ခေါ်တဲ့နောက် လိုက်ရတယ်၊ ရှင်ကျေးသမျှ စားရတယ်”

“ကိုယ်ခေါ်သွားတယ်ဆိုတာလည်း မီးမီး အရမ်းကြောက်နေလို့ အပြောင်းအလဲတစ်ခုအနေနဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားတာပါ၊ ပြီးတော့ မီးမီးက ဗိုက်ဆာနေတာဆိုတော့...”

“ရှင် ကလေးကိုချည်း အကြောင်းမပြပါနဲ့”

ကဲက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပိတ်အော်၍ ရန်မခ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ကလေးအမေလှလှကိုသာ ဖြန်ကြည့်နေမိ၏။

“တကယ့်စေတနာနဲ့ ကူညီတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်နေတဲ့ စိတ်ထားလေးမပျောက်ခင် ဒီနေရာက လှည့်ပြန်သွားတော့၊ ပေး...ကျွန်မ သမီးကို”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ လက်ကမ်းရုံတင်မဟုတ်ဘဲ သက်ထက်ကံက သမီးလေးကို ချိုင်းအောက်မှ မ၊ချိုကာ လက်လှဲယူသွား၍ သူ ညင်သာစွာ လွှတ်ပေးလိုက်၏။

“ဒီည ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအတွက် ကျေးဇူးပါ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ရှင်ကို ပွဲလန့်တုန်းပျာခင်းတဲ့လူလို့ ကျွန်မ မထင်ချင်ဘူး”

ပြောပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပေမယ့် သက်ထက်ကံရဲ့ ပစ်ပေါက်သမျှ စကားတိုင်းဟာ ရန်မခ အသွေး

အသားထဲအထိ စူးနှစ်စေသော အသိပ်လူးမြားတွေဖြစ်သွားစေရန်မခ နေရာမှမရွေ့။ ဘောင်ဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ရင်း ညစ်မာနမင်းသမီးရဲ့ ကျောပြင်လှလှလေးကို ရင်မောစွာစူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“သက်...ထက်...ကဲ”

ရန်မခ ခေါ်သံကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းတော့ ရပ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ တမ်းတခြင်းဖြင့် ငေးကြည့်ချင်သောမျက်နှာထဲ နောက်သို့ လှည့်မလာဘဲ ကျောခိုင်းလျက်သားဖြစ်၏။

“မင်းကို တစ်ခုသိစေချင်လို့ပါ။ ပြောပြမလို့၊ ကိုယ်လွန်နေတဲ့ပွဲကြား နေရာဝင်ယူချင်တဲ့ အချောင်သမားမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီပွဲလေးကို ငြိမ်းချမ်းစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ကာကွယ်ပေးချင်တဲ့ သူပါ။ နေရာဆိုတာကလည်း လူယူတိုင်းရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲက မေတ္တာအခြေခံရှိရင် အလိုလိုရလာမယ့် နေရာမျိုးကိုပဲ တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ပါ။ ဂွတ်နိုက် သက်ထက်ထဲ မင်းကားသော့ကို မင်းအခန်းရှေ့မှာ ထားခဲ့တယ်လို့ ကောင်ထွားပြောတယ်။ သိမ်းသွားလိုက်ပါဦး”

ရန်မခဆိုတဲ့ လူရှေ့မှာ သမီးကိုပွေ့ချီပြီး လှေကားထဲထွေအတိုင်း ဟန်မပျက် တက်လာရပေမယ့် ရင်ထဲတန်လှုပ်နေတာတော့ ကဲ လိမ်ညာမရ။ ရန်မခရဲ့ ကောင်လေးက ကဲအခန်းရှေ့မှာ ကားသော့ထားခဲ့သည်ဆိုတော့ ကဲ အခန်းကို အလိုလိုနေရင်

သူ သိသွားမှာမလွဲ။

ပထမလှေကားတစ်ဆစ်ချိုး ဆုံးတာနဲ့ သံယန်းအဖြူတပ်သော သက်ထက်ကဲအခန်းကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဒီတိုက်ခန်း စဝယ်ကတည်းက ပထမအထပ်ကို ဈေးကြီးပေး၍ ကဲထိခဲ့ခြင်းဟာ အတက်အဆင်းလွယ်ကူရန်အတွက်ပါ။ ကဲက အခန်းရှေ့ပတ်လည်ကို သေချာအောင် ရန်မခကောင်လေး ထားသွားသည်ဟုဆိုသော ကားသော့ကို အပြေးအလွှားရှာပေမယ့် မတွေ့။

“သော့နဲ့တူတာ ဘာမှလဲမတွေ့ပါလား၊ ဘုရားရေ”

သံယန်းသော့ ဖွင့်ရင်း သံသယစိတ်က သက်ထက်ကဲရင်သို့ စူးခနဲဝင်ရောက်သည်။ သူမတို့ သားအမိကို စားသောက်ဆိုင်ခေါ်သွားပြီး စေတနာဟန်ပြနှင့် ကျွေးမွေးရင်း ကားတစ်စီးလုံး ဆောက်ဖျက်သွားပြီလား။ အတွေးတွေနဲ့ ပူထူရင်း အခန်းထဲ ခြေချတော့ ခြေသုတ်ခံအောက်က ခပ်တောင့်တောင့်အရာတစ်ခုကို နင်းမိသည်။ ကဲက သမီးကို ချီလျက်သားနှင့် ထိုင်ချကာ ခြေသုတ်ခုံကို လှန်ကြည့်တော့ တွေ့ရသည့် ကဲရဲ့ ကားသော့လေးက ထူပူနေသော သူမကို လျှာထုတ်ပြောင်ပြနေသည့်နှယ်။

“ဪ...ငါ့နှယ်၊ ကြည့်စမ်း...သူများကို ထင်ပစ်တာ ချက်ချင်း စွပ်စွပ်စွဲစွဲ”

အခုမှ ရင်ထဲ အေးခနဲဖြစ်သွားပြီး လူက ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်

ဖြစ်လာသည်။ ကားသော့ကောက်ပြီး ပြန်မတ်တပ်ရပ်ကာ သံပန်းတံခါး ပြန်ဆွဲပိတ်ခြင်း၊ အတွင်းတံခါးတစ်ထပ် သော့ဖွင့်ခြင်းတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ပခုံးပေါ်ပါးအပ်ပြီး အိပ်ပျော်နေသော မီးမီးထလူးလွန်နိုးလာ၏။

“မေမေ့”

“အေး...မေမေ ရှိတယ်လေ”

“ဦးဦးရော”

သမီးက အိပ်ချင်မပြုသေးသော မျက်လုံးတွေကို လက်ဖမိုးနှစ်ဖက်ဖြင့် ခုံပွတ်ရင်း နောင်နေသောဧည့်ခန်းထဲ ခြေအချမှာ မီးမီးက မေးသည်။ ကဲက အတွင်းနံရံရှိ မီးခလုတ်ထံ ဖွင့်တော့မှ တစ်ခန်းလုံး မီးချောင်းအရောင်ဖြင့် လင်းလင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်သွား၏။ မီးမီးကို ချီထားရာမှ အောက်ချပေးတော့ သမီးက လင်းရှင်းသွားသော ဧည့်ခန်းထဲ ဓဝေကြည့်သည်။

“ဦးဦးက မီးမီးတို့ကို အိမ်အထိ လိုက်မပို့ဘူးလားဟင် မေမေ”

သမီးက သက်ထက်က လက်ဖဝါးကို ဆွဲခါရင်း ဆော့ကြည့်ပြီးမေး၏။ သမီးကို ကရုဏာသက်စွာ သက်ထက်ကထင်ကြည့်သည်။ ကိုယ်မွေးထုတ်ထားတဲ့သမီးမို့ ဒီမျက်ဝန်းတွေထဲ ဘာကို တောင့်တနေသလဲဆိုတာ သိတာပေါ့။ လူသူမသိစေသော သက်ပြင်းတစ်မျက်အား ကဲက ရင်ဘတ်လေးမှိုအောင် ရှိုက်သွင်း

သမီးခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်လိုက်၏။

“ဒီအောက်အထိ ရောက်တယ် မီးမီးရဲ့၊ မေမေ ပြန်လွှတ်ပို့တာ၊ မုန့်လည်းကျွေး၊ အိမ်ပေါ်အထိ မီးမီးကို ချီပို့ရတယ်ဆို အရမ်းအားနာစရာ ကောင်းနေမှာပေါ့”

“ဦးဦးက ဒီတိုက်အောက်အထိ လိုက်ပို့တာ တကယ်ပေါ့”

“အေး...တကယ်ပေါ့”

မီးမီးက တခြားစကားတွေ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘဲ ချိတ်ခနဲလှည့်ပြေးကာ ဆိုဖာပေါ်ပြေးတက်သည်။ ပြတင်းပေါက်အောက် ကျောမှီကာ ဆိုဖာတွေချထားသဖြင့် မီးမီးအရပ်နှင့်ဆို ဆိုဖာပေါ် ခူးထောက်ကာ ကျောမှီပေါ်မေးဖျားတင်ကြည့်တာနဲ့ အောက်ကို မြင်ရ၏။

သံပန်းတွေသာ အမြဲသော့ခတ်ပိတ်ထားပြီး မုန့်ပြတင်းဆက်တွေဖွင့်ထားတာမို့ သမီးအတွက်တော့ အန္တရာယ်မရှိပါ။ ချီကြောင့် ကဲက အပြင်ဘက်သံပန်းတံခါး သော့ခတ်ခြင်း၊ အတွင်းဘက် သစ်သားတံခါးပိတ်ခြင်းတို့ကို စိတ်အေးလက်အေး ထုပ်နေစဉ်မှာပဲ...

“ဦးဦး”

မီးမီး ခေါ်သံကြောင့် ကဲကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး သမီးရှိရာသို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဦးဦး...တကတ”

မီးမီးက အောက်ထပ်ကိုကြည့်ကာ လက်ပြနုတ်ဆက်နေ၏။

“မီးမီး”

သက်ထက်က သမီးကို လှမ်းလည်းခေါ်၊ ပြတင်းပေါက်နားထဲသွားကာ အောက်လမ်းမဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“တွေ့လား၊ မေမေ၊ ဦးဦး မီးမီးကို လက်ပြနေတာ”

တွေ့ပါသည်။ ငွေမှင်ရောင် ဒက်ဘယ်(လ်)ကပ်စာခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်း မီးမီးကို အပြုံးအရယ်နှင့် လက်ပြနုတ်ဆက်နေသော ရန်မခဆိုသည့် လူ။ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ပြတင်းပေါက်ဘေးနံရံအကွယ်ဆီ ဖျတ်ခနဲ ကျောကပ်ရပ်လိုက် မိမိထူးဆန်းစွာပင် သက်ထက်က နှလုံးသားသည် ရင်ဘတ် အတွင်း တစ်ရှိန်ထိုးရုန်းကန်ခါရုန်းနေပုံက မီးရထားတစ်စင်းလို သံစုံပေး၍ ဖြစ်သည်။

“ဦးဦး ပြန်သွားပြီ မေမေ၊ ဦးဦးက သမီးကို သိပ်ချစ်တာနော်၊ ဆိုင်မှာ ထမင်းကျွေးတော့လည်း ကြက်သားကြော်ထဲ အသားနှစ်ပေးတယ်၊ ပေါင်ပေါ်မှာလည်း ချိုထားတာ၊ ပြီးတော့ ဦးဦးက မေမေ့တူတယ် သိလား၊ အချို့ရည်တွေ မသောက်ရဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ့လို ချောင်းဆိုးမယ်လို့တော့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး အချို့ရည်သောက်ရင် ဝိတ်တက်ပြီး ဖက်တီးပုတ်လေးဖြစ်လာမှာ”

တဲ့၊ မေမေ့လို မလှတော့ဘူးတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သစ်သီးဖျော်ရည်ပဲ သောက်တဲ့၊ မီးမီးက ဟုတ်ကဲ့လို့ပြောတော့လေ ဦးဦးက ပြောသေးတယ်၊ သိလား၊ မေမေ၊ ခစ်...ခစ်၊ မီးမီးက သိပ်လိမ္မာတာပဲတဲ့”

သမီးက ရန်မခအကြောင်း သဘောကျစွာပြောရင်း ဝါးစပ်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် တမင်အုပ်ရယ်၏။ ကဲကို ဇွက်လုံးလှန်ကြည့်ပုံက မချိုမချင်နဲ့ဖြစ်ကာ ပခုံးလေးတွန့်ပြီး ခစ်ခနဲ ထပ်ရယ်ပြန်သည်။

“သမီးက မေမေ့နဲ့ မတူဘူးတဲ့”

“ဘာ မတူတာလဲ”

သမီး လုပ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ကဲက ပြုံးချင်လာကာ စိတ်ကို ချိုသိပ်ပြီး မေးလိုက်၏။ မီးမီးဟာ သားဖုံးနီနီလေးတွေ ပေါ်အောင် ထပ်ရယ်ရင်း...

“မေမေက ဦးဦးစကားကို ဘယ်တော့မှ နားမထောင်လို့ မလိမ္မာဘူးတဲ့၊ ဦးဦးက လိမ္မာတဲ့သူတွေပဲ ချစ်တာတဲ့”

“ကြည့်စမ်း”

ရုတ်တရက် သက်ထက်က မျက်နှာကို ရေခွေးခွေးနဲ့ အပက်ခံလိုက်ရသလို ပူခွေးသွားပြီးမှ ကဲက သမီးရှိရာဘက်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာဘက်ဆီ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။

“ကဲ...သမီး၊ ခြေထောက်လက်ထောက်ဆေးပြီး အဝတ်”

အစားလဲမယ်နော်”

“ဟုတ်...သွား အရင်တိုက်ရဦးမှာ မေမေ၊ ဦးဦးက ပြောတယ်၊ ညအိပ်ခါနီး သွားတစ်ခါတိုက်တဲ့”

သမီးပြောသမျှစကားတိုင်း ဦးဦးဆိုတာ ထပ်နေ၏။ ပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဦးဦးဆိုတာ နားမဆုံအောင် ကြားရဦးမည်စို့ ကဲက သက်ပြင်းပဲ ထပ်ကာထပ်ကာရွှိုက်ရင်း... စေတနာဆိုတာ အကောင်အထည်လိုက် မြင်ရရင်လည်း အကောင်းသားဟု ကြံဖန် တွေးမိလျက်သားဖြစ်သွား၏။

• • •

အခန်း (၁၅)

“ဒါဖြင့် မင်းက သက်ထက်ကဲရဲ့ ဟီးရီးပေါ့”

“အဲဒီလိုဖြစ်ချင်လို့ ဝင်တာမဟုတ်ဘူး ကိုသက်ရာ၊ အဲဒါ အခြေအနေက ဖန်တီးသွားတာ”

“ဟွန်...မင်း ရုပ်ကြီးကလဲ”

ရန်မခ လက်မောင်းဆီ မနာအောင် လှမ်းထိုးတဲ့ ဟိုသက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ရန်မခ မျက်ခုံးထူထူတွေ တွန့်သွား စဉ်။

“ဘာလဲဗျ”

“ကြည့်နူးနေတာ ပြောပါတယ်”

“ဒါ ကြည့်နူးစရာလား၊ သူသေကိုယ်သေဖိုက်ရင် ဟိုဘက်က ခြောက်ယောက်တောင်၊ သတ္တိမရှိဘူးလို့ ပြောရင်

လည်း ခံရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်တွေးရင်တော့ ကျောချမ်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က ကျောချမ်းတာတွေ ကျောစိမ့်တာတွေ မသိဘူးမဟုတ်လား၊ သက်ထက်ကဲရဲ့မျက်နှာမြင်ပြီး မွန်တဲ့စိတ်တွေ ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်သွားတာ”

“သူကြောင့်လည်း ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အရမ်းလန့်နေတဲ့ ကလေးကို သနားသွားတာလည်းပါတယ်”

ရန်မခ မြင်တာနှင့် မျက်ရည်လည်ပွဲနှင့် ဦးဦးလို့ အားကိုးတကြီး လှမ်းခေါ်သည့်ကလေးကို မြင်ယောင်တော့ ရန်မခရင်ထဲ အခုထိ ဆိုနှင့်နှင့်ကြီးဖြစ်သွားတာ ပြန်အမှတ်ရသည်။

အတင်းကြီး ချုပ်ချီခံထားရတာမို့ ကလေးက ထိုလူတွေ လက်ထဲမှာ မရုန်းသာခဲ့သလို သမီးအမေကိုယ်တိုင်လည်း သမီးနည်းတူ အချုပ်အနှောင်ခံထားရသည့်အထဲ သူ့ကို မြင်တာနှင့် လုပ်သောမျက်နှာလေး ဝင်းခနဲလက်သွားတဲ့ မျက်နှာမှာသိသာထင်ရှားတဲ့ အားကိုးရိပ်တွေကို အခုပြန်တွေး၊ အခုမြင်ယောင်ဆဲ ဖြစ်သည်။ သက်ထက်ကဲရဲ့ အားကိုးခြင်းတွေကြောင့်ပဲ ရန်မခမှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြသောသော ခွန်အားတွေ ရှိသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို ရန်မခ သွားမယ့်လမ်းနှင့် သက်ထက်ကဲတို့ သားအမိတို့ရှိနေသော လမ်းကလည်း တခြားစီ။ ကားဖြတ်မောင်းသွားပြီးမှ မျက်ဝန်းထောင့်၌ သက်ထက်ကဲရဲ့ ရွှေညိုရောင်ကားလုံးလုံးလေးကိုမြင်ရတာမို့ ကားပျက်နေပြီလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့

သူ ပြန်လှည့်ကြည့်ခဲ့တာဖြစ်၏။ ရန်မခသာ အဲဒီနား အချိန်မီ ရောက်မသွားခဲ့လျှင် သူမတို့သားအမိ ဘယ်အထိ ပါသွားမှာ ဝါလိမ့်။ ဆားလူတောင်တွေးရင်း စိုးရိမ်လာရပေမယ့် သူမကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပုံစံနှင့် ရန်မခကိုပင် ရန်တွေ့လိုက်သေးသည်။

“ရှင်ကို ပွဲလန့်တုန်းဖျားခင်းတဲ့သူလို့ မထင်စေချင်ဘူး”

သူမစကားကိုကြားပြီး ရန်မခ ပြုံးလိုက်သည်။ ကျေးဇူးမသိတတ်တာလား၊ စော်ကားတိုက်ခိုက်ဖို့ချည်း ချောင်းမြောင်းနေတတ်တာလား မသိပေမယ့် အဲဒီလိုဗာနတွေ မောက်နေတဲ့သူကိုမှ ရန်မခ စိတ်ဝင်စားမိတာလည်း အံ့သြစရာ။

မင်း သိပ်ဆိုးပါလား သက်ထက်ကဲ။

“အဟွန်း”

ရန်မခ အတွေးထဲ ပြုံးမိတာ အပြင်ထိ အသံထွက်တော့ ကိုသက်က စွေစောင်းစောင်းနဲ့ လှည့်ကြည့်သည်။

“မေးတော့လည်း ဝန်မခံဘူး၊ မကြည်နူးဘဲ ပြုံးနေလိုက်တာ၊ ပါးစပ်ထဲ လေယာဉ်ပျံ ဝင်နားလို့ရတယ်၊ မင်းတော့သွားပြီ ရန်မခ”

ကိုသက်က လက်တခါခါ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ပြောတာမို့ ရန်မခ စားပွဲပေါ်ရှိ ဆာကပ်ကို လက်ချောင်းတွေထဲ လှည့်ပတ်ကစားရင်း

“ဘာ သွားတာလဲ ကိုသက်”

“ဟိုက မာနမင်းသမီး၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားတွေထဲ မုန်းနေတဲ့ တစ်ခုလပ်”

“လစ်လပ်နေတဲ့နေရာက ဘယ်အချိန်ဝင်ဖြည့်ဖြည့် ရာ တယ်ဗျာ”

“ကြည့်...ပြောရင်းက ဇာတိက ပြပြ၊ ဟောကောင်... မင်းက အတည်ကြီးလား”

“ကိုသက်ကလည်း လူကို အထင်စမောလ်လိုက်တာ”

“မစမောလ်ပါဘူး၊ သူလုတာ ငါ ဝန်ခံပါတယ်၊ ကလေး လေးက ချစ်စရာကောင်းတာလည်း ငါ့မျက်မြင်ပဲ၊ အဲဒီအချိန် တွေက တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ ပြစ်ချက်ကြီးကို ကျော်ပြီး မြင်ပစ်လို့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟောကောင် မလွယ်လောက်ဘူးနော်၊ ဒီမိန်းမ တင်းမာမှုက နှုတ်ခမ်းဆွဲ မျက်လုံးမှာ ပေါ်နေတယ်ကွ”

“မီးနဲ့ထိတဲ့ ဖယောင်းတိုင် မပျော်ဘူးတာ ခင်ဗျား တွေ ဖူးလား ကိုသက်”

ရန်မခ အမေးစကားအဆုံးမှာ သူ့ရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ ကိုသက် က ငြိမ်ကျသွား၏။

“မီးအေးရင် ဖယောင်းလည်း ပြန်အေးခဲ့တတ်တဲ့ သဘာဝဆိုတာလည်း မင်းသတိရဦး ရန်မခ”

“သူ့အတွက် ကျွန်တော်က အမြဲပူဇွေးစေတဲ့ သူဆိုရင် ကောဗျာ”

“အေး...လောလောဆယ်တော့ မင်းကို နားပူစေမယ့်လူ ရောက်လာပါပြီ”

မီးညှိရောင်မှန်ချပ်ကြီးတွေ အပြင်ဘက်ဆီ ကိုသက်က မေးငေါ့ပြီးပြောလာ၍ ရန်မခက သူ့ဆုံလည်ကို နောက်လှည့်ပြီး ကြည့်တော့ အပြင်ဘက် ဝပ်ရှေ့ဝင်းထဲ ထိုးရပ်ထားတဲ့ ဆလွန်း ကားအဖြူပေါ်က အနီရဲရဲဝတ်စုံနှင့် ဆင်းလာသူက အသည်း။ ဖုန်းနံပါတ်နံပါတ်နေတာလည်း တွေ့ရသည်။ ဖုန်းကို နားနားကပ်တာ လည်း မြင်ရ၏။

xx ပင်လယ်ကို မှောက်ကာ သွန်ပစ်မယ် xx

ရန်မခဖုန်းက သီချင်းသံပေးပြီး အော်လာတော့ အသည်း ဖုန်းဆက်တာ သူ သဘောပေါက်သွား၏။

“ကိုကို”

“ပြော”

“အသည်း ရောက်နေပြီ၊ မြင်လား”

“မြင်တယ်”

“မြင်ရင် ထွက်ခဲ့တော့လေ”

“အခုလား”

“အခုပေါ့”

“ထွက်ခဲ့မယ်၊ စောင့်နေ”

ရန်မခ ဖုန်းချတော့ ကိုသက်ကပဲ ပခုံးတွန့်ပြ၏။

“မင်းတွေသမျှ အမြင်စားချည်းပဲ ရန်မခ၊ တစ်ယောက်က ယောက်ျားတွေကို ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းမှာထားပြီး သူတစ်ယောက်တည်း စိန်ခေါ်ချင်တဲ့သူ၊ နောက်တစ်ယောက်က အောင်မြင်မှုတို့ ခါးစောင်းတင်ပြီး မာနတွေ ရွက်လွှင့်ထားတဲ့သူ”

“မနာလိုမဖြစ်နဲ့ ကိုသက်၊ ဒါ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်၊ ဖွန်ကြောင်တတ်ရင် အခွန်မဆောင်ရပါဘူးဗျ”

ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲဝတ်ရင်း ရန်မခက ပြောပြီးထွက်တော့ ကိုသက်ကရယ်ရင်း

“ငါက အခွန်မရှောင်ပါဘူးကွ၊ ကြောင်စရာမရှိလို့”

“အဟတ်...ဟား...ဟား”

• • •

အသန်း (၁၆)

“ကိုတို့တို့များ နေနိုင်လိုက်တာ တကယ်ပဲ”

“ဟ...ဗလင်းကြီးပါလား၊ အသည်းရဲ့”

“ဗလင်းမဟုတ်ဘူး၊ အကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ ပြည့်ပြည့် ခြံနဲ့ရှိတယ်၊ ဒီမယ် ကိုကို”

“ပြော...နားထောင်နေရင် ကျေနပ်ကွာ၊ လှည့်မကြည့် နိုင်တာ ဆောရီး၊ ရှေ့မှာ ကားတွေနဲ့ကွ”

“သိပါတယ်၊ ဒီကလည်း လှည့်မကြည့်နိုင်ပါဘူး၊ မေး အသံဖြေ”

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“ကြည့်...ကိုကိုနော်၊ လူကို မနောက်နဲ့”

“အဟွန်း...ဟွန်း၊ ရီရီသေသေ ပြောတော့လည်း တို့

အသည်းက မကြိုက်ပါလားကွ”

ရန်မခက မျက်စောင်းတိုးနေသော အသည်းကိုကြည့်ပြီး ကားမောင်းရင်း ခေါင်းမောရယ်၏။ အသည်းက နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်နေသော ကိုကိုမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နှလုံးသားကို ဆွဲခါလှုပ် ယမ်းပစ်သလို ကိုကိုမျက်နှာကို ငေးခနဲကြည့်ဖြစ်သွား၏။ ကုပ်ထောက်ပေမယ့် ခပ်စင်းစင်းကျနေတဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေဟာ ကိုကိုအတွက် ဘယ်တော့မှ ရွပ်ရွပ်ပွေ့ပွေ့မရှိ။ တီရှပ်အဖြူပေါ် ဝှေ့ကုတ်အနက်လေး ထပ်ဝတ်ကာ ဂျင်းပင်နီအနက်၊ လျှာပြာ ပြားဦးထုပ်က အနက်နှင့်မို့ ရန်မခက ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ရောင်စင် ကာလကြားမှာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ရှိလှသည်။ ထုတန်းတဲ့ မျက်နှာ တွေအောက်မှာ မျက်လုံးတွေ၊ နှာတံတွေ အပြစ်ဆိုစရာမရှိပေမယ့် နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းသားတွေ ဖွင့်ဟရယ်လိုက်တိုင်း သွားတန်း ဖွေးဖွေးတွေ ပေါ်လာတော့ ကိုကိုပုံစံလေးက အရမ်းချစ်စရာ ကောင်းတာ အသည်းပဲ သိသည်။ ဂျစ်တစ်တစ်ကောင်ထောင့် တစ်ယောက် ရုပ်မပေါက်တာ သေချာ၏။

“ဒီလောက် အပြစ်အနာအဆာကင်းအောင် ချော့ညည်းကိုကိုမှာ မူးလို့ရှုစရာ ရည်းစားတောင်မရှိဘူးဆိုတာ စာဖြင့် မယုံချင်ပါဘူး”

အသည်းရဲ့ ပင်တိုင်မိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင် မာမိပြောတုန်းက အသည်းမှာ မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းလေးရွယ်ပစ်သည်။

“ရှိစရာလား မာမိရဲ့၊ ကိုကိုမှာ အသည်းတစ်ယောက်လုံး တံဆိပ်နှိပ်ပြီးသားကို”

“အိုအေ...တံဆိပ်က သူနှိပ်တာမှမဟုတ်တာ၊ မိဘတွေ နှိပ်ပေးထားတာကို၊ မိဘက အတက်ဘက်က ပြည့်စုံသင့်တော် ခယ်ထင်ပေမယ့် သူတို့နှလုံးသားက ကိုယ်မှမလွှပ်ရှားရင် အဲဒါဆို သေပြီဆရာပဲ။ မိန်းကလေးတွေက မိဘစီမံရာ နာခံတတ်ပေမယ့် ယောက်ျားတွေကျတော့ အချစ်ကို ရှေ့တန်းတင်တတ်တာ မျိုးဟေ့၊ အထူးသဖြင့် စီးပွားရေး၊ ပညာရေး ပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျားမျိုးဆို အားတိုင်း တချစ်ချစ်မြည်အောင် ချစ်ချင်ကြတာ မျိုး”

မိတ်ကပ်ပြင်သည့် မာမိစကားကို အသည်း အခုမှ ပြန်တွေးမိသည်။ တွေးတဲ့နေရာမှာ အသည်းကို တွေ့ဝေသွားစေတဲ့ အစွမ်းရှိသည်။

“အသည်းအချစ်တော် ကိုကိုက အဲဒီအချက်တွေတစ်ခုမှ မရှိရင်တော့ သေချာပြီ၊ သူက ဂျီပုန်းပဲဖြစ်ရမယ်”

မိတ်ကပ်မာမိရဲ့ ဝေဖန်ချက်တိုင်းဟာ တစ်ခုမှ နာခံစရာ မရှိ။ ကိုကို ဂျီပုန်းမဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

“ဟော...ဒေါသည်းသည်း၊ အသံတိတ်ပြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို ညက ဘာလို့အိမ်ပြန်ရောက်ကျ

၁၄၈

ပြုလုပ်သွား

ကလဲ တွေးနေတာ”

“ဪ”

ရန်မခက ပြေရှင်းစရာစကားကို အမြန်စဉ်းစားသည်။ ညက သူ အခါတိုင်း ပြန်ချိန်ထက် အများကြီးနောက်ကျသည်။ သက်ထက်ကတော့ သားအမိကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီး တစ်ခါတည်းမပြု ဖြစ်ဘဲ သူမတို့တိုက်နားမှာ မှောင်ရိပ်ထဲ ကားထိုးရပ်ပြီးစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ စိတ်မချလွန်း၍ပါ။ သက်ထက်ကတော့အနီးထဲ မီးမှိတ်ကာ မှောင်အတိကျသွားတာကိုပဲ သဘောတကျနဲ့ ကြည့်နေချင်သည့်ဆန္ဒကြောင့် ကားပေါ်မှာတင် ရန်မခ သန်းခေါင်လေး သွားခဲ့သည်။

“အသည်းကို အလုပ်ထဲမှာလိုတော့ မလိမ့်နော် ကိုလ် အန်တီနဲ့အသည်း ညက ကိုကိုအလုပ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကိုသက်တွေ့နေတယ်။ ကိုကိုပြန်သွားတာ အစောကြီးကတည်းကတော့”

“စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ပါလား အသည်းရယ်”

“အလုပ်နဲ့အိမ် သွားစရာဒါပဲရှိတဲ့လူက နှစ်နေရာလေး မှာမရှိဘဲ ပျောက်နေတာဆိုတော့ ကိုကိုမှာ ရည်းစားများရလေလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကိုကိုနော်”

ဦး”

“ဟေ့...စိတ်မကောက်နဲ့လေ၊ အရွယ်ကိုလည်းကြည့်

“အံ့မယ်...ကိုကိုအရွယ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ကိုကိုမှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုတာနှင့် အသည်းနှလုံးသား တွေ အံ့ရခက်အောင် နာကျင်လှပါပြီ။

လိမ္မော်ရောင်ဂါဝန်ရှည်၊ အသားကပ်ဘောင်းဘီအနက်နှင့် နားဆွဲကလည်း လိမ္မော်အနက်ကျားမို့ ခေါင်းတစ်ခါယမ်းလိုက်တိုင်း နားဆွဲက ပလုတ်တုတ်ခါသလို။ မျက်ခွံမှာ လိမ္မော်ရောင် အပြောင်လေးတွေ လက်လက်ထနေပြီ။ နှုတ်ခမ်းနီကလည်း လိမ္မော်ရောင်စုံအိမ်မို့ အသည်းက နုသစ်လန်းဆန်းခြင်း၊ တောက်ပလို့မျစ်ခြင်းနှင့် လှပတာကို ဝန်ခံပါသည်။

ဒါပေမဲ့ လှတာတွေတိုင်း ရင်ခုန်သံမမြန်တတ်တဲ့ ရန်မခ နှလုံးသားက အသည်းအနားမှာရှိတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။ ဘာမှ မလှုပ်ရှားပေမယ့် အသည်းကိုတော့ ညီမလေးလို ချစ်ခဲ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။

“ပြောလေ ကိုကို၊ အသည်းမေးတာဖြေ၊ ကိုကိုအရွယ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အတိုးကြီးဖြစ်နေပြီကွ”

“ဒီရုပ်လား အတိုးကြီး”

အသည်းက နှုတ်ခမ်းစုလျက် ရန်မခ လက်မောင်းကို

ဒေါသနှင့် မနာကျင်အောင် ထုရိုက်ဆိုးခွဲတော့ သူ ရယ်မိသည်။

“ဟေ့...ဘာလို့ ကိုကိုကို နှိပ်စက်နေရတာလဲကွ”

“ကိုကိုအရွယ်က ရည်းစားထားရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမယူရမယ့်အရွယ် ရောက်နေပြီ”

“ဒါဆို ကိုကိုက မိန်းမယူတော့မှာလား”

“ဒါပေါ့”

“ဟင်”

အသည်းမျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားချိန်မှာ ရန်မခ မျက်လုံးထဲဝင်လာတာက သက်ထက်ကဲရဲ့ စူပာပုပ်မျက်နှာလှလှလေးနှင့် အထက်စီးဆန်သော မျက်ဝန်းများ။ သက်ထက်ကဲနှင့် သူ့ပုံရိပ်ကို စိတ်ကူးထဲ မြင်ယောင်ကြည့်ရင်းပင် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ နွေးသွားတဲ့အဖြစ်ကို သဘောကျစွာ ရန်မခက လှစ်ခနဲပြုံးသည်။ ဒါကိုပဲ အသည်းက နာကျင်ငေးကြည့်ရင်း မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပြည့်လာ၏။

“သားက သမီးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိပြီးသားဝမ်းတကယ်လက်ထပ်ကြမယ်ဆို ငြင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

အသည်းမှာတော့ အန်တီခင်စကားနဲ့ အပျော်စိတ်က ရင်ထဲ ဖုံးမရ ဖိမရ ပျော်လိုက်တာ။ အခုတော့ ကိုကိုက မိန်းမယူတော့မည်တဲ့။

အသည်းကို ကိုကို သိပ်ရက်စက်တယ်။

“ဒီခိုင်နာလိပ်စာက ဘယ်မှာလဲ အသည်း၊ မြို့နယ်ထဲတော့ ဝင်လာပြီကွ”

ရန်မခက အသည်းအဖြစ်ကို မသိ။ ကားမောင်နေရင်း သူသိချင်တာမေးပြီး အသည်းကို သတိပေးစကားဆိုတော့မှ ငိုချင်စိတ်ကို ခွတ်မျိုချလိုက်ရသူက အသည်း။

“ရှေ့က ကန်ထရိုက်တိုက်တွေပဲ ကိုကို၊ ဘယ်ဘက်ချိုးလိုက်၊ အဲဒီမှာတွေ့ရတဲ့ ဝင်းကြီးထဲဝင်”

“ရှေ့က ဝင်းကြီးထဲ”

“အင်းလေ၊ အသည်းမှာ လိပ်စာကတ်ပါတယ် ကိုကို၊ ခထနေဦး”

အသည်းက သူမပိုက်ဆံအိတ်ထဲ လိပ်စာကတ်မွေနှောက်ရှာတုန်း ရန်မခက (...)အိမ်ရာဝင်းထဲ ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှိုမိုဝင်သည်။

“တစ်ခါမှမအပ်ဖူးတဲ့ ဒီခိုင်နာအသစ်လား အသည်း”

“ဟုတ်”

ညကမှ ရောက်ဖူးသော အိမ်ရာဝင်းထဲ ရန်မခ မျက်လုံးကစားတာ သက်ထက်ကဲကို တွေ့လိုတွေ့ငြား မျက်လုံးကစားနေချိန်မှာ အသည်းကတော့ အခုမှရှာတွေ့သော လိပ်စာကတ်ကို ကိုင်ရင်း

“ဒါ အကယ်ဒမီပွဲအတွက် နိုင်ငံတော်က စိတ်ကြိုက်”

ရွေးတဲ့ ဒီဇင်နာ ကိုကိုရဲ့၊ ဟိုရှေ့က ကားအနီလေးရပ်ထားတဲ့ တိုက်ပဲ။ အဲဒါ အသည်းနဲ့အတူ ဝန်းကိုင်ဖို့ အရွေးခံရတဲ့ ခင်မင်ရဲ့ ကားကိုကို၊ တွေလား... ဘယ်လောက်လန်းလဲဆိုတာ၊ အသည်းကားက ဆလွန်းကြီးဖို့ ကိုကိုပဲ ချောဆွဲရတာ၊ အလန်းတွေကြားမှာ အသည်း မျက်နှာငယ်လို့ ကားလဲပေးပါဆိုတော့”

“အဲဒီဒီဇင်နာရဲ့အခန်းက ဘယ်မှာလဲ”

ရန်မခက သူသိချင်တာ စကားဖြတ်မေးတာ ကားစစ်ရပ်တာနှင့်အတူတူ။ အသည်း ရုတ်တရက်ဖို့ ကြောင်အအ ဖြစ်သွား၏။

“ပထမထပ်နဲ့တူတယ်၊ ဝမ်းအိုဝမ်းတဲ့”

“ပထမထပ်၊ ဒါဆို ဒီဇင်နာက...”

“သက်ထက်ကဲ တဲ့ ကိုကို”

“ဘာ”

ရန်မခ မေးတာဖြေပြီး အသည်းက ကားပေါ်မှဆင်းသွားချိန်၊ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်သော ရန်မခမှာ သက်ထက်ကဲဆိုသော အမည်ကို တဖွဖွရွတ်၊ နှလုံးသားကို ဗတိုပြုသော လေးအားနည်းရပ်ဝန်းက စတင်လာခဲ့ချေပြီ။

“ကိုကို ဆင်းခဲ့လေ၊ လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် လိုက်ကြည့်ပေါ့၊ လာပါ ကိုကိုရဲ့”

အသည်းက ငြိမ်သက်နေသည့် ရန်မခလက်ကို ဇွတ်ဆွဲ

ကာ သူမနှင့်အပါခေါ်သည်။

ရန်မခမှာ အသည်းနှင့်အတူ လှေကားထစ်တွေတက်ရင်း ပြုံးချင်နေသော မျက်နှာကို အတင်းမျက်နှာပိုးသတ်ထားရသလို ရှုတည်တည်ကြီးဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာကို မျက်မှန်တပ်ပြီး အသည်းနှင့်အတူ ပါလာ၏။ အခုချိန်မှာ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာသာ သက်ရှိဖြစ်ခဲ့လျှင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ကျေးဇူးအခါတစ်ရာ တင်ပစ်မည်။ ပြီးတော့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်မကျေချင်သော မိန်းကလေးကို...

“ဘယ်နှယ်ရှိစ”

မျက်စိပစ်ပြီး မေးချင်သည်။ ဆုံချင်သော ရေစက်က အဲဒီလိုမျိုးမို့ မင်းနဲ့ရှေ့ဆက်ဖို့ ကိုယ့်ဘက်မှာ တစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်း အပြည့်ဆိုရင် မင်းယုံပါ့မလား သက်ထက်ကဲရယ်။

• • •

အသန်း (၁၇)

“ကြွပါရှင်”

ဧည့်ခန်းထဲ လူဝင်လာတာ သိပေမယ့် သက်ထက်က ရှေ့မှာ မော်ဒယ်လ်ကို အင်္ကျီအတိုင်းအထွာယူနေတာမို့ ဝင်လာ သည့် ဧည့်သည်ကို မော့မကြည့်အားလဲ ပေကြိုးနဲ့ဆွဲတိုင်းလိုက်၊ မှတ်စုထဲ မှတ်လိုက်မို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့်အထဲ...

“ကြွရအောင် ကိုယ်က ဘုန်းကြီးမှမဟုတ်တာ”

“ရှင်”

ကြားရတာလည်း ယောက်ျားအသံကြီးပါလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် သက်ထက်ကမျက်စိရှေ့ ရောက်လာသော ခြေထောက် တစ်ခုလုံးကလည်း ကော်ဇောစိမ်းပေါ် မွေးနထင်ရှားသော ခြေ တစ်စုံဖြစ်ပြီး ခြေသည်းတွေ တိတ်ရိရိ လှီးဖြတ်ထားခြင်းပေါ်မှာ

မွေးညင်းစိမ်းတွေနဲ့မို့ ကြည့်ရတာ သန့်ပြန်နေပေမယ့် ဒါ မိန်းကလေး ခြေထောက်တော့ မဟုတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သက်ထက်က အလန့် တကြား ဝင်လာသည့်ဧည့်သည်ကို ခေါင်းမောကြည့်မိတော့

“ဟင်...ရှင်က”

သက်ထက်က လက်ထဲကိုင်ဘေးတဲ့ပေကြိုး လွှတ်ကျ သွားသည်။ ရှေ့ကမြင်နေတဲ့လူဟာ တခြားလူမဟုတ်။ ရန်မခ ဆိုသည့်လူ။ ထုံးစံအတိုင်း ရန်မခက နူးညံ့ကြည်စင်တဲ့မျက်ဝန်း တွေ၊ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရတဲ့ အပြုံးတွေနဲ့ သက်ထက်က မျက်နှာ လေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကိုယ် ရန်မခပါ”

သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပြီး သက်ထက်ကဆီ လက်ကမ်း သည်။ အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် သက်ထက်က လက်ကမ်း ပြီးမှ ကဲက နယ်ကျွံသွားသည့် ကိုယ့်လက်ဖဝါး ပြန်ရပ်လိုက်၏။

“ရှင်...ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

“ကိုကိုနဲ့ ဒီဇိုင်နာက သိနေကြတာလားဟင်”

ဧည့်ခန်းထောင့်ချိုး ဖိနပ်စင်အကွယ်မှ ထွက်လာသော ချိုလွင်သောမေးသံလေးနှင့် လှပသော ပုံရိပ်က ကဲမျက်ဝန်းတွေ ထဲ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။ ရန်မခနောက်ဆီ ဖျတ်ခနဲကျော် ကြည့်မိတော့ မရင်းနှီးပေမယ့် မစိမ်းလှသည့် မော်ဒယ်လ် အသည်းကို လှပစွာမြင်လိုက်ရ၏။ ကဲက လေထဲတန်းလန်းပြီး

ဖြစ်နေသော လက်ဖဝါးကို တောင်းဘိအိတ်ထဲထည့်ရင်း

“ဟို...မသိပါဘူး၊ ခဏထိုင်ဦးနော် အသည်း၊ ဒီမှာ တိုင်းနေတာ မပြီးသေးလို့”

ရှေ့မှာရှိတဲ့ မော်ဒယ်လ်ဆီ သက်ထက်က အာရုံပြန်စိုက် ပေမယ့် စိတ်က စောစောကလောက် စုစည်းမှုအားမကောင်း တော့တာ သေချာသည်။

“အသည်းတို့က ရေလည်ကြားတယ်ဟေ့”

ရင်းနှီးလက်စရှိသော ခင်မဒီက လှမ်းပြောတော့ ဆိုတာ မှာဝင်ထိုင်ရင်း အသည်းက ဂျာနယ်တစ်စောင်ဆွဲကာ မသိသလို မျက်နှာနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“ဘာကြားတာလဲ”

“နေရာတကာ မပါမဖြစ်လေ”

နောက်ဆက်တွဲ စကားမပြောဘဲ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ရိုးကွေ့စ ပေါ် အလှပြထားသော သမီးဓာတ်ပုံတွေကို လှမ်းကြည့်နေသည့် ရန်မခကို မေးငေါ့ပြသည်။ အသည်းက ခြေထောက်ချိတ်ထိုင်ရင်း

မျက်နှာကို အလှဆုံး ပြုံးလိုက်၏။

“ကိုကိုက လိုက်ချင်နေတာလေ၊ နော်...ကိုကို”

အသည်း လှမ်းမေးတာကို ပီပီသသ မကြားပေမယ့်

ရန်မခက

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဒီအိမ်ကို ရောက်ဖူးချင်နေတာနဲ့

လိုက်လာတာ”

ရန်မခက ဖြေတဲ့ပုံက မထိတထိ။ ကြည့်တော့လည်း ကဲထံမှ အကြည့်မလွဲ။ ကဲက မျက်စောင်းရွယ်သလိုနှင့် မသိမသာ မျက်လွှာချပ်တာ ခင်မဒီ ရိပ်မိသွားမှာစိုး၍ပါ။

“ခင်မဒီက ရပြီ၊ အသည်း လာလေ”

“ဟုတ်”

အသည်းက ထလာကာ ပေကြိုးကိုင်ထားသည့် သက်ထက်ကနား ရောက်လာရ၏။

“ကျန်တဲ့သူတွေရော တိုင်းပြီးသွားပြီလား”

“တစ်နေ့ နှစ်ယောက်တိုင်းတာ၊ အသည်းက နောက် ဆုံးပဲ”

“ဪ”

“ငါတော့လစ်ပြီ အသည်း၊ မမက မဒီ သွားတော့မယ်၊ ဒီလကုန်မှ တစ်ခါလာရမှာနော်”

မဒီကိုယ်တိုင်းရပြီးပြီမို့ အသည်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး စလင်း ဘတ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်၏။

“အင်း...တို့ဖုန်းဆက်ပါမယ်၊ ဝတ်စုံပြီးတဲ့နေ့ပေါ့”

“ဟုတ်...လှလှလေးနော် မမက”

“လှစေရပါမယ် မဒီရယ်၊ စိတ်ချ”

မဒီက ကျောခိုင်းနေသော ရန်မခကို မေးငေါ့ကာနှုတ်

ခမ်းလုပ်ရုံ ဘာတွေအချက်ပြမှန်းမသိ။ အသည်းက တခစ်ခစ်နဲ့ ထရယ်သည်။ ပြီးမှ ရန်မခံ လည်ပင်းလိမ်ကြည့်ကာ

“အဲဒီကိုကိုက စပ်စုတယ် တကယ်”

“ပုံထဲကသူက လှလို့ပါ”

“ဘာ”

“ကိုကို”

တစ်ယောက်က ဒေါသနှင့်အော်သည်။ တစ်ယောက်က အလန့်တကြား တားမြစ်သံနှင့်ခေါ်သည်။ ရန်မခံက နှစ်ယောက် စလုံးကို ခွဲခနဲကြည့်ပေမယ့် ဒေါသကြောင့် နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေသော ကဲရဲ့မျက်နှာလေးပေါ်မှာပဲ မျက်ဝန်းတို့ စူးစိုက်ရပ်တန့်သွားတာ အကြာကြီး။

လည်ပင်းပြဲပြဲတိရုပ်က ရင်ဘတ်မှာ မစ်ကီမောက်စ်ရုပ်ကြီးသာပါသော ပေါင်လယ်ထိရှည်သည့် ပွပွကြီးကို ဘောင်းဘီအဖြူရောင်က ခူးဆစ်အထိ ခေါက်တင်ထားသော သက်ထက်က ရဲ့ ကဝိုက်ရိပ်စံနှင့်။ ခါးကျော်ထိရှည်တဲ့ ဆံပင်အလိမ်တွေကို ငယ်ထိပ်နား စုထုံးထားသဖြင့် ဖောင်းပြည့်နေသည့် သက်ထက်က ရဲ့ မျက်နှာလေးက ရယ်ပဲနေနေ၊ စူပပ်ပုပ်ပုံရိရိ ချစ်စရာလေးဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ ရန်မခံက အဲဒီ ဒေါသထွက်နေသည့် မျက်နှာလေးကိုပဲ တမေ့တမောကြီး ကြည့်ချင်နေတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

“ကိုယ်ပြောတာ သမီးလေးပုံဝါ၊ ဒီမှာကြည့်”

ရန်မခံက သူ့လက်ထဲကိုင်ထားသည့် ဖိုတိုစတင်န့်အား နှစ်ယောက်စလုံး မြင်သာအောင် ထောင်ပြသည်။ သမီးနှင့်က ပါးချင်းအပ်ကာ သွားတွေပေါ်အောင် အားပါးတရ ရယ်နေသည့်ပုံ။ ကဲ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း အနီရိပ်တွေ ဖြတ်ပြေးသွားပြီးမှ အရင် မျက်နှာလွှဲသည်။

“စ တိုင်းရအောင်နော် အသည်း”

“ဟုတ်”

အသည်းက အလိုက်သင့် ကိုယ်ကိုလှည့်ပေးရင်း စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျခြင်းတွေ ကြီးစိုးလာ၏။ အနီးကပ်မြင်နေရသော သက်ထက်ကဲ၏ အစက်အပြောက်ကင်းသော မျက်နှာထက်က ထူစိပ်စိပ်မျက်တောင်တွေ၊ နှာတံဖျားလေး ချွန်ကျော့သွားပုံတွေ၊ နှုတ်ခမ်းက ဆိုးဆေးမကူပေမယ့် နီထွေးနေတာတွေက စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ထားသော အသည်းကို မမီမှန်းသိသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအကြည့်တွေက ထိုမမီသော မျက်နှာပေါ်မှာသာ တစ်လည်လည်ရှိတာကို တွေ့ရတာနှင့် အသည်းရင်တွေ ပူလောင်လာ၏။

“မသက်ထက်ကဲကို အရင်က ဒီဇိုင်နာလောကမှာ မမြင်ဖူးဘူးနော်”

“အင်း...တို့က နာမည်မကြီးဘူးလေ”

“နာမည်မကြီးပေမယ့် မင်းသမီးတွေကိုတော့ ချုပ်ပေး ပူးမှာပေါ့”

“မနှစ်က တစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဒါနဲ့များ အကယ်ဒမီ ပွဲတက်ဝတ်စုံတွေကို ချုပ်ဖို့ လျှောက်လွှာတင်ရဲသေးတယ်နော်၊ တစ်ခုခုမှားယွင်းခဲ့ရင်”

အသည်းစကားအဆုံးမှာ ဆတ်ခနဲမော့လာတဲ့ သက်ထက်က မျက်ဝန်းတွေထဲက စူးစူးရဲရဲ မာနတွေကို တွေ့ရ သည်။

“အသည်းကလည်း သူ့အလုပ် သူသိတာပေါ့”

“စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ ကိုကိုရဲ့”

ကိုကိုဘက် လှည့်ပြောပြီးမှ သက်ထက်ကဘက် ပြန် လှည့်လာသော အသည်းနှုတ်ခမ်းဖျားမှာ အထက်စီးဆန်တဲ့အပြုံး တွေ အလိုလို ငြိတွယ်လာပြီးဖြစ်၏။

“အသည်းက မလှမှာစိုးလို့ ပြောတာပါ”

“အသည်းစိုးရိမ်တာထက် တို့က အများကြီး တာဝန် ကြီးတာပေါ့၊ ဒီဝတ်စုံတစ်စုံချင်းဆီမှာ တို့ဘဝ၊ တို့သိက္ခာ၊ ကျွမ်းကျင်မှုတွေကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားရတာ၊ ဒီတစ်ပွဲဝတ်ပြီးရင် ဝတ်တဲ့လူက အရေခွံခွာခဲ့ပေမယ့် တို့ဖန်တီးမှုက မင်းခွာချတုန်း ကျမကျန်ရစ်အောင် အားထုတ်ထားရတာမျိုးပါ၊ ဒါကြောင့် ဝတ် မယ့်သူက စိတ်မပူပါနဲ့၊ မင်းရဲ့ တစ်ခဏအလှမှာ တို့ တစ်ဘဝ

ထုံး ရပ်တည်သွားမှာ”

“အဟွန်း...နားထောင်လို့တော့ ကောင်းပါတယ်”

ကဲက ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို တိုင်းထွာပြီး နှု ပေကြိုးကို ကုပ်၌ သိုင်းချိတ်ရင်း သူမကို ရန်လိုနေသည့် အသည်းကို နေနေကြည့်သည်။

ရိုးစင်းသလောက် ကြည်လင်သည့် သက်ထက်က မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နက်နဲသောအဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးရှိမှန်း အကြည့်ခံရသူ အသည်းကလည်း သိသည်။ ခက်တာက သက်ထက်ကဆိုသော မိန်းမရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှစာကို အဓိပ္ပာယ် မဖော်နိုင်ခြင်းနဲ့ မျက်နှာကို အလှဆုံး ပြုံးထားပေမယ့် ရင်ထဲက စူးအောင့်ချင်နေ၏။

“တို့ကတော့ မင်းပြောသမျှ နားဝင်ဆိုးတယ် အသည်း၊ မကျေနပ်တာရှိခဲ့ရင်လည်း ဒါပါလို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး ထောက်ပြ ရဲတဲ့သတ္တိရှိသလို သူများ အထင်သေးစော်ကားတိုင်း ခေါင်းငုံ့ခံ နေတတ်တဲ့သူမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အသည်းက ဘယ်ကိစ္စမဆို ပွင့်လင်းလို့ အားမနာ တတ်တော့”

“အသည်း”

ရန်မခက ဓာတ်ပုံတွေကို နေသားတကျ ပြန်တင်ထား ရင်း အသည်းဘက် လှည့်ရပ်သည်။ အသည်းကိုတော့ ဟန့်တား

ခြင်းတွေနဲ့ ကြည့်ဖြစ်ပြီး သက်ထက်ကဲဘက် လှည့်တော့ ရန်မခ
အကြည့်တွေက တောင်းပန်မျက်ဝန်းတွေနဲ့ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်...ကြားထဲကပဲ”

“မဖိတ်ဘဲလာတဲ့ ဧည့်သည်ဆီက တောင်းပန်တာတွေ
ဘာတွေ ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး၊ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ တစ်ခါမှမမြင်
ဖူးတဲ့ ဒီဇိုင်နာနဲ့ မဝတ်ဖူးတဲ့ ပွဲတက်ဝတ်စုံအတွက်၊ မင်းရဲ့ကိုယ်
တိုင်းရပြီဆိုတော့ ပြန်လို့ရပါပြီ အသည်း၊ ဝတ်စုံပြီးတာနဲ့ တို့
အကြောင်းကြားပါ့မယ်”

သက်ထက်ကဲဘက်က ပြောစရာစကားက ကုန်သွားပြီ
ဖြစ်၍ ပစ္စည်းတွေကောက်သိမ်းပြီး မရှိသောအလုပ်တွေ ရှုပ်ပြ
နေပုံက ဧည့်သည်တွေကိုတောင် နှုတ်ဆက်ချင်စိတ်မရှိပါဟု ဆို
နေသည့်အတိုင်းဖြစ်သည်။ အသည်းက ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆတ်
တောက် ဆတ်တောက် လျှောက်ထွက်သွားပြီးမှ အခုတိုင်ရပ်နေဆဲ
ရန်မခကို လှည့်ကြည့်ပြီး

“ကိုကို”

ရန်မခကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်သည်။

အသည်းရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်သံထဲမှာ လာတော့လေ
လို့ ပြောနေသည်။

ရန်မခက စာအုပ်နှင့် ပေါက်ကြိုးတွေ ပွေ့ထားဆဲ သက်ထက်
ကဲကို အပေါ်စီးမှ ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း

“မင်း လက်မခံပေမယ့် ကိုယ် ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊
မင်းမကြိုက်တာတွေ လုပ်မိတဲ့အတွက် ဆောရီးပါ သက်ထက်
ကဲ”

“လာတော့လေ ကိုကို”

ရန်မခ အနားသို့ ပြန်ရောက်လာသော အသည်းက ရန်မခ
လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်
သွားသော ဧည့်ခန်းရပ်ဝန်းထဲမှာ သက်ထက်ကဲ အသက်ရှူသံ
သဲ့သဲ့သာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

မခေါ်ဘဲ ရောက်လာသည်။ မလိုချင်တာတွေ ပေးသွား
တတ်သည်။ ပေးသမျှကို မကြည်ဖြူဘဲ သက်ထက်ကဲ သိမ်းပွေ့
ထားခဲ့ရသည့်အဖြစ်က တဆိတ် လွန်လွန်းသည်။

• • •

အခန်း (၁၈)

“သူ ဘယ်လိုလုလဲဆိုတာထက် မင်း ဘာကောင်ဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာ ပြန်ဆန်းစစ်သင့်ပြီ နေမာန”

“အာ...ပါပါးကလည်း”

“ပါပါးကလည်း လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းက မဆိုင်တာတွေချည်း လိုက်မြင်နေတာနဲ့ သက်သက် အချိန်ပုပ်နေပြီ၊ ဟိုတစ်ခါ အစီအစဉ်မအောင်မြင်တော့ မင်းကောင်တွေကို ရှင်းလိုက်ရတဲ့နေ့အပြင် နောက်တစ်ခါဆို လူသစ်ထပ်ရှာရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူတို့ကို တောင်းတဲ့ဈေးအတိုင်း ထေးထားတာပဲကို”

“ငါ့လခွီး၊ ငွေကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာမက ပြန်ပေးမှုတွေ ဘာတွေနဲ့ အသံကောင်းဟစ်နေတာ၊ နောက်ရောက်လာ

တဲ့ ကောင်ကလည်း နယ်မြေမှူးခေါ်မယ်၊ ဘာမယ်ဆိုတော့ ဒီကောင်တွေ သွေးပျက်ပြီပေါ့၊ လင်မယားချင်းမို့ ကူညီတာတဲ့၊ ဥပဒေနဲ့ငြိစွန်းမယ်ဆိုရင် သူတို့လက်ရှောင်ပါရစေတဲ့၊ လူမိုက်တွေ ဥပဒေ တစ်ခါ လာကြောက်ပြနေသေးတယ်”

အနီးမှာရှိတဲ့ ကားဘီးကို ဦးဝတ္ထုက ‘ဒေါသစိတ်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်လွဲကန်သည်။’

“ပါပါး...အဲဒါ သူများကားကြီးကို၊ ပျက်သွားလို့ ကိုယ့်တာဝန် ကျနေဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင်...ငတ်း”

ဦးဝတ္ထုက အပြာကွက်ကျသော ပုဆိုးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခုံမပြီး သားဖြစ်သူကို ပိတ်ကန်ရန် ခြေထောက်မြှောက်ပြီးမှ မတင့်တယ်မှန်းသတိရ၍ ခြေထောက်ကို ပြန်ချသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် လူကောင်ကြီးပြီး ကိုယ့်လောက်အကင်းမပါးသော ဒီသားအား ဘောလုံးတစ်လုံးလို လှိုင့်ကန်၍ ဝိုင်းပစ်လိုက်ချင်၏။

“ဒါ ငါ့တာဝန်ကျစရာလား နေမာန၊ သူဟာသူတောင် ဖျက်လို့ ဝပ်ရှော့လာထိုးထားရပါတယ်ဆိုမှ၊ ထပ်ပျက်စရာလား၊ ကဲ...သွား...သွားမေးစစ်၊ ဘယ်အချိန်မှပြီးမှာလဲလို့၊ ငါတို့ နောက်ကျမယ်ဆိုရင် ဝိုင်းကိုအစီ တက္ကစီငှားသွားရအောင်၊ ဒီနေ့ ဝိုင်းက အရေးကြီးတယ်ကွ၊ ဖားကန်ဘက်ကလူတွေ ဆင်းလာမှာ၊ လူသစ် စိတ်သစ် ဆက်ဆံရေးအသစ်နဲ့ ဆော့ရမှာ”

“ပါပါက ဒါပဲ”

“ဒါပဲမလုပ်နဲ့၊ ဒါ မိသားစုစီးပွားရေး၊ ခင်းကို ငါတို့ လင်မယား ဒါလုပ်ပြီး ဒီအရွယ်ထိ”

“ကဲ...တော်ပါပြီ ပါပါးရာ၊ ဆက်ပြောရင် ငယ်စဉ် တောင်ကျေး၊ ကလေးဘဝတွေပါ ပါလာတော့မယ်၊ ကျွန်တော် ပြင်နေတဲ့ မက္ကနစ်တွေကို သွားမေးပေးမယ်”

နေမာနတို့ မောင်းနေရင်း ဒီကား ဘာညွှတ်မောက်သလဲ မသိ။ တုံ့ခနဲ ဆွဲရပ်ချင်နေတာကြောင့် ဝပ်ရှော့တစ်ခုတွေ့တာနဲ့ ဝင်စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဝယ်ထားတာ မကြာသေးတာကြောင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဖြစ်နိုင်။

“စိတ်ချရအောင် စစ်ခိုင်းတာ ကောင်းမယ်ကွ၊ ငါတို့တု ခရီးဝေးလည်း သွားနေတာ”

ပါပါဆန္ဒလည်းဖြစ်သည်။ ဝိကကောင်းတွေရှိပြီဆိုရင် ပါပါနဲ့ မာမားက ညကြီးမင်းကြီးလည်း ထွက်သွားတတ်သည်။ ခရီးဘယ်လောက်ဝေးဝေး ဖုန်းတစ်ချက်သာဆက်၊ မပျက်မကွက် ဆင်နွှဲတတ်သူမို့ နေမာနက ပါပါးအလိုကျ လိုက်လျှော့ရသည်။ အခုလည်း ကိုယ့်ကားဘောနက်ကို ဖွင့်ပြီး စစ်ဆေးတဲ့သူထံ လျှောက်လာရင်း ဟီးဟီးထနေအောင် ဖွင့်ထားသည့် ဝပ်ရှော့ကို မျက်လုံးရာအကြည့်

“ဟင်”

သတိဆွဲလိုက်တာနှင့် လူက အကာအကွယ် နံရံတစ်ခု ဆီ ဝင်ရပ်ပြီးသား။ နေမာနရှေ့ မလှမ်းမကမ်း မှန်လုံခန်းထဲမှ ထွက် လာသူက ရှပ်အင်္ကျီအကွက်ကျဲတွေက အရောင်မှိုင်းမှိုင်းကို ကွင်းနဲ့ အနက်နှင့် တွဲဝတ်ထားသည့် ရန်မခဆိုသည့်လူ။ ဆံပင်ရှည် တွေကို နောက်နားမြင့်မြင့်စည်းထားတဲ့ ဒီလူကို နေမာန ဘယ်တော့မှမမေ့။ မှန်တံခါးတွန်းဖွင့်လျက် စကားပြောနေတာက အလှမ်းမဝေးခြင်းကြောင့် ဘာပြောသလဲဆိုတာ နေမာန ပီပီသသ ကြားနေရသည်။

“အဟွန်း...လာမှာပေါ့၊ မီးမီးရဲ့၊ အားပါတယ်၊ မီးမီး မေမေရော”

နေမာန ကြည့်နေဆဲ တစ်ဖက်က ရန်မခကို ဘာပြော လဲမသိ၊ ရန်မခ ရယ်ပုံက ဟက်ဟက်ပက်ပက်မို့ သဘောကျနေ မှန်း သိသာကာ ဖုန်းပြောသူကို ချစ်စနိုးဖြစ်နေဟန်ကလည်း အထင် အရှားဖြစ်သည်။

“မေမေ မသိအောင် လိမ်တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ မီးမီးရဲ့၊ ဦးကိုခေါ်တာသိရင် မေမေက ဆွဲမှာလား”

“xxx”

“အေးပါ၊ လာမှာပါ၊ အခုပဲ ထွက်လာပြီ၊ မီးမီး အခု ဘယ်ဖုန်းနဲ့ဆက်နေတာလဲ၊ ကျောင်းကဖုန်းလား”

ရန်မခ ဖုန်းထဲမှ တွတ်တီးတွတ်တာနဲ့ ချွံ့ချွံ့ပြောနေသော

သမီးအသံကို နားထောင်ရင်း ဒီကလေး တောင်းဆိုသမျှ ပြည့်ဆည်းပေးချင်တာ ဘယ်လိုရေစက်မှန်းမသိတော့ပါ။

“သမီး”

“ဟုတ်...ဦးဦး”

“ကျောင်းကပွဲဆိုတာ အကြီးကြီးလား၊ လာတဲ့သူတကာအဝတ်အစား ဘယ်လိုဝတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ရှိသလား”

မေမေက ကျောင်းရုံးခန်းမှ မြင်နေရသည့် ပါတီပွဲရှိရာ လှမ်းကြည့်သည်။ အသွေးအရောင်စုံ ဖအေတွေနှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ဂိမ်းကစားနည်းမျိုးစုံ ခင်းကျင်းထားသည့် မြက်ခင်းပြင်ဆီ တခဏ အကြည့်စိုက်ပြီးမှ

“ကြိုက်ရာဝတ်ကြတာ ဦးဦးရဲ့ ဒါပေမဲ့ လှဖို့တော့ လိုတယ်နော်၊ တော်ကြာ မေမေ အဖေက လှလည်းမလှဘူးလို့ အပြောခံရင်”

“ဟုတ်ပါပြီ သမီးရယ်၊ စိတ်ချ၊ မီးမီးမျက်နှာ မငယ်စေရဘူး ဟုတ်ပြီလား၊ မီးမီးကျောင်းကို နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်မယ်”

ရန်မခ ဖုန်းချပြီး ကားကို အဝေးထိန်းခလုတ်နှင့် လှည့်ဖွင့်သည်။

“ကိုသက်...ကျွန်တော် ကိစ္စရှိလို့ အပြင်ခဏထွက်ဦး”

မယ်၊ ညနေပြန်ရောက်မယ် သိလား”

ရန်မခ ကိုသက်ကို လှမ်းအသိပေး၍ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာတဲ့အထိ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေသူရှိတာ သိမသွားခဲ့။

“မေမေ”

နံရံအွယ်ကနေ အခုထိ ခြေလှမ်းမရွေနိုင်ဘဲ နေမာနနှုတ်က ရွှေတိလိုက်၏။

“နေမာန”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ပခုံးကိုလည်း ပုတ်ခံလိုက်၍ နေမာနလှည့်ကြည့်တော့

“ပါပါး”

“ငါတို့ ဒီကောင်နောက်လိုက်ဖို့လိုမယ် နေမာန”

“ဗျာ”

“အကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းနောက် ငါရောက်နေတာ ကြာလှပြီ၊ မေမေဆိုတာ သက်ထက်ကဲ့ရဲ့ သမီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ပါပါး၊ ဒါပေမဲ့”

“သူတို့ဝတ်သက်မှုက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ မင်းကားက ပြီးဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ တက္ကစိတစ်ခင်းငှား၊ မြန်မြန်လုပ်”

နေမာနတို့ ပါပါးက စိတ်မြန်ရင်လည်း အဲဒီလိုမျိုး။

နေမာနမှာ ဝပ်ရှောထဲကထွက်ပြီး လာတဲ့ကားကို အပြေးအလွှား ဖမ်းတားရသည်။ ဒီဝပ်ရှောက ကားလမ်းမကြီးဘေးမှာရှိ နေမာန ကားငှားရတာ မခက်လှပါ။ နေမာန ကားပေါ်တက်ပြီးတာနှင့် ပါပါးပါ နေမာနဘေး ရောက်လာ၏။

“ရှေ့ကသွားနေတဲ့ ငွေမင်ရောင်ကားနောက် လိုက်ပေး ပါ ကားဆရာ”

ပါပါးကပဲ အမိန့်ပေးရင်း နေမာနဘက် လှည့်ကြည့် သည်။

“ဟိုတစ်ညက ဝင်နှောင့်ယှက်တယ်ဆိုတာ ဒီကောင် သေချာလား နေမာန”

“ဟုတ်တယ် ပါပါး၊ ရန်မခတဲ့၊ ဒီဝပ်ရှောနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး”

“မကြာခင် မင်း သိလာရတော့မှာပါကွ”

ဦးဝဏ္ဏက သားဖြစ်သူ နေမာနကို နှစ်သိမ့်ရင်း ခေါင်း ထဲမှာ အတွက်အချက်ပုံရိပ်တွေ တဖျပ်ဖျပ်ပြေးလွှားနေသည်။ ရန်မခနဲ့ သက်ထက်ကဲ၊ ပြီးတော့ မေမခရဲ့ ပတ်သက်ခြင်းက ဘယ်လောက်အထိ ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းပါသလဲ။

“အဖေကတော့ မြေးလိုချင်တယ်၊ ဝေယျာဝစ္စကို မညည်းမညှုလုပ်ပေးတဲ့အထဲမှာ စေတနာတွေပါနေတာ ခံစားလို့ ရတယ်၊ ဒီစေတနာအတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန် အဖေ ပြန်ကျေးဇူး

ပြုရမယ်”

ဦးသီဟ မဆုံးခင် ဒီလိုကြေညာခဲ့တော့ ဦးဝဏ္ဏ အပြုံး မဖျက် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ ဦးသီဟ ဆုံးသွားတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ လည်း သက်ထက်ကဲ ဘာတွေ ဘယ်လိုရသွားတဲ့အထိ သူ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ဦးသီဟရဲ့ ကျန်ရစ်သောအမွေအတိုင်းအတာက တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ စွေစောင်းမကြည့်ချင်လောက်အောင် ဦးဝဏ္ဏ အတွက် များပြားလွန်းသည်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ဘဝသစ် ထူထောင်ရန် ဆန္ဒကိုယ်စီနဲ့မို့ သက်ထက်ကဲကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေး ခဲ့ပေမယ့် မှန်းချက်နဲ့နှမ်းထွက် မကိုက်တော့ သက်ထက်ကဲဘက် ပြန်လှည့်လာ၏။

“ရှေ့က ပရီစကူးလ်ထဲ ကားဝင်သွားပြီဗျ၊ ကျွန်တော် လိုက်ဝင်ရမှာလား”

“အာ...နေ...နေ၊ မဝင်နဲ့၊ ဒီနားမှာ ခင်ကရပ်ပေး”

ကားရပ်တာနှင့် ဦးဝဏ္ဏက ကျောင်းဝင်းထဲ လှမ်းမျှော် ကြည့်သည်။ ဟားသားဒေးလို့ စာတမ်းချိတ်ဆွဲထားသည့် မြက်ခင်း ပြင်မှာ ကလေးငယ်တွေနှင့် သူတို့ဖခင်တွေက ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်တာ မျိုး၊ မုန့်အတူစားတာမျိုးနှင့် စည်ကားနေသည့်ကြားထဲ ရန်မခနှင့် မေမခက တစ်တွဲမို့ ဦးဝဏ္ဏက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက် ၏။

“ငါတို့ ရန်မခအကြောင်း သိဖို့လိုပြီ နေမာန”

“အခုနကတော့ ပါပါးပဲ”

“လူစိတ်လေ၊ အမျိုးမျိုးပြောင်းမှာပေါ့၊ ဒီမှာ မင်းထက် မတော်ရင် မင်းအဖေ ငါမဖြစ်ဘူး နေမာန၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာ အကွက်ရွှေစမ်းပါ၊ ဒါ ငါတို့ရဲ့ နှစ်သီးစားစီမံကိန်း အောင်ပြီ”

ဦးဝဏ္ဏက သူ့ကို ကြောင်အစွာကြည့်နေသော နေမာန အား သဘောကျ ကျေနပ်စွာ ရယ်သည်။ ဖဲဝိဇ္ဇာတို့ရဲ့ အတတ် ပညာက လူကဲခတ်ခြင်းကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် ကျွမ်းကျင် ခြင်းလို့ အဆိုရှိခဲ့သည်။ ထိုသို့သော ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ရန်မခန့် မေမခတို့ကြားက သံယောဇဉ်နယ်တစ်မျှင်ဟာ သူ နေမာနကြည့် ရာတံ နိုင်မာကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ဦးဝဏ္ဏရဲ့ အတတ်ပညာကြောင့် ဖြစ်သည်။

လောကကြီးဟာ နေတတ်လျှင် ကျေနပ်စရာ။ ရှာတတ် ရင် ပါလာတတ်တာမို့ သူလိုချင်တာ အဓိက ငွေ။ ငွေရရင် အားလုံးအိုကေ။

• • •

အခန်း (၁၉)

“ကလေးမပါဘူးလား သက်ထက်ကဲ”

“ဪ”

သက်ထက်ကဲ ရှေ့မှာ မော်ဒယ်ကို အဝတ်အအစား ပြင်ပေးနေတုန်း ကိုယ့်နာမည်ခေါ်၍ နှုတ်ဆက်သူက ဘယ်သူလဲ သိအောင် လှည့်ကြည့်တာမျိုးပါ။ ကြည့်လိုက်မှ မြင်လိုက်ရတဲ့ ရန်မခကြောင့် ကဲရဲ့ပြုံးရယ်နေသော မျက်နှာလေး တည်သွား၏။

“ပါပါတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကလေးကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ လို့ ဘယ်ရမလဲ”

ရန်မခက သူ့ဟာသူ ပြောချင်ရာပြောနေတာကို

ဂရုမစိုက်နိုင်။ ကဲက ရှေ့တစ်ယောက်ပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်ယောက် အဝတ်အစား ဖတ်တင်ချခြင်းကို အာရုံစိုက်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ တကယ်ဆို ရန်ကုန်မှာကတည်းက ဗန်းကိုင်မည့်မော်ဒယ်လ်တွေနဲ့ အားလုံး အဆင်တပြေဖြစ်ပြီးသား။

“ငါ ပါသွားမှာပဲ ကဲရယ်၊ ငါ့ကောင်မလေးတွေလည်း ပါမှာပဲကို၊ နင့်မော်ဒယ်လ်တွေ အဝတ်အစားဝတ်တာ ကူလုပ်ပေး မှာပါ၊ နင့်ဟာနင် နားစမ်းပါဦး၊ မီးမီးကတစ်ဖက်၊ ဒီရက် အလုပ်က ဝန်ပိတာတစ်ဖက်နဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ များနေလား မသိဘူး၊ နင့်ကြည့် ရတာ ချောင်ကျသွားတာများ အားရစရာ မကောင်းလိုက်တာ”

မကြီးဝါက သက်ထက်ကဲအတွက် စိတ်ပူ၍ပြောသေး သည်။ အကယ်ဒမီပွဲအတွက် ဗန်းကိုင်တွေ၊ အစီအစဉ်ကြေညာ သူတွေအတွက် စိတ်ကပ်ဆံပင် ထုံးဖြူမှုကို မကြီးဝါ အရွေးခံရ တာကြောင့် နေပြည်တော်ကို သက်ထက်ကဲနှင့် အတူတူသွားဖို့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်က ဖန်တီးထားတဲ့ ဝတ်စုံတွေအတွက် ကဲ စိတ် ချသည်။ မလိုက်လည်းဖြစ်တာ သိသည်။ သို့ပေမယ့် စိတ်ဖိစီးမှု တွေများသော ရန်ကုန်အိမ်မှာ နေညမရွေး ခြောက်လှန့်နေတာ နေမာနမျက်နှာမို့ ထိုအခက်အခဲတွေထဲက ခေတ္တထွက်ပြေးချင် သည့်စိတ်နှင့် လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့သည်။

“ကဲ ဂျီလက်စ်လုပ်ချင်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ နေပြည်တော်မှာ

ဆာဟာရီတို့ ဘာတို့ကို မီးမီးကို လိုက်ပြုချင်လို့ မကြီးဝါ၊ တစ်ချက် ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့”

“အေးပါ၊ ကဲ စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရော၊ ငါက ကဲ ကြည့် ရတာ အရမ်းနွမ်းနေသလားလို့”

မကြီးဝါတောင် သက်ထက်ကဲ ရင်ထဲက အပူမီး အကြောင်း ရိပ်မိနေပြီလားမသိ။ ဘယ်လိုမီးမဆို အပူဟပ်ရင် နွမ်းတတ်တာ သဘာဝမို့ ကဲက နွမ်းနယ်ခြင်းအား ထူးပြီးစာမဖွဲ့ ချင်တော့။ ပိုဆိုးတာက ဒီမှာ ရင်တွင်းရှုပ်ထွေးနေပါသည်ဆိုမှ ရန်မခဆိုသူနှင့် နေရာတကာတွေ့နေရတော့ အမြင်က မကြည်ချင်။ အသည်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေခဲ့လဲ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေမယ့် သက်ထက်ကဲနားမှာ စကားတွေလျှံနေ၏။

“ကိုကိုနဲ့အသည်းက လူကြီးချင်းသဘောတူထားတယ် မသက်ထက်ကဲရဲ့ ကိုကိုကတောင် ဟိုနေ့က ပြန်တော့ ပြောနေ သေးတယ်၊ အသည်းမှာ ပင်တိုင်ဒီဇိုင်းနာ ထားသင့်တယ်တဲ့၊ မသက်ထက်ကဲရဲ့ ခံယူချက်ကိုကြားရတာ အလုပ်ကို လေးစား ပြီး မာနကြီးမယ့်ပုံတဲ့၊ အသည်း ဒီဇိုင်းနာခေါ်ရင်တောင် မသက် ထက်ကဲကို ရွေးခေါ်တဲ့”

အသည်းက သက်ထက်ကဲရဲ့ ဝတ်ကြည့်ကြတဲ့နေ့ လူ လည်းစုံတန်း အားလုံးနှင့်အတူ သက်ထက်ကဲကို ကြော်ငြာသွင်း ခဲ့သည်။ အကြောင်းမသိသော ခင်မဒီကတော့

“မမကဲရေ...သတိတော့ထား၊ သူတို့စေ့စပ်ပွဲအတွက် ဝတ်စုံစပွန်ဆာရှာနေပြီ”

ခင်မဒီ ရယ်စောနေပေမယ့် ကဲရင်ထဲ ခုနေခဲ့တာ ကိုယ် တိုင်ပဲ သိသည်။

ရန်မခက အသည်းနှုတ်သက်ပြီးသားလို့ သက်ထက်ကဲ ကို တည့်တိုးကြီး မပြောလိုက်ရုံသာရှိသည်။ နံပါတ်ချိတ်ပြီးသား လူကို လက်မရှောင်စတမ်း ပတ်သက်ရအောင်လည်း ကဲက အချစ်ကို အလိုမရှိသောသူ ဖြစ်နေတာ အသည်းက မသိ။

“သက်ထက်ကဲတို့ ဘယ်မှာတည်းကြလဲ မသိဘူးနော်၊ ကိုယ်က မီးမီးနဲ့တွေ့ချင်လို့”

“ဒီမှာ”

ခုနစ်ယောက်မြောက် မော်ဒယ်လ်ကို လက်ဝတ်ရတနာ ဆင်မြန်းပေးပြီးတာနဲ့ ကဲက သူ့ဘက် ချက်ချင်းလှည့်ရပ်သည်။ အတွင်းခန်းမှာ မကြီးဝါနဲ့အဖွဲ့က မိတ်ကပ်ပြင်ဆင်ပေးခြင်း၊ ဆံထုံး ထုံးကာ ပန်းပန်းပေးခြင်းအပြင် အဝတ်အစားပါ တစ်ခါတည်း ဆင်ယင်ပေးတာမို့ ကဲ တာဝန်က ထွက်လာသမျှ မော်ဒယ်လ် တွေအား သူတို့အဝတ်အစားအရောင်နဲ့ဆင်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာ ဆင်ပေးရုံသာဖြစ်သည်။

“ရှင်ရဲ့အသည်း ထွက်လာတော့မယ်”

သက်ထက်ကဲ ပြောလိုက်သံက ဘေးလူမသိစေချင်တာ

မို့မဟုတ်။ ပရက်ရှာတက်နေသော ဒေါသတွေကို မချိမဆန် ချိချကာ အကြိတ်ပြောနေတာမျိုး။ ရန်မခက ဆံပင်ခွေလိပ်လိပ် အသည်းကြီးတွေချကာ ခရမ်းရင့်တီရှပ်၊ ဂျင်းအပြာဖျော ခူးဖုံးလေး နှင့် ဘိုမရုပ်က ဒေါသတွေထွက်နေတာမျိုးလို ဆင်တူသည့် အက်ထက်ကဲကို တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်ရင်း ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးသည်။

“အဲဒီတော့”

“ရှင်ကောင်မလေး မကြိုက်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ ရှင် ရှောင် နားသင့်တယ်”

“သက်ထက်ထဲ ရှင်းအောင်ပြောပြမယ်”

ကဲက မီးထွက်မတတ် မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ရန်မခကို ကြည့် နေသလောက် ရန်မခ မျက်နှာချောချောက ပြုံးနေကျအတိုင်း အပြုံးမပျက်။ မခိုးမခန့်အပြုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေတစ်ချက်လှုပ်ရှား သွားတိုင်း ရန်မခ မျက်ဝန်းတွေပါ ရယ်ဖြူးရိပ်သမ်းသွားတာ လည်း ကြည့်ရှုကောင်းပါသည်။ သို့ပေမယ့် ကြည့်ကောင်းတိုင်း ခင်မင် ချယ်ရာမဖြစ်သင့်သောသူတွေထဲမှာ / ဝိုင်ရှင်ရှိပြီးသားလူက ဆိပ်ဆုံးမှာစို့ သူ့မျက်နှာကိုမကြည့်မိအောင် အကြည့်ကို တမင် ဆွဲထားသည်။

“အသည်းက ကိုယ့်ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူ မကြိုက်တာတွေ ကိုယ် ရှောင်ရှားစရာမလိုဘူး သက်ထက်ကဲ၊ ခိုကေနော်”

ရန်မခက သက်ထက်ကဲမျက်နှာကို ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောပုံက သက်သောင့်သက်သာ။

“ပြီးတော့ သက်ထက်ကဲ မကြိုက်တာ ဘာတွေလဲ၊ သိခွင့်ရရင် ကိုယ် ရှောင်လို့ရတာပေါ့”

“ဘာရှင့်”

မင်သက်မိသလို မျက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းစက်သွားပြီးမှ

“ရှင်...ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ကျွန်မကို စော်ကားလိုက်တာပေါ့”

“အို...မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က သက်ထက်ကဲကို...”

“ကိုကို”

ရန်မခ၏ ပြေရှင်းခြင်းတွေ ဆုံးခန်းမတိုင်သေးမီမှာပဲ နောက်ပါးက အသည်း၏ခေါ်သံ ထွက်လာသည်။ အသည်းက အနီရဲရဲချိတ်နှင့် အနီရဲရဲ ဗမာအင်္ကျီ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ၊ မျက်ခွံတွေက အစ အနီရောင် လွမ်းခြုံထားတဲ့ အသည်းက ညနေအမှောင်မှာ မှန်းတည့်နေ၏။ အသည်းအကြည့်တွေ စူးရဲတောက်ပစွာ ရန်မခတို့နှစ်ယောက်ထံ ဖြတ်ပြေးသွားပြီးမှ

“ကိုကို...ဒီထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အသည်းမေးခွန်းက ရန်မခကို မေးတာဖြစ်ပေမယ့် အသည်းအကြည့်တွေ စုန်ဆန်ပြေးသွားတာ ကဲထဲမှာပဲဖြစ်သည်။ မျက်တောင်အခတ်မှာပဲ မုန်းတီးသလိုမျိုး။ ခံပြင်းစိတ်ကို မျိုသိပ်

ကာ ကဲက လက်ဝတ်ရတနာဘူးကိုဖွင့်ပြီး အသည်းကို ဆင်ယင်ပေးရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။

“ကိုယ် သက်ထက်ကဲကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့ ဝင်လာတာ”

“နှုတ်ဆက်တယ်ဆိုတာ အသိမိတ်ဆွေတွေမှ သုံးနှုန်းရတာမျိုးပါ ကိုကိုရာ၊ အသည်းကြောင့် ကိုကိုတို့ ဆုံးပူးတာပဲ၊ တကူးတက နှုတ်ဆက်ရအောင် အရေးမှမပါတာ”

သက်ထက်ကဲနား ရောက်လာပြီး အသည်းက လည်တိုင်ကျောကို မော့ပေးကာ လည်ဆွဲဆွဲပေးရန်ဖြစ်ပေမယ့် စိုက်ချထားတဲ့ မျက်တောင်ဖျားအောက်မှ အကြည့်တွေက ကဲမျက်နှာထက်မှာ ဝှေ့ဝဲလျက်။

“အရေးပါတာတွေ၊ မပါတာတွေက သတ်မှတ်သူရဲ့ တန်ဖိုးအတိုင်း ရှိနေတာမျိုးပါ အသည်း၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ သက်ထက်ကဲက တကူးတကဆိုတဲ့စကားထက် အများကြီးအရေးပါတယ်”

“ကိုကို”

ရန်မခကို အလန့်တကြား ဒီတစ်ခွန်းသာခေါ်လိုက်မိပြီး အသည်းမှာ ရှေ့ဆက်ရန် စကားတို့က ရှားပါးခြင်းသို့ရောက်သည်။ အသည်းရင်ထဲ မီးလုံးကြီးထိုးဆင်းသွားသလို ပူပြင်းမှုကို ခံစားလိုက်ရတာ ဝန်တိုခြင်းတွေလား။ အမှားအမှန် မခွဲခြားရသေးဘဲ

ဒေါသမျက်ဝန်းက ရှေ့မှ သက်ထက်ကဲမိန်းမထံ ဒိုင်းခနဲရောက်သွား၏။ သက်ထက်ကဲဆိုသည့် မိန်းမက သွေးအေးတာလား။ စိတ်တည်ငြိမ်တာပဲလားမသိ။ အသည်းကို လက်ကောက်မှအစ စနစ်တကျ ဝတ်ဆင်ဝေးနေတာ တစ်ချက် ကြုံနေမပျက်။

“ရပြီ အသည်း၊ လိုတာရှိရင်ပြော၊ တို့ နောက်ဘက် အခန်းထဲမှာ ရှိနေမယ်”

သက်ထက်ကဲက ဘူးအလွတ်တွေ ကောက်သိမ်းရင်း အသည်းကိုနှုတ်ဆက်ကာ နောက်ခန်းထဲ ဝင်သွားပုံက သူမနှင့် မသက်ဆိုင်သည့်စကားတွေ ကြားနေရသည့်အလား။ သက်ထက်ကဲ ကျောခိုင်းရာသို့ အကြည့်တွေ တဆုံးတစပါသွားသော ကိုကို့ရှေ့မှာ အသည်းက ပိတ်ကွယ်ရပ်ရင်း ရင်ထဲမှာ မီးတွေလောင်နေ၏။

“အသည်းကိုပြောစမ်းပါ၊ ကိုကိုတို့က ဘာတွေလဲ၊ ဘယ်လိုတွေလဲ”

“ဆောရီး အသည်း၊ ကိုယ် ဟိုတယ်မှာ ပြန်နားတော့မယ်၊ ပွဲပြီးရင် အန်တီနဲ့ပြန်ခဲ့ပေါ့”

“ကိုကို”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ရန်မခ ရုပ်အင်္ကျီလက်မောင်းစကို အသည်း ဆောင့်ဆွဲပစ်သည်။ ဘေးတစောင်းငဲ့လာတဲ့ ကိုကို့မျက်နှာကိုကြည့်ရင် အသည်းရင်တွေ အတိုင်းမသိ နာကျင်လာရုံ

တာက အသည်းကိုယ်တိုင် ကိုကိုကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ ကိုကိုကို သိစေချင်သည်။

“အသည်းမေးတာ ဖြေသွားပါဦး ကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့ သက်ထက်ကဲက ဘာလဲ၊ အသည်းနဲ့ကိုကိုကရော ဘာလဲ၊ ပြီးတော့ လူကြီးတွေစီစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေကရော”

ဝတ်စုံနဲ့အပြိုင် ပြုံးပြက်လာတဲ့ အသည်းမျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်ရင်း ရန်မခက ပင့်သက်တစ်မျက်ကို အင်အားအပြည့်သွင်း ယူပြီးမှ အသည်းကို စိတ်မကောင်းသလို ကြည့်သည်။

“လူကြီးတွေ စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စကို လူကြီးတွေနဲ့ မျက်နှာစုံညီပြောမှကောင်းလိမ့်မယ် အသည်း၊ ဒီအချိန်မှာ ဘာပြောပြော အသည်း နားဝင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အသည်းအလုပ်ကို အသည်း အေးအေးဆေးဆေးလုပ်၊ ကိုကိုသွားမယ်”

“ကိုကို”

ရန်မခကို ဆွဲကိုင်ထားသည့် အသည်းလက်က လေဟာ နယ်ထဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ချစ်တတ်လျှင် ရက်စက်တတ်သလား။ ရန်မခ မသိပေမယ့် အသည်းကို ကျောခိုင်းထားခဲ့ရက်တာ မုန်းလို့တော့မဟုတ်။ ရန်မခက တစ်ဖက်ကိုမျက်နှာမူချင်ရင် ကျောဘက်မှာ တခြားတစ်ဖက်ကို ချန်ရစ်ခဲ့ရမည်။ အခုချိန် ရန်မခဘက်က အချစ်ကို ပြတ်သားဖို့လိုအပ်လို့ ကိုကိုကို ခွင့်လှစ်တဲ့တော့ အသည်းရယ်။

အခန်း (၂၀)

“ဟုတ်ပြီ သန္တာ၊ တို့ အခုပဲလာခဲ့မယ်”

ကဲက ဖြစ်သလို ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်သည်။ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကြိုးမှ ငြီးစလွယ်ဆွဲယူပြီး သက်ထက်ကဲ မကြီးဝါကို လိုက်ရှာတော့ မကြီးဝါထဲ မော်ဒယ်လ်တွေနားမှာ ရှိနေဆဲ။ အပြင်ဘက် စင်မြင့်ထက်မှာ အကယ်ဒမီပွဲအတွက် အခမ်းအနားမျိုးက အစီအစဉ်တွေကို ဖတ်ကြားနေ၏။

“မကြီးဝါ”

“အေး...ပြော ကဲ”

“ကဲ တည်းတဲ့အိမ်ကို အခုပြန်မှဖြစ်တော့မယ်”

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပထမတော့ အေးအေးဆေးဆေးဆိုသည့် သက်ထက်ကဲထံ ချက်ချင်းပြန်မယ်ဆိုတော့ မကြီးဝါပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“မီးမီး နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်တဲ့ မကြီးဝါ၊ ဝမ်းလည်းသွားတယ်၊ အန်လည်းအန်တယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဒါဆိုလည်း သွားလေ ကဲ၊ ဒီမှာ အားလုံးပြီးနေပြီပဲ”

“ဒါဆို ကဲ သွားပြီနော်”

‘ကဲက မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ သမီးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ကမ္မးရှူးထိုး ထွက်သည်။

“ဟဲ့...အခြေအနေထူးရင် ငါ့ဆီဖုန်းဆက်”

မကြီးဝါရဲ့ အော်သံက သက်ထက်ကဲနောက်ပါးမှာ ကျန်ခဲ့၏။ ကဲက လူတွေကို ဘယ်လိုဖြတ်ကျော်ခဲ့သလဲမသိ။ အရောင်မျိုးစုံ ပြုံးပြက်နေသော ပရိသတ်တွေ၊ ကင်မရာမီးတဖျပ် ဖျပ်ကြားမှ သက်ထက်ကဲ တိုးတိုးငဲ့ငဲ့ ပြေးထွက်လာတာ ထွက်ပေါက်ရှိရာသို့ဖြစ်သည်။

“မီးမီး နေခင်းကတည်းက ဝမ်းသွားတာ မမကဲ၊ သန္တာက ရိုးရိုးပဲထင်လို့၊ အခု အန်ပါအန်တယ်၊ သန္တာ ဘာလုပ်ရမလဲဟင် မမကဲ၊ ပြန်လာလို့ရရင်...”

သက်ထက်ကဲနားထဲမှာ သန္တာစကားတွေ ထပ်တလဲလဲ ကြားယောင်တော့ ပြေးလှမ်းကို အရှိန်မြှင့်သည်။ “ဘုရားကယ်ပါ”

တပည့်တော်ရဲ့ သမီးလေး ဘာမှမဖြစ်ပါနဲ့' လို့ သက်ထက်က မျက်ရည်ဝနေသည့်ကြားမှ ဆုတောင်းနေမိ၏။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း သက်ထက်က စိတ်ရှုပ်ရတာတွေများ၍ သမီးကို အခါများစွာ ကလို ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့တာ အခုမှ နောင်တရနေ၏။

“မေမေ...မီးမီးငိုက်ထဲက အောင်နေတယ်”

သမီးလေး မနက်က အိပ်ရာထတုန်းကတောင် သက်ထက်ကကို ပြောခဲ့သေးသည်။

“အောင်မှာပေါ့၊ သမီးက အစားအသောက်မှ မဆင်ခြံတာ၊ ဒီနေ့ မေမေ့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့နော် သမီး၊ မေမေ အလှူကိစ္စတွေရှိတယ်၊ မီးမီး ဒီအိမ်မှာ သန္တာနဲ့နေနဲ့”

သမီးကို သက်ထက်က ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားဆွဲပြောခဲ့တုန်းက သမီးက မျက်နှာငယ်လေး ဖြစ်သွားပြီး အခေါ်မော့ကြည့်သည်။

“ဒီအိမ်က မီးမီးအိမ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သန္တာက မေမေမှမဟုတ်တာ”

“မီးမီး”

သက်ထက်ကအသံက ဆတ်ဆတ်လေးခေါ်ပစ်မှ မီးမီးဟာ မျက်နှာလေးငယ်ကာ မျက်လွှာချသွား၏။

“ဟုတ်...မီးမီး သိပါပြီ”

သမီးက ထိုကတည်းက ဝေဒနာကိုခံစားခဲ့ရတာ နေရာ

ပါ။ သက်ထက်က ဒါကိုနားမလည်ဘဲ သမီး မပြောရဲအောင် ဖိအားတွေ စွတ်ပေးခဲ့သည်။ ကဲက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားနိုင်။ ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို လက်မမီးနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်ဆွဲရင်း ကားလမ်းဆီ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင်ချစ်သူတွေ၊ ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုးတွေရဲ့ မျှော်လင့်ရာ ပွဲတော်မို့ ထွက်လမ်းဝင်လမ်းတို့မှာ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေက တိုးမပေါက်အောင် ပြည့်သိပ်နေ၏။ ဒီကြားထဲ သတင်းထောက်တွေကလည်း မိုက်ခရိုဖုန်းတွေ၊ ဝီဒီယိုကင်မရာကြီးတွေ တပြင်ပြင်နှင့်မို့ ကဲက လူအုပ်တွေ ရှောင်ရင်းရှားရင်းက ဦးတည်ရာကို လွယ်လွယ်နှင့် မရောက်နိုင်ဆဲမှာပဲ

“သက်ထက်က”

ခေါ်လည်းခေါ်သည်။ ဖြုန်းခနဲ သက်ထက်က လက်မောင်းရင်းမှ ဆွဲခေါ်သွားသော လက်အစုံက သန်မာလွန်းလှသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိရခင်မှာပဲ ကဲက ထိုလူဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လူအုပ်ကြားထဲမှာပင် တွန်းရင်းတိုက်ရင်း ပါသွားရ၏။

“ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

ရှေ့မှလူက ကားပါကင်အစပ်နားအထိ ဆွဲခေါ်လာပြီးမှ သက်ထက်ကလက်ဆွဲဖြုတ်၍ လှည့်အမေးမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မျက်နှာကြောင့် သက်ထက်ကမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

“ရန်မခ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ပဲ”

မျက်လုံးတစ်စုံက မျက်ရည်တွေ စိုလူးနေသော သက်ထက်က မျက်ဆောင်ကောတွေကို ရန်မခက စီးမိုးကြည့်ရင်း ရင်ထဲဘယ်လိုအင်အားတွေနဲ့ နူးညံ့သွားလဲမသိ။

“ပြောလေ၊ ကိုယ်ဘာကူညီရမလဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ အရမ်း ခံစားနေရသလိုပဲ”

အခုချိန်မှာ ဒီလူကို ပစ်ပစ်ခါခါဆက်ဆံရန် အင်အားမဲ့နေလေပြီ။ ကဲ ရင်ထဲမှာ သမီးအတွက် စိုးရိမ်ခြင်းတွေသာ ကြီးစိုးနေတာပဲရှိသည်။

“ကျွန်မ မီးမီးဆီသွားချင်လို့”

“ရတယ်၊ ကျွန်တော် ပို့ပေးမယ်၊ မီးမီး တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလား သက်ထက်က”

ရန်မခ အမေးကို ဆက်ခန့်ခေါင်းအညိတ်မှာ မျက်ရည်တစ်ပေါက်က ဝရန်းသုန်းကား သက်ထက်ကပါးပေါ် ကြွေလွင့်သွားသည်။ စိုးရိမ်ခြင်းမီးသည် တောမီးလို လွယ်ကူစွာ ကူးစက်ပျံ့နှံ့တတ်သလား မသိ။ ရန်မခအတွက် မသေချာပေမယ့် ဖြူဖျော့နေသော သက်ထက်ကပုံစံက ချက်ချင်းရွှေယိုင်ကျတော့မလို ရှိနေ၍ စိုးရိမ်သွား၏။

“ပြောလေ သက်ထက်ကဲ၊ မီးမီး ဘာဖြစ်လဲ”

“မီးမီး နေမကောင်းဘူး”

မျက်ရည်တွေပြည့်နေသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ရန်မခကို မော့ကာကြည့်ပြီးပြောပုံက အားကိုးတကြီးရှိလှသည်။ ရန်မခက သက်ထက်ကဲဘက်ရှိ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးသည်။

“ကဲ...တက်၊ လိပ်စာပြော၊ ကိုယ့်တို့ မီးမီးဆီ အမြန်ရောက်မှဖြစ်မယ်”

သက်ထက်ကဲကို တွန်းထိုးမတင်ရုံတမယ် ရန်မခကိုယ်တိုင် ကားပေါ်တက်ခိုင်းသည်။ ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး ကားခေါင်းဆီ ပတ်ကွေ့ကာ မောင်းသူဘက် ရန်မခဝင်ထိုင်တာလည်း ဖြန်ဖြန်ဆန်ဆန်။ ကဲက တည်းခိုရာအိမ် လိပ်စာပြောသည်မှအပ တခြားဘာစကားမှမဆိုဖြစ်။ မီးမီးအတွက် စိုးရိမ်ခြင်းနှင့် ဆုတောင်းခြင်းတွေ တဖြန့်တစ်လှည့်စီ လူကိုစိုးမိုးထား၏။

ကားကို ခြံထဲကွေ့ဝင်တာနှင့် အိမ်ပေါက်ဝမှာ မီးမီးကို ချီထားသော သန္တာကိုတွေ့ရသည်။ ရန်မခ ကားစက်မသတ်ရသေးခင်ပဲ ကဲက ကားအောက်ဆင်းပြီးသားဖြစ်နေ၏။

“မီးမီး”

“မေမေ”

တစ်မနက်လေးပင် မီးမီးက နှုတ်ခမ်းတွေ ဖြူဖျော့ကာ မျက်တွင်းလေးတွေပါ ချောင်ကျသွားသည်။

“ဦးဦးပါ ပါလာတယ်”

သမီးက သက်ထက်ကဲ့ဆီ လက်ကမ်းနေရာမှ ရန်မခမိ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ရန်မခက သက်ထက်ကဲ့နားမှ ဖြတ် ကျော်တက်ရင်း သမီးကိုပွေ့လိုက်၏။

“အိမ်ထဲက လိုအပ်တာတွေယူ သက်ထက်ကဲ့၊ ကိုယ် ကလေးကိုချီထားမယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ကဲက ရန်မခကို ဆန့်ကျင်ရန် အင်အားမရှိ။ ဒီအချိန်မှာ ခေါင်းအေးအေးနှင့် စီမံခန့်ခွဲရန် လူကလိုတာမို့ အိမ်ထဲပြေးဝင် ကာ သမီးအဝတ်အစား နှစ်စုံလောက်ယူသည်။ နောက် ဘာထပ် ယူရမလဲဆိုတာ အခန်းပတ်လည် ချော့ညှော်နေချိန်မှာပဲ

“မမက...မီးမီး ထပ်အန်ပြန်ပြီ”

သန္တာအော်သံကြောင့် သက်ထက်ကဲ့ ရွှေ့ကိုပြန်ပြေး ထွက်တော့ လက်ထဲကိုင်ထားသမျှ ဘာမှမပါလာအောင် ဂျာများ နေ၏။ လူက ယောက်ယက်ခတ်နေ၏။

“မေမေ...ဒီမှာ ဦးဦးကို ပေးကုန်ပြီ”

“အို...ဟုတ်ပါရဲ့”

ရန်မခရဲ့ ပခုံးစပေါ်မှ ကျောပြင်တစ်လျှောက်မှာ မီးမီးရဲ့ အန်ဖတ်တွေ။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေသော ကဲကို ရန်မခ က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ကို အာနာဝရာမလိုဘူး သက်ထက်ကဲ့၊ သမီးကို

ဆေးခန်းအမြန်ပို့ရအောင်”

“ဦးဦး...မီးမီးကို ဆေးထိုးမှာကြောက်တယ်”

“ဆေးမထိုးပါဘူး မီးမီးရဲ့၊ ဆေးထိုးရင်လည်း မနာ အောင် ဖြည်းဖြည်းလေးထိုးဖို့ ဦးဦးပြောပေးမှာပေါ့”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ဦးဦးက မလိမ်ပါဘူးကွ”

ရန်မခက သမီးကိုပွေ့ချီရင်းနဲ့ပင် ကားမောင်းသူဘက် ဝင်ထိုင်သည်။ ကဲမှာသာ လက်ဗလာနှင့် ကားပေါ်လိုက်တက် ရင်း

“မီးမီး...မေမေပေါ်လာလေ၊ ဦးက ကားမောင်းရ ဦးမှာ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

သမီးက ဆံပင်လေးတွေဝဲနေအောင် ခေါင်းခါရင်း ရန်မခ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာကိုအပ်ထားသည်။ ကဲ အတင်းဆွဲခေါ်မှာ ကြောက်သည့်အလား ရန်မခရဲ့ အင်္ကျီရင်ဘတ်အစကို ဆွဲဆုပ် ထား၏။

“မီးမီး ဦးဦးနဲ့ပဲနေချင်တယ်၊ မေမေ မဆွဲနဲ့နော်၊ မီးမီး ဦးဦးကိုချစ်လို့ပါ”

“သမီးရယ်”

သက်ထက်ကဲ့ရင်ထဲ သမီးအပြုအမူကြောင့် နင့်သွား

သည်။ ရင်ဘတ်ထဲ ဆူးကန်ချောင်းစိုက်ဝင်သွားတာ ရိုးတွင်း
ခြင်ဆီအထိ ဒဏ်ရာကပြင်းသည်။ သမီးကို ပြောခွင့်မရှိသော
စကားတွေ သက်ထက်ကရင်ထဲမှာပဲ အသံတိတ်ပြီးဆုံးသွားသည်။
သမီးကို ဖခင်မေတ္တာရော မိခင်မေတ္တာပါ သူမ တတ်စွမ်းသမျှ
ပေးခဲ့ပေမယ့် ရယူသူ သမီးအတွက် သက်ထက်ကပေးသမျှ လုံ
လောက်ပုံမရှိပါ။

“ရပါတယ်၊ ကလေး သက်သာသလိုနေပါစေ၊ ဒီ
နေပြည်တော်ကဆေးခန်းမှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရှိတယ်၊ သူ့ဆီ
ကွန်တက်လုပ်မှဖြစ်မယ်၊ သူတိုင်တဲ့ဆေးခန်းကို သိရအောင်”

ရန်မခက သမီးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ထားရင်း ခြံထဲမှ
ကားမောင်းထွက်ကာ လက်တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုခေါ်၏။

“ဝေလင်း...အေး ငါပါ ရန်မခ၊ မင်း ဘယ်အထူးကု
ဆေးခန်းမှာထိုင်တာလဲ၊ အေး ငါလာမလို့၊ အဲဒါတွေ တွေ့မှ
ပြောမယ်၊ မင်းဆေးခန်းလိပ်စာသာပြော၊ အိုကေ...ငါ အခုလာ
နေပြီ”

ရန်မခက ဖုန်းချရင်း ကားကို အရှိန်မြှင့်မောင်းသည်။

“သူ စောင့်နေမယ်တဲ့၊ မီးမီး နေကောင်းသွားမှာပါ”

ရန်မခက သမီးလေးနဖူးအား ပျက်ခနဲ ငုံ့နှိပ်တော့ ထဲ
ရင်ထဲမှာ ဘာသာမဲ့သော မေတ္တာလေညင်းကြောင့် အေးခနဲဖြစ်
သွားသည်။ မညက်ညောသည့်ဘဝထဲမှ မေတ္တာရိပ်ကြောင့်

အေးမြချင်စေမယ့် အလျားအနံ တိုင်းထွာမရသော ဒီချစ်ခြင်းမေတ္တာ
တွေကြောင့်ပဲ က ခံယူချက်တွေ ပျောက်ကွယ်ရတော့မှာကို က
ကြောက်သည်။

ဟင့်အင်း...နေပါစေတော့။ ကဲက မေတ္တာမဲ့သော
ရပ်ဝန်းမှာ အချစ်ဆိုတာကို ဥပေက္ခာပြုထားသူမို့ ကအတွက်တော့
ဒီဘဝမှာ အနုန်းသင့်ခန္ဓာနဲ့ ရှင်သန်နေရသူအဖြစ်ကိုပဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်
ခံယူထားရန်မှတစ်ပါး။

• • •

အခန်း (၂၁)

“ဦးဦး...ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်”

မီးမီးက လက်ချောင်းသေးသေးလေးတွေနဲ့ ရန်မခ လက်ညှိုးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း တိုးတိုးလေးပြောသည်။ ရန်မခက သမီးနုဖူးစပ်ဆီမှ ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ပေးကာ သမီးကို ပွဖွ လေး ငုံ့နှမ်း၏။

“မသွားပါဘူး သမီးရဲ့ ဦးဦး ဒီနားမှာပဲနေမှာ၊ မီးမီး အိပ်လိုက်နော်၊ စကားလည်း အများကြီးမပြောရဘူး၊ နှာခေါင်းက ပိုက်ကြီးလွတ်ထွက်သွားမှ ဒုက္ခဖြစ်နေမယ်၊ ပြန်တပ်ရင် နာမှာ မီးမီးရဲ့”

“ဟုတ်”

“မီးမီးက လိမ္မာလိုက်တာ၊ အိပ်တော့နော်၊ ဦးဦး ရှိတယ်”

ရန်မခက သမီးခုတင်ဘေးမှာထိုင်ရင်း လက်တစ်ဖက် ကို သမီးလေးလက်ဖဝါးထဲ ထည့်ထားပေးသည်။ ကျန်လက် တစ်ဖက်က သမီးရင်ဘတ်ပေါ် တင်ထားပေးတာမို့ သမီးကို သိုင်းဖက်ထားသလိုရှိ၏။ ကဲသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုငေးကြည့်ရင်း ဆေးရုံရန်နဲ့ရဲကို ပန်းတစ်ဖက်နှင့် စောင်းမှီထားရင်း ရင်တစ်ခု လုံး ထိခိုက်နာကျင်နေ၏။ ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မဲ့လွန်းတဲ့ဘဝ။ ဒီဆေးခန်းရောက်ရောက်ချင်းပင် သွေးပျက်ဖွယ်အချိန်တွေကို ကဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးပြီ။

“ကလေးက ရေဓာတ်အရမ်းနည်းနေတယ်၊ ဓာတ်ဆား သွင်းမှဖြစ်မယ်၊ ကလေးကို နှာခေါင်းပိုက်တပ်မယ်၊ လက်ကို သွေးကြောရှာ၊ ကန်ကူလာဖောက်ပြီး ပိုးသတ်ဆေးသွင်းရမယ်”

“သမီးကို နှာခေါင်းပိုက်မသွင်းလို့ မရဘူးလား ဆရာ၊ သမီးက...”

ကဲက အလျင်စလို စောဒကတက်ကြည့်သည်။ ဆေး ထိုးအပ်ဆို မြင်တာနဲ့ ထွက်ပြေးတတ်သော သမီးသည် နှာခေါင်း ထဲမှ ပိုက်ထိုးထည့်သည့်ဒဏ်ကို ဘယ်လိုမှခံနိုင်ရည်ရှိမည် မဟုတ်။ ဆရာဝန်ကတော့ ကဲအား နှစ်သိမ့်ပြီးမျိုးနှင့်ပြုးကာ သူ ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ဆက်ပြောသည်။

“မရဘူးဗျ၊ ကလေးက ဝမ်းလည်းသွား၊ အန်လည်း အန်ထားတော့ ဒါမျိုးလုပ်မှရမယ်၊ ဓာတ်ဆားကို အမြန်နှုတ်နဲ့”

သွင်းပေးမှဖြစ်မှာဆိုတော့လေ”

“ကလေးက လက်ကိုလည်း အပ်ထိုးရမှာ”

“ရှစ်နာရီခြား ပိုးသတ်ဆေးသွင်းရမှာ၊ ဒါက တစ်ခါခါနာမှာ၊ တော်ကြာ ကလေးက တစ်နေ့ သုံးကြိမ်လောက် အနာခံနေရမှာ”

သက်ထက်ကဲကို ဆရာဝန်က စိတ်ရှည်စွာ ရှင်းပြနေမယ့် ကံမှာတော့ စိတ်မဖြောင့်သလို နားထဲလည်းမဝင်။

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ သက်ထက်ကဲ”

“မစိုးရိမ်ပေမယ့် သမီးက ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ကြားထဲက ရင်ထဲ မီးတောက်နေပြီ”

“ကိုယ်ရှိပါတယ် သက်ထက်ကဲ၊ အပြင်မှာသွားစောင့်နေလိုက်၊ သမီးနားလည်အောင် ကိုယ်ပြောပါ့မယ်”

ရန်မခ ပြောသည့်အတိုင်း သမီးနားရှိနေကာ ဘယ်လိုစည်းရုံးရေး ဆင်းလိုက်လဲမသိ၊ သမီးဟာ ငိုသံတစ်ချက်မထွက်ဘဲ ကုသရေးက လွယ်လွယ်ကူကူပင် ပြီးသွား၏။ ဒီဆေးခန်းပျံ့ပြီးကတည်းက အခန်းသီးသန့်ရရရေး၊ သမီးအတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှ ဆေးဝယ်ခြင်းကအစ ရန်မခ အကွက်စေ့ထောင့်နေလှုပ်ရှားပေးသွား၏။ အခု သမီးအိပ်ပျော်သွားတဲ့အထိ ရန်မခ တာဝန်ယူထားဆဲ။

ကဲက နှာခေါင်းပိုက်တွေရော၊ လက်ကပိုက်တွေရောနှုတ်

ဆေးသွင်းထားရသည့် သမီးကို မကြည့်ရက်စွာကြည့်ရင်း အနားကို လျှောက်လာမိသည်။

“ရန်မခ”

သူ့နာမည်ကို တိုးတိုးလေးခေါ်တာမို့ သူ ဖျတ်ခနဲမောကြည့်၏။ သက်ထက်ကဲရဲ့ လှပသောမျက်နှာလေးထက်မှ နှာတံလေးထင်းနေတာရော ပါးမို့တွေ ရဲနေတာပါ မီးရောင်ဆောက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတာတောင် မာနရောင်တွေ မပြယ်သေးသော သက်ထက်ကဲရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက တစ်ချက်တစ်ချက် စူးလက်သွားတာလည်း ကြည့်ကောင်းနေပြန်၏။

ကဲက ရန်မခရှေ့ ဒီတိုင်းရပ်နေရတာကို စိတ်ထဲ မလုံခြုံသလို ခံစားလာရကာ ထားနေကျ လက်နှစ်ဖက် ခုံချထားရတာတောင် နေရာမကျသလိုမို့ လက်ကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းပိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ ဖိထားလိုက်၏။

“ရှင်ကူညီသမျှ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရန်မခက ထူးဆန်းဟန်နှင့် ဆတ်ခနဲ သက်ထက်ကဲကို မျက်ခုံးဝင့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းဆို နီးရိပ်တာနဲ့ ဗျာများပြီး ဘာမှလုပ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ သက်ထက်ကဲဆီက ဒီစကားကြားရ တာပဲ”

တကယ်ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဝမ်းသာစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်တိုင်း တဲ့လူကို ကျေးဇူးတင်တာပဲ။ ရှင်လည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ ပြန်အချင် နားတော့လေ၊ သမီးက စိုးရိမ်စရာမှ မလိုတော့တာ”

ရန်မခက အသည်းပုံခေါင်းဆုံးလေးကို သမီးရင်ဘတ်ပေါ် ဖွဖွလေးတင်ပေးသည်။ ပြီးမှ သူ့လက်ကိုဖယ်ကာ သမီး ခုတင်ဘေးမှ ထတော့လည်း ဖြည်းဖြည်းလေး။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်စွဲနှိုက်ပြီး ကဲရှေ့မှာရပ်ကာ ထုံးစံအတိုင်း ကြည်နူးသောအပြုံးတွေနဲ့ အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီးမှ

“သမီးကို စိုးရိမ်စရာမလိုတော့ပေမယ့် မင်းက စိုးရိမ်နေရသေးတယ်”

“ကျွန်မကို...”

သက်ထက်ကဲ လက်လေးပိုက်ပြီး မေးဖျားလေးပင့်နေပုံကိုကြည့်ရင်း ရန်မခ ရင်ခန့်သံတွေကို မထိန်းချုပ်ချင်တော့။ စိတ်တိုင်းကျခန့်ခမ်းချိပြီး လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားကာ ဝိုင်းစက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ၊ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လို ခပ်ဟဟလေးဖြစ်နေတဲ့ သက်ထက်ကဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေဆီမှာ သူ့မျက်လုံးတွေ အနားထားပြီးမှ

“မင်းကိုစိတ်မချလို့ ကိုယ် ပြန်လာခဲ့မယ် သက်ထက်ကဲ”

အနားကထွက်သွားတော့လည်း မတားမိခဲ့။ မလာပါ နဲ့လို့ မပြောမိခဲ့။ ရန်မခ ပြောသမျှ လွယ်လင့်တကူ လက်ခံ မိသော သက်ထက်ကဲနှလုံးသားက ဘာမဆို ခေါင်းညိတ်ပါလို့ ဦးနှောက်ကို အချက်ပေးနေသလို။ ကဲက သူ့ညှို့ချက်မိခဲ့ပြီလား မပြောတတ်။ နူးညံ့ပြောင်းလဲလွယ်သော သက်ထက်ကဲ နှလုံးသားကို အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်ချင်သည်။ ဘာမဆို ခေါင်းခါငြင်းဆန်ရန် ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပေမယ့် မေတ္တာက အသွားအပြန်ရှိတာ တကယ်ပဲလားဆိုတာ သက်ထက်ကဲလည်း မသိတော့။

. . .

အခန်း (၂၂)

“ငါ တအားစိတ်ဝင်စားနေပြီ ရန်မခ၊ ပြောပါဦး။
မင်းရဲ့ဇာတ်လမ်း အဆိုးအကောင်းတွေအကြောင်း”

“ဘာမှဆိုးစရာမရှိဘူး ဟောကောင်၊ ကောင်းဖို့ပဲရှိတယ်။
မင်းရဲ့ အဲဒီပုပ်နေတဲ့ပါးစပ်ကြီးကို ပိတ်ထားလိုက်”

“မပိတ်နိုင်ပါဘူး။ မပြောရရင်တောင် မေးရမှာပဲ”

ဝေလင်းက ရေစိုးချိုးပြီးခါစ ရှင်းသန့်နေသော ရန်မခ
မျက်နှာအား ရှေ့တည့်တည့်မှ လာရပ်ကြည့်သည်။ ရန်မခ
ခေါင်းလျှော်ပြီးစ ဆံပင်ရှည်တွေကို ရေခြောက်အောင်သုတ်ရင်း
က ပေါကို ဆရာဝန်ထိုင်သော ဆုံလည်ကျောမှပေါ် လွှားခနဲ
ပစ်တင်၏။

“ဟောကောင်...ဒါ ဟိုတယ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဆေးကု

တဲ့ ဆရာဝန်အခန်း၊ မင်း ပစ်ချင်ရာ ပစ်မနေနဲ့”

ပြောလည်းပြော၊ ရန်မခ ပစ်ထားသည့် မျက်နှာသုတ်
ဖဝါရေစိုကို သွားယူကာ ရေချိုးခန်းအဝတ်တန်းမှာ လွှားသည်။
အပြင်ထွက်လာတော့ သူ့နားနေခန်းထဲမှာပဲ ရန်မခက သူထုတ်
ပေးထားသော တီရှပ်အား လက်နှစ်ဖက်လျှိုသွင်းပြီး ခေါင်းမှ
ဖွပ်ချလိုက်၏။

“မင်း ဒီအခန်းလေးထဲမှာပဲ နေရတာပေါ့”

“အေးပေါ့၊ ဒီဆေးခန်းကြီးရဲ့ တာဝန်ခံ ငါလေ”

“ဇာတ်သိချင်း မကြွားနဲ့ ဝေလင်း၊ မင်းအဖေ ဖွင့်
ပေးထားတဲ့ဆေးခန်းမှန်း ငါသိပြီးသား”

“ဘာလဲ၊ ငါ့အဖေက လမ်းကြိုရင် ဝင်အားပေးပါလို့
မင်းကို ကြော်ငြာထားလို့ အခုလိုရောက်လာတာပေါ့”

“ဆိုပါတော့”

ရန်မခက ဂျင်းဘောင်းဘီကို ပုဆိုးအောက်မှ ခြေ
ထောက်လျှိုသွင်းပြီး စပ်ပြီးပြီးနှင့်ပြောသည်။ ဆယ်တန်းမှာ
ဝိုင်းတက်ရင်နဲ့ ဝေလင်းနဲ့ခင်မင်သွားပေမယ့် တကယ်ပေါင်းကြ
တော့ ရင်းရင်းနှီးနှီးပါ။ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ မထွက်
ခင်အထိ သင်တန်းတက်ရင်း သွားကြလာကြတော့လည်း
တက်ညီလက်ညီ။

“မင်းအဖေက ဆရာဝန်ဆို၊ စင်ကာပူဆေးရုံမှာ အိမ်ထောင်

စပါယ်ရှယ်လစ်ဆို၊ ဒီတော့ မင်းက မင်းအဖေခြေရာနင်းပြီး ဆရာဝန်လုပ်ပေါ့၊ ငါကတော့ ငါ့အဖေလိုပဲ စီးပွားရေးလောကထဲ ဝင်ရမှာ”

ဝေလင်းကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တာပါ။ သို့ပေမယ့် အောင်စာရင်း တံကယ်ထွက်လာသည့်အခါကျတော့ ဝေလင်းက ဆေးကျောင်းဝင်ခွင့်အမှတ်မီသွားပြီး ရန်မခက နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တက်ပြန်တော့လည်း စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် ပညာရပ်တွေမို့ လောကကြီးရဲ့ပြောင်းပြန်ကျသောအချိုးကို ကိုယ်စီပြီးမိကြသည်။

“လောကကြီးက လူတွေကို ဘယ်တော့မှ သမားရိုးကျ တွေးခွင့်မပေးဘူးကွ၊ ရိုးရိုးလေးတွေသမ္မု ရုပ်လုံးပေါ်လာတော့ တလွဲချည်းပဲ”

ရန်မခ ပြောခဲ့တုန်းက သူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ရသည်။ အခုရော ရန်မခနှင့်ပတ်သက်သည့် သူတို့တစ်တွေ ကြားထားသော သတင်းက လွဲခဲ့ပြီလားမသိ။

“မင်း ဒီကို အသည်းနှလံ့လာတာ မဟုတ်ဘူးလား ရန်မခ”

ရန်မခက သူ အသင့်ပျော်ပေးထားတဲ့ ကော်ဖီခွက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာတော့ရင်း အင်းလို့ ပြောသည်။

“ဒါဆို ဒီသားအမိက”

“ဒီနိုင်ငံနာလေ”

“ဪ...အသည်းရဲ့ဒီနိုင်ငံနာလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟ...မင်းအဖြေက ဘာလဲ”

ရန်မခ အဖြေစကားကို ဝေလင်းက မျက်စိရှုပ်သွားသလိုမျိုး ထအော်သည်။

“အသည်းရဲ့ သီးသန့်ဒီနိုင်ငံနာမဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံတော်က ဇနီးကိုင်တွေအတွက် ရွေးတဲ့ ဒီနိုင်ငံနာ”

“ဪ...ဒါဆို မင်းက လိုက်ကူညီတာပေါ့၊ ကလေးအဖေ မပါလို့၊ အဲဒီလိုလား”

ရန်မခက ဘာမှမဖြေဘဲ စားပွဲစွန်းမှာ တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်ရင်း ဝေလင်းကိုကြည့်သည်။ သူ့ဟာသူပြော၊ သူ့ဟာသူ ခေါင်းခါရင်း ဆလင်းက ရန်မခကို ပြန်ကြည့်တာ စေ့စေ့စပ်စပ် ရောဂါရှာနေပုံမျိုးဖြစ်၍ သူ ပြုံးလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ မင်းကူညီနေတာ ရိုးရိုးသားသား မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တုန်းကလည်း မင်းအသံ ပျာနေတယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးနဲ့ မင်းရဲ့ သံဃောဇွဲကလည်း တစ်မျိုးကိုထူးနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးအမေနဲ့ မင်းရဲ့ ဆက်ဆံရေးကျတော့ အေးတိအေးစက်နဲ့”

“မဆိုးဘူး ဝေလင်း၊ ဆရာဝန် မလုပ်ဖြစ်ရင် မင်း စုံထောက်အလုပ် ပြောင်းတော့၊ အဲဒါ ပိုအဆင်ပြေမယ်”

“ဟေ့ကောင်...မင်း အဲဒီကလေးအမေကို တကယ် ကြီးလား”

ရန်မခက ပင့်သက်ရှိက်ပြီးမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချသည်။ မျက်နှာပြန်မောလာသော မျက်ဝန်းတွေထဲ ဆွေးရိပ်သမ်းနေပြီး မှ

“ငါ့ဘက်လဲပါ၊ သူကတော့ အခုထိ မီးနီတုန်း”

“စဉ်းစားဦးနော် ရန်မခ”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါတို့တွေက အချစ်ကို ကိုးကွယ်တဲ့ ဆယ်ကျော် သက်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရထားတာက တကယ့်မှာမည်ကြီး မော်ဒယ်လ်ကိုကွာ”

“ရထားတာကိုပဲ ယူမယ်လို့ ငါ ပြောဖူးလို့လား၊ မရ တာကို လိုချင်တာ လူသဘာဝလေ၊ အချစ်ကို မကိုးကွယ်သင့် တော့တဲ့ အရွယ်ဆိုပေမယ့် အချစ်ကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့အရွယ် ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ် ဝေလင်း”

“မင်းတော့သွားပြီ ရန်မခ”

“သွားမှာပါ၊ ငါ့ဖုန်း ကားပေါ်မှာကျန်ခဲ့သလား မသိ ဘူး၊ သွားရှာရမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနားမှာ ညဘက်ဖွင့်တဲ့ ရက်စထရင့် မရှိဘူးလား၊ တစ်ခုခုစားရင်း သူ့အတွက် ညစာတစ်ခုခု ဝယ် ပေးရအောင်၊ မင်းအားတယ်မဟုတ်လား၊ လာ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

“နေဦးကွ၊ ငါ့ဂျူတီ...”

“အရေးမပါတဲ့ ဂျူတီအကြောင်း ထည့်ပြောမနေပါနဲ့”

“ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးဟ၊ ငါက မရှိဘူးပြော ခလို့ပါ”

“မင်းကွာ”

ရန်မခက နှုတ်ခမ်းလွှပ်ရုံဆဲရင်း ဝေလင်းကို ပခုံးဖက် ကာ အခန်းထဲမှထွက်သည်။ သက်ထက်ကနဲ့ မီးမီးရှိရာ အခန်း ဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တော့ ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မှတ်မှတ်ရရ အချစ်သည် ခံစားသူအား နီးခြင်း ဝေးခြင်း နှင့်မဆိုင်သော နွေးထွေးစေသည့် အစွမ်းရှိတာ အမှန်ပဲဆိုရင် သက်ထက်ကဲကို သူ ချစ်နေပါပြီ။

• • •

အခန်း (၂၃)

xx ပင်လယ်ကိုမှောက်ကာ သွန်ပစ်မယ် xx တောင်
တွေ့အပိုင်းပိုင်းပြတ်စေသား xx မြေပြင်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်
မယ် xx တိမ်တွေ မီးတက်စို့မယ် xx ငါ့ရဲ့ဒေါသများ xx

ကဲက ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်နှင့် ဆီး၍ကြား
လိုက်ရသော စကော့ဝီရန်ရဲ့ သံစဉ်အတိုင်း မြန်မာစာသားသွင်း
ထားသည့် သီချင်းမှီ အခန်းတစ်ခန်းလုံး အကြည့်ကိုစေပြီးရှာ သည်။

ပုဂ္ဂလိကအထူးကုဆေးခန်းကြီးမှီ ဧည့်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း
မှအစ တီဗီ၊ ရေခဲသေတ္တာအထိ အပြည့်အစုံပါဝင်သော အခန်း
က သမီးအတွက် သက်သောင့်သက်သာရှိသလို လူနာစောင့်
သူမအတွက်လည်း အဆင်ပြေလှသည်။

“တစ်နေ့ကုန် ငြီးစိစိဖြစ်နေမှာ၊ အစ်မ ရေချိုးလိုက်

ပါလား၊ ကလေးလည်း စိတ်ချရပြီပဲ၊ ကျွန်မ စောင့်ထားမယ်”

နာစ်လေးရဲ့ အကူအညီနှင့် ကဲက ရေချိုးခန်းဝင်ခြင်း
ပင်။ ရေချိုးပေးမယ့် ခြွေလက်ဆေးပြီးတာနှင့် လူက လန်းသွား
ပြီး ဇိုက်ပါ အလိုလိုဆာလာတာမို့ အစားအသောက်အတွက် နာစ်ကို
မေးမည်ဟူသော အတွေးက ရေချိုးခန်းအထွက်မှာပင်
ပျောက်ကွယ်သွား၍ပြီဖြစ်၏။

“သီချင်းသံက”

“ဖုန်းလာနေတယ် အစ်မ၊ အစ်မဖုန်း ထင်တယ်”

ဧည့်ခန်းလုပ်ထားတဲ့ သားရေဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ ဖုန်းက
အော်မြည်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီဆေးခန်းရောက်ကတည်းက သမီး
အတွက် အပူလုံးဆိုကာ ကဲမှာ လက်ဗလာသက်သက်နှင့်ဆိုတာ
အမှတ်ရတော့ ဒီဖုန်းဟာ ရန်မခဖုန်းမှန်း သိလိုက်၏။

အတွေးထဲ အဖြေမှန်သိရပေမယ့် ဖုန်းဖွင့်ကိုင်ဖို့ ချီတုံ
ချတုံဖြစ်ဆဲ။ သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာထဲ ဝင်စွက်ဖက်သလို
ဖြစ်နေမလား။ မကိုင်ဘဲ ပစ်ထားရင်လည်း ရန်မခရဲ့ အရေး
တကြီးကိစ္စများ ဖြစ်နေခဲ့ရင်။ အို...ကိုင်ပေးလိုက်တာ ကောင်း
ပါတယ်၊ တစ်ဖက်ကလည်း အဆက်အသွယ်ရချင်လို့ ဖြစ်မှာ။
အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလို့ရတာပေါ့။

ကဲက မျက်နှာပေါ်ရှိ စစင်သေးသော ရေကို တဘက်
ပိုင်းလေးနဲ့ ပွတ်ဆွဲသုတ်ပြီးမှ ဖုန်းကိုဖွင့်တာဖြစ်သည်။

“ကိုကို...ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ဖုန်းလည်း ချက်ချင်း
မကိုင်ဘူး၊ အသည်းတို့ ပွဲပြီးတော့ ကိုကိုကိုစောင့် သေးတယ်
မတွေ့တာနဲ့ ဟိုတယ်ပြန်လာတော့လည်း ဟိုတယ် မှာ မရှိဘူး”

“ကိုကို”

“အသည်း”

မရည်ရွယ်ပါ။ သို့ပေမယ့် အံ့သြလွန်း၍ ရေရွတ်သံထဲ
ကဲနှုတ်ခမ်းဖျားမှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်သို့ ပျံ့နှံ့သွားပြီး အသည်း နဲ့
အမောတကော မေးမြန်းသံက တိခန့် ပြတ်ကျသွား၏။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းလေဟာနယ်ထဲ ကဲ ကြားရတာ အသက်
ရှူသံပြင်းပြင်း၊ တိုးသဲ့သော အေးစက်သည့်အသံက ကဲနားထဲ
သို့ သတ္တုစတစ်စအလား တိုးဝင်လာ၏။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

သက်ထက်က ငြိမ်နေ၍မဖြစ်တော့။ ရင်ဆိုင်မှဖြစ်တော့
မည်။ ကဲက ရင်ဘတ်လေး မှီတက်သွားအောင် ပင့်သက်နှိုက်
ပြီးမှ

“တို့ သက်ထက်ကဲပါ”

* * *

အခန်း (၂၄)

“တောက်”

အသည်းထဲမှ ရင်မချိစွာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် တက်ခေါက်
သံကြောင့် မေမေက လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဖြုတ်နေရာမှ
အသည်းကို လှည့်ကြည့်သည်။

“အသည်းနော်”

“သမီးကိုကိုက သမီးထက်ကြီးတယ်၊ တက်ခေါက်
စရာမလိုဘူး၊ သမီး ငရဲကြီးမယ် သိလား”

“မေမေ မသိပါဘူး၊ အခု ကိုကိုဖုန်းကိုကိုင်တာ ကိုကို
မဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့”

မေမေက အသည်းစကားကြောင့် အသည်းကို မျက်ခုံး
ပင့်ကြည့်ချိန်မှာ အသည်းက လည်ပင်း၌ဆွဲပတ်ထားသော

မာလာကတော့ဖြုတ်ကာ ခုတင်ဆီ ပစ်ပေါက်သည်။ အသည်းပုံစံ
က ဒေါသတွေကြီးကာ ဝန်းဝိုင်းကြွေကွဲမည့်ပုံစံဆိုတော့ သမီးတို့
ကြည့်ကာ ဒေါ်နှင်းနှင်းအေး ရင်တုန်လျက် အသည်းကို တအံ့တကြွ
စိုက်ကြည့်သည်။

ရန်မခကို အသည်းက မဆွတ်ခင် ညွတ်ချင်နေတာလည်း
အမေပီပီ သိသည်။ မိဘချင်း လိုလိုလားလား သဘောတူထား
မှန်းလည်း သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ရန်မခဘက်က မောင်နှမလို ဆက်ဆံ
ရေးထက် မပြောင်းလဲတာကြောင့် ရင်မောနေတာကိုတော့ ဒေါ်နှင်း
နှင်းအေးစိတ်ထဲ ဘယ်သူမှဖွင့်မပြော။

“အချစ်ဆိုတာ လောဘမကြီးနဲ့ သမီး၊ ငါပေးသလောက်
ငါပြန်ရရမယ်ဆိုတဲ့အတွေးမျိုးလည်း မရှိနဲ့၊ အချစ်က ရင်းနှီးဖွယ်နဲ့
မူမဟုတ်ဘူး၊ နှလုံးသားချင်း ဖလှယ်တာမျိုး၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ
ကိုယ့်နှလုံးသားက လက်လွန်ပြီး သူ့နှလုံးသား ပြန်မရတာမျိုးလည်း
ရှိတတ်တာပဲ”

သမီးဖြစ်သူ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို နားလည်၍
ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက သမီးအသည်း ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ဆုံးမထား
သည့်ကြားက ထစ်ခနဲဆို အသည်းက ရှူးရှူးခိုင်းခိုင်း ထလုပ်ချင်
လုပ်တတ်၍ အသည်းအတွက် အမြဲစိတ်မောနေရသူက ဒေါ်နှင်း
နှင်းအေး ဖြစ်သည်။

“ဒေါသကို လျှော့စမ်းပါ သမီးရယ်၊ သမီးကိုကိုဆီ

နှိုးဆက်တာ သူ မကိုင်လို့ ဘယ်သူကိုင်မလဲ”

“ကိုင်တဲ့လူက ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဖြစ်နေတယ်
အမေ၊ ပြီးတော့ ညသန်းခေါင် ကိုကိုလည်း ဟိုတယ်မှာမရှိဘူး၊
ဒါတွေကို ဆက်စပ်စဉ်းစားရင် အဖြေက ဘာလဲ”

အသည်းစကားအဆုံးမှာ မေမေက အကြာကြီးငြိမ်သွား
၏။ အသည်းက သူမနှင့် သက်ထက်ကဲတို့ ပြောခဲ့သည့်စကား
ဆီ စိတ်ရောက်သွား၏။

“တို့ဆီမှာ မင်းရဲ့ကိုကို မရှိပါဘူး ‘အသည်း’”

အသည်းကို တုံ့ပြန်သည့် သက်ထက်ကဲ လေသံက
အေးစက်စက်ဆိုတော့ အသည်းရင်ထဲ အောင့်သွား၏။ ဒီမိန်းမ
နို့ကိုကို ဘာတွေလဲ။

“ဒါဖြင့် ကိုကို ဘယ်မှာလဲ”

“တို့ မသိဘူး”

“အင်း... နားထောင်လို့တော့ အကောင်းသား၊ ဒါပေမဲ့
ယုံချင်စရာမရှိဘူး၊ ပြောပါဦး၊ ထပ်ပြီးနားထောင်ကောင်းမယ့်
အကြောင်းပြချက်တွေ၊ ရှင်နဲ့ကိုကို ညသန်းခေါင်မှာ နှစ်ယောက်
တည်းရှိနေတဲ့အကြောင်း”

အသည်းလေသံက ထန်သလို စိတ်ကလည်း ထန်နေ
၏။ သက်ထက်ကဲတို့ ပြောပါဆိုပေမယ့် အသည်းစကားတွေ
တစ်ဖက်လူကို ဆော်ကားခြင်းစကား ဖြစ်နေတာကိုတော့ မမြင်ရ

ကဲမှာ အသည်းစကားကြောင့် ဆက်ဆွေးနွေးချင်စိတ်ကုန်ခန်းသွား၏။

သက်ထက်ကဲအဖြစ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်လိမ်လည်ပြီး အရယူသိမ်းပိုက်ချင်တဲ့ အတန်းအစားရောက်အောင် ပြောသွားသော အသည်းကို ချီးမွမ်းထိုက်သည်။ ကဲကိုယ်တိုင်က ထိုစကားတို့အား ချေပရန် မစွမ်းသာ၍

“မင်းရဲ့ကိုကိုနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ မေးကြည့်လိုက်ပါ အသည်းတို့ ဖုန်းချတော့မယ်”

“မချနဲ့”

အသည်းက စူးစူးဝါးဝါး ထအော်၏။

“စုံစမ်းမေးမြန်းတယ်ဆိုတာ ကိုယ်မယုံကြည်တဲ့သူ အလုပ်ရတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ကိုကိုကို အသည်းယုံပြီးသား”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

“မပြီးသေးဘူး၊ ရှင့်ကို မယုံတဲ့အကြောင်း ဆက်ပြောရဦးမယ်”

“ဘာ”

အသည်းက သက်ထက်ကဲရင်ကိုထိအောင် စကားပြောတွေနှင့် အားပါးတရပစ်ခွင်း၍ ကဲကိုနာကျင်စွာခံစားရန် ရွယ်ပုံရ၏။

အသည်းရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပါသည်။ ကဲ

ချက်ချင်းရေတက်လာသော မျက်ရည်တွေဟာ ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့်မဟုတ်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ မျက်တောင်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်ပုတ်ခတ်ပစ်သည်။

“ရှင့်ကို ကိုကိုနားမှာ မမြင်ချင်ဘူး သက်ထက်ကဲ”

“မင်းပြောချင်တာ ဒါပဲလား”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီထက် စကားပြောချင်တာ”

“မင်းတော်သင့်ပြီ အသည်း၊ အခုချိန်မှာ တို့ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောချင်ဘူး၊ မင်းကိုကိုကို ဖုန်းဆက်ချင်ရင် နောက်မှ ပြန်ဆက်ပါ”

“သက်ထက်ကဲ”

အသည်းထံမှ ဒေါသဖြင့် ပေါက်ကွဲစွာအော်ဟစ်လိုက်သံကို ကြားပေမယ့် ဂရုမစိုက်ဘဲ လက်ထဲကဖုန်းကို ကဲ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်က ဆတ်ဆတ်ခါ နာနေတာကို မမျှတရီ ပြုံးလိုက်ကာ ဖုန်းကို ဆိုဖာပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပစ်ချလိုက်လျက် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲအုပ်လျက် ထိုးနှစ်ကာ အကြာကြီး ငြိမ်သက်နေမိ၏။

အသည်းစကားတွေက သက်ထက်ကဲရင်ကို ထိမှန်၍ အသွေးအသားတွေ တစ်စုံစုံ ပဲ့ကြွေသွားစေခဲ့စားရသည်။ ရှက်တတ်ခြင်း အစုအဆေးတွေက ရင်ထဲမှာ တသောသောပြုလျှ ကုန်၏။

“ရှင့်ကို ကိုကိုနားမှာမမြင်ချင်ဘူး သက်ထက်ကဲ”

အသည်းရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ကဲ စာနာ နားလည် ပါသည်။ ကဲကိုယ်တိုင်လည်း ရန်မဲ့ကို သူမနားမှာ ခေါ်ထား ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးကြောင်း အသည်းကို သိစေ ချင်သည်။

သက်ထက်ကဲဆိုသော မိန်းမဘဝက တကယ့်ကိုမလှ မပ။ သမီးလေးသာ သူမနား မရှိရင် ဒီဘဝမှာ အသက်ဆက် ရှင်နေစိတ်ပင် မရှိတာ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။

“သမီး...မေမေသမီးလေးရယ်”

လူတွေက နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဘဝအမျိုးမျိုး ရခဲ့ကြ သည့်ကြားထဲမှာ သက်ထက်ကဲ ရခဲ့သော ဘဝက အစော်ကား ခံဖို့အတွက်ပဲလား။

ဟင့်အင်း...

သက်ထက်ကဲမှာ သမီးရှိနေသမျှ ဘယ်သူ ဘာပြော ပြော သူမ ဂရုမစိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

• • •

အခန်း (၂၅)

“သက်ထက်ကဲ ကြိုက်ပါ့မလားတော့ မသိဘူး၊ ထမင်းကြော်၊ ဒါက ဆတ်သားခြောက်ဆီစိမ်းနဲ့ ဘဲကင်ဝယ်လာ တယ်၊ မြန်မာထမင်းဟင်းလည်း ကျွေးချင်ပေမယ့် ညဉ့်နက် သွားတော့ လိုချင်တာ ဝယ်မရဘူးလေ၊ အားလုံးထဲက ကောင်း နီးရာရာ ရွေးဝယ်လာခဲ့တာ”

တစ်ခန်းလုံး ဟင်းနဲ့တွေ့ မွေးကြိုင်နေပေမယ့် စားချင် စိတ်က ဖြစ်မလား။ စောစောလေးကမှ ဆန္ဒပြခဲ့သော သက်ထက် ကဲ အစာအိမ်က အခုတော့ သူ မဟုတ်သလို ငြိမ်သက်နေ၏။ ဒေါသရဲ့ ရိုက်ပုတ်ခြင်းကြောင့် လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာတာ နှလုံး သားယင်ဖြစ်သည်။ ညက်ညောခြင်းမရှိတဲ့ ရင်ခုန်သံက သက်ထက် ကဲ ရင်ဘတ်အပြင်ရောက်အောင် တွန်းထိုးရုန်းကန်နေသလောက်

ကဲရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာတော့ အေးစက်မှုတွေသာ အရာထင်နေ၏။

“ကိုယ့် ဘာမှမစားခဲ့ရသေးဘူး၊ မင်းနဲ့လက်ဆုံစား မယ့် ဒင်နာပေါ့၊ ဟိုတယ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဆို ဒင်နာစားချိန် ကျော်နေပြီ”

“ရန်မခ”

သူစကားဆုံးတာနှင့် ကဲက သူ့နှာမည်ကို ဖြတ်ခေါ် သည်။ ရန်မခက ထမင်းတွေ ဟင်းတွေကို ဟော့ဘူးအဖုံးဖွင့် ရင်းမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ထူးပုံက မထင်မှတ်ဘဲ ကဲနားမှာ ခွဲသွား ၏။

“ဗျာ”

သူထူးပုံက နူးနူးညံ့ညံ့၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ဖြစ်သည်။ ကဲထံ လှမ်းကြည့်သည့် ရန်မခ မျက်ဝန်းတွေက ညမီးရောင်အောက် မှာပင် ရွှန်းစိုတောက်ပနေသည်။ အချစ်ကို ငတ်တွယ်နေသော တောင့်တတပ်မက်ခြင်းမျိုး မတွေ့ရဘဲ ပြုံးရီနေသည့် နှုတ်ခမ်း ပါးတွေက ရန်မခရင်ထဲမှ ကြည်နူးရိပ်ကို ဖော်ပြနေသည်။

ဒီလူဟာ သမီးရွှင်တိုင်း ခေါင်းခါချင်စရာမရှိတဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းကလေးတိုင်း ကြွေကျသက်ဆင်းချင်အောင် စွဲလမ်းစရာ ရုပ်ရည်ရှိတဲ့သူဆိုတာ သက်ထက်ကဲ မငြင်းပါ။ ဒီသို့သော အရည်အချင်းတွေ ပြည့်ဝနေသူက သက်ထက်ကဲလို တစ်ခုလပ်၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေ အပေါ်မှာ

“ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိအောင် တန်ဖိုးခြင်းယှဉ်ပြတာ”

“ကိုကိုအပြစ်မှမဟုတ်တာ၊ ခြေဆေးချင်စရာ အိုင်လေး တွေ ပေါလွန်းနေတာကိုး”

အသည်းရဲ့စကားသံတွေကို ပြန်ကြားပြီး ကဲမျက်ဝန်း ထိုမှိတ်ချသည်။ မမြင်ရသော မြင်ကွင်းထဲမှာ အသည်းက အက်ထက်ကဲကို လက်ညှိုးထိုး ဟားတိုက်ရယ်မောနေမှာ သေချာ သည်။

“သက်ထက်ကဲ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ရန်မခ၏ လေငွေဇွေးက သက်ထက်ကဲ နှုတ်နှာဆီ ရိုက်ခတ်လာမှ ကဲ မျက်လုံးအစုံ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဖွင့် လာ၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ ရန်မခ”

စိုးရိမ်ခြင်းတွေကို ရန်မခ မျက်နှာပေါ်မှာ မြင်နေရ တော့ သက်ထက်ကဲ ရင်မောသွား၏။

“သက်ထက်ကဲ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း...ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တာကို ပြောရမလား”

“ပြောပါ”

မျက်ဝန်းနှစ်ခု အားပြင်းစွာ ဆုံသွား၏။ သက်ထက်ကဲ မျက်ဝန်းတွေက ဓားသွားလို အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်လာ

ပြီးမှ စိတ်ကိုတင်း၍ သူမ ပြောရမည့်စကားကို အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။

“ရှင် ကျွန်မနားက ထွက်သွားပေးပါ ရန်မခ”

“သက်ထက်ကဲ”

“ကျွန်မကို မခေါ်ပါနဲ့၊ ရှင်ကူညီတာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကျွန်မ ရိုင်းတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေနဲ့ စော်ကားသမျှ ခေါင်းငုံ့သည်းခံနေရတဲ့အထိလည်း မျှီသိပ်မထားနိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ည ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး မနက်ဖြန်မှာ ကျွန်မ ရှင်းပေးမယ်၊ ရှင် ကျွန်မတို့ သားအမိနားက အဝေးမှာကို အမြဲ တမ်း နေပေးပါ”

“အဲဒီစကားတွေ ဘာလို့ ခုမှပြောရတာလဲ”

ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်စုံနှိုက်ပြီး သက်ထက်ကဲတို့ ကြည့်သည့် ရန်မခပုံစံက အေးအေးဆေးဆေး။ မေးခွန်းထုတ် ပြီးမှ သမီးစုတင်ပေါ် ချထားတဲ့ဖုန်းကို ရန်မခ ဖြင်သွား၏။

“ကိုယ့်ဖုန်းက ဒီမှာကျန်ခဲ့တာကိုး”

“ရှင်ဖုန်းယူပြီး ရှင်ထွက်သွားပါတော့ ရန်မခ”

“မင်းရဲ့အနားက ထွက်သွားဖို့ကလွဲရင် တခြား ဘာမဆို ကိုယ်လိုက်လျော့မယ်”

“ရန်မခ”

ကဲက ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်ပြီးမှ သမီးကို သတိရသွား

ပြီး အသံကို ပြန်နှိမ်ချသည်။

“ရှင်ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကြွေကွဲပြီး တခြားမိန်းကလေး နှိမ့်ချစော်ကားခံနေရတယ်ဆိုရင် ရှင် ဘယ်လို နေမလဲ ရန်မခ”

ဆံပင်လိမ်လိမ်တွေကို ကပိုကရို စည်းထားသဖြင့် သက်ထက်ကဲရဲ့ ဆံနွယ်မျှင်တွေက နားသယ်စပ်နားတွေ၊ ပါးမိုမို တွေထက်မှာ ဝဲကျနေသည်။ အခြယ်အသံကင်းတဲ့ မျက်နှာလေး မှာ မျက်ခွံမို့တွေဟာ ငိုထားမှန်းသိသာစေလျက်။

ရန်မခနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတော့လည်း မျက်ရည်ဝဲနေ တုန်းရှိဆဲ။ နှုတ်ခမ်းတွေကို အားယူဖိထားရတာမို့ သက်ထက်ကဲ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြေလျော့လိုက်တိုင်း သွေးရောင်လွမ်းတက်သွား တာကိုလည်း ရန်မခ တမေ့တမော စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

“ကိုယ်ကတော့ စော်ကားနှိမ့်ချခံရတဲ့သူရှေ့က ကာကွယ် မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ”

“ရှင် စကားကို လွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့”

“မင်းလည်း ကိုယ့်အချစ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့အထင်မသေး နဲ့ သက်ထက်ကဲ”

“ဘာ...အချစ်၊ ရှင်အချစ်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ် သက်ထက်ကဲ”

ကဲက မယုံနိုင်သလို တအံ့တဩလေး ရေချွတ်သည့်။

ပြီးမှ သူ့ကို လှောင်ရိပ်စွန်းသော မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မောကြည့်ရင်း နာကျင်စွာ နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ ပြုံးလိုက်၏။

“အဟွန်း... ရယ်ချင်စရာပဲ။ ရှင်ပြောတဲ့ အချစ်ကို ကျွန်မ မယုံကြည်ခဲ့တာ သမီးတစ်သက်ရှိပြီ ရန်မခ။ ဒီတော့ တစ်ခါတည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြရအောင်။ ရှင်က ကျွန်မကို ချစ်တယ် ပေါ့... ဒီလိုလား။ အဲဒီအချစ်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေရှိဦးမှာ တဲ့လဲ”

“ကျွန်မ မြင်ဖူးတဲ့ အချစ်ကတော့ အရမ်းလှပတဲ့ ကိတ် တစ်လုံးလိုပဲ။ ဘတ်ဒေးကိတ်တွေ ရှင်မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အပေါ်ယံက ခရင်မိတွေ အသီးတွေနဲ့ အလှဆင်ထားတော့ မြင်သူ တိုင်း လိုချင်ကြ၊ စားချင်ကြနဲ့။ အဲဒီခရင်မိအောက်က ကိတ်ကတော့ ကိတ်ပါပဲလို့ ပြောရမှာပဲ။ ထူးမခြားနားတဲ့ အရသာတွေနဲ့ပေါ့။ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေအချစ်က ဒါမျိုးပဲ။ ထူးမခြားနားတဲ့ တပ်မက် မူကို အချစ်နဲ့ပုံလွမ်းထားတာ”

“မင်း မစော်ကားနဲ့ သက်သက်ကဲ။ အချစ်က အဓိက မကျဘဲ သွေးဆာနေတဲ့ ရာဂဘီလူးအတိုင်း ငါကျင့်ကြံရင် ဒီလောက် အပင်ယန်းခံစရာမလိုဘူး။ ငါ မင်းကို ရင်ထဲကလာ တဲ့စိတ်တစ်ခုနဲ့ ချစ်တာ။ မင်းလောက်တော့ အချစ်ကို နာနာကြည့်ကြည့် အဓိပ္ပာယ် မဖွင့်တတ်ဘူး။ ငါ သိတဲ့အချစ်က ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ ပိုင်ဆိုင်ပြီး တဲ့နောက်မှာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ တန်ဖိုးထားချင်တယ်။ ငါ

တန်ဖိုးထားတဲ့ အရာမှန်သမျှ မျက်ဆီးသူက ငါ့ရန်သူပဲ”

စကားကို ဖြတ်ပစ်တဲ့အထိ ကဲက ရန်မခ မျက်နှာထက် မှ အကြည့်ကိုမလွှဲမိသေး။ မျက်ဝန်းတွေက အစဉ်သဖြင့် ရိတ်တိ။ ညှို့သောအပြုံးတွေနှင့် ချောမွေ့လွန်းသော ရန်မခ မျက်နှာက အခု တော့ ချစ်ခြင်းတရား ရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်းကြောင့် တည်ငြိမ်နေ၏။

ရန်မခက ကဲမျက်နှာကို အပေါ်စီးမှ မိုးကြည့်ရင်း ကဲ ဝန်းနှစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်တော့လည်း သူမ မရုန်းမိခဲ့။ နှလုံးသားသည် တစ်ချက်တစ်ချက်မှ ကျယ်လောင်စွာခုန်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ပြန်ငြိမ်သက်သွားတာ အကြာကြီးမို့ ကဲကိုယ်ကဲ အသက်တောင် ရှူမိရဲ့လားမသိရတော့တဲ့အထိ သူ့အချစ်ရာဇဝင် ထဲ မျောနေမိပြီ။

“မင်းကိုချစ်တဲ့အချစ်ကို ဂရုမစိုက်ချင်နေ၊ မစော်ကား ပါနဲ့။ မင်းလက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ခွင့်ရရင် တော်ပြီ။ အဲဒီ လက်တစ်ဖက်တည်းရဲ့ ဖင်အားနဲ့ တစ်လောကလုံး စိန်ခေါ်ပစ် လို့ရတယ်။ မင်းဆီက ပြန်ချစ်ပါလို့လည်း ခဏခဏ ကိုယ် မတောင်းဆိုဘူး။ တကယ်တမ်း ကိုယ်လိုချင်တာ မင်းရဲ့နူးညံ့မှု”

တစ်လောကလုံးက ရန်မခရဲ့ ရင်ဖွင့်စကားကို နား ထောင်နေကြတာလား။ သက်သက်ကဲ ရင်ခုန်သံကို နားစွင့်နေ သည်လား သူမ မသိတော့။ ရန်မခက သူ့လက်တွေကို ကဲ

ပန်းပေါ် ဖြုတ်ချကာ လက်ဖျားကိုဆွဲယူပြီး သူရင်မှာအပ်လေမှ
ကဲ နှလုံးသားက ဒိန်းခဲထဲမြည်သည်။ အဲဒီနောက်တော့ ရင်
ပွင့်မတတ် ထိန်းသိမ်းမရသော ရင်ခုန်သံကြားမှာ ကဲ နှလုံးသား
က အလူးလူးအလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေ၏။

“တကယ်ပါ၊ ကိုယ် မင်းကို သက်ထက်ဆုံးချစ်သွား
မယ်ဆိုတာ ယုံ”

သက်ထက်ကဲရဲ့ လက်ဖမိုးပေါ် ပျတ်ခနဲ နွေးသော
အနမ်းတစ်ပွင့် ကြွေကျလာပြီးနောက် ကဲ ရင်ဘတ်သည် ပွင့်
ထွက်သွားသလို ခံစားရသည်။ တစ်လောကလုံး လင်းခနဲဖြစ်
သွား၏။

အချစ်သည် တကယ်ပဲ ကဲထံ ပြန်လာခဲ့ပြီလား။

“ရှင်ကို ကဲ မုန်းတယ် ရန်မခ”

• • •

အခန်း (၂၆)

“အန်တီတို့ အရင်ပြန်နှင့်လိုက်ပါ၊ ဒီရိုင်ဘာလည်း
ပါတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကား ယူသွားပါ၊ ရပါတယ်”

“အို...မဟုတ်တာ သားရယ်၊ အတူတူလာကြတာပဲ၊
အတူတူပြန်ကြမှာပေါ့၊ သားနေခဲ့ရမယ့်ကိစ္စရှိရင်လည်း...”

“အရေးတကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော့်အတွက် နည်းနည်းအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမျိုးမို့ပါ၊ ရပါ
တယ်၊ အားမနာပါနဲ့၊ အန်တီတို့ပြန်နှင့်ပါ၊ အသည်းက မနက်ဖြန်
ကြော်ငြာတစ်ခု ရိုက်စရာရှိသေးတာပဲ”

အသည်းက မေမေနှင့် ကိုကို ပြောသမျှကို တစ်ခွန်း
တစ်ပါဒမှ ဝင်မပြောဘဲ ဟိုတယ်ခန်းရဲ့ ဝရံတာမှာပဲ လက်ပိုက်
နားထောင်နေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မေမေကတော့ ကိုကို အားတုံ့

အားနာဖြစ်တာ အသားကျနေတာ အသည်းက သိပြီးဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့်လည်း သားကားကို သားပဲ ယူထားလိုက်ပါ။ အန်တီတို့ လေယာဉ်နဲ့ပဲပြန်မယ်။ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်ကျတော့ သား ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ကောက်ခန့် ထပြန်လို့ရတာပေါ့။”

“ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်ရေသမားပါ အန်တီ၊ စိတ် မပူပါနဲ့၊ မေမေ့ကိုသာ ကျွန်တော် ဒီမှာနေခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြော ပြပေးပါ။”

ရန်မခ အခန်းက အဝတ်အစားအိတ်ပါ သိမ်းသွားကာ အခန်းကိုလည်း ပြန်အပ်ခဲ့သည်။ အကယ်ဒမီပေးပွဲကို လိုက်ဖို့ နဲ့ ခေါ်ကတည်းက

“အလုပ်တွေများနေတယ် အသည်း။”

အကြောင်းပြပြီး လိုက်မပို့ချင်ခဲ့သော ကိုကို။ အခု ဒီမှာနေခဲ့ရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့တာ။ ဒါ ဘယ်သူကြောင့်လဲ။ မေမေကတော့ အားလုံးကို သဘောရိုးထင်မှတ်ပြီး အသည်း အဝတ်အစားတွေ ပစ္စည်းသိမ်းရန် အကူကောင်မလေးအား ညွှန်ကြားနေ၏။

“အသည်း မပြန်သေးဘူး မေမေ”

“ဟော...ညည်းကပါ ထမောက်ပြန်ပြီလား၊ မနက်ဖြန် ရိုက်စရာရှိတာက”

“ကိုကို နေပြည်တော်က မြန်မြန်ပြန်ဖြစ်အောင် တင်

ပြောတာ၊ အသည်း ရိုက်ကူးရေးက နောက်တစ်ပတ်မှ စမှာ”

“လုပ်ပြန်ပြီအေ၊ ညည်းတို့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် နဲ့၊ ဒီတော့ ကြားထဲက ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှာတုန်း”

ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ညည်းညူ သည်။ အသည်းက မေမေ့ရှေ့မှာ မတုန်မလှုပ်ရပ်နေပေမယ့် ရင်ထဲ ခြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားနေ၏။ ဝန်တိုစိတ်တွေမှန်း သိသိကြီးနှင့် ငြိမ်သွားအောင် မထိန်းချုပ်နိုင်။ လူစိတ်ဟာ မကောင်းမှုဘက်မှာပဲ မွေ့လျော်ချင်အောင် အမှန်ဆိုတာ သေချာ သည်။

“မေမေ ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ မေမေက အသည်း အနားမှာနေပေးရင် ရပြီ”

“သမီးနားမှာ မေမေ အမြဲလည်း နေပေးနေတာ သမီး ရယ်၊ အခုမှ တထူးတဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေရသေးလား”

မေမေ့ရေရွတ်သံကြောင့် အသည်း ပြုံးလိုက်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေက မဲ့နေမှာသေချာသည်။ ကိုကိုနှင့် သက်ထက်က ကိစ္စက အသည်းအတွက် ကြည်နူးစရာကိစ္စမဟုတ်။

လှုပ်သောအပြုံးတော့ မဖြစ်နိုင်။ တစ်နေ့ အသည်းနဲ့ လက်တွဲရမည့် ဘဝအဖော် ကိုကိုလို့ စနစ်တကျစီစဉ်ထားခဲ့ပြီး မှ အတိအကျ လွှဲချော်ရက်နန်းကို အသည်း လက်မခံချင်ပါ။ အသည်းချစ်တာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း။ ကိုကိုကိုပဲ အသည်း ချစ်သည်။

ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ အသည်း ယုံကြည်ချင်သည်။ တကယ်ဆို ကိုကိုဘဝမှာ အသည်းက အဦးဆုံးလူပါ ကိုကိုရယ်။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၂၇)

“မီးမီး အမြဲနေမကောင်းဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော် မေမေ”

“အယ်... မီးမီးရယ်၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း”

ကဲက နှာခေါင်းပိုက်ကို သတိထား၍ မီးမီးကို ဂါဝန်တစ်ထည် လဲဝတ်ပေးသည်။ နှာခေါင်းပိုက်မဖြုတ်ရသေး၍ အဝတ်အစားလဲလှယ်ရတာ အင်မတန် သတိထားရပါသည်။ သမီးကို ဝယ်ပေးခဲ့သမျှ ဂါဝန်တွေ၊ ချိုင့်ပြတ်အင်္ကျီတွေက အကုန် ခေါင်းမှ စွပ်ရသော အင်္ကျီတစ်ခါဝတ်တိုင်း ကဲမှာ နှလုံးရောဂါရတော့မတတ် ထိတ်လန့်ရသည်။ အသက်တောင် ရဲရဲမရှူရသည့် အဖြစ်ကို ရန်မခက ခိုင်မီပုံရသည်။

“ဒါတွေမဝတ်ပေးနဲ့ သက်ထက်ကဲ၊ ကိုယ် အမြဲ

ခဏသွားလိုက်မယ်၊ ခဏလေး”

ရန်မခရဲ့ အပြောနောက်မှ ခြေထောက်က လှစ်ထွက် ပါပြီးသား။ သူပြောတဲ့အတိုင်း တကယ့်ခဏလေးပဲဖြစ်ကာ မြို့ လာတော့ သမီးအတွက် အဝတ်အစားတွေ တဖွေတပိုက်နဲ့ ဖြစ်သည်။

“မီးမီးက အပြာရောင်ကြိုက်တယ်ဆို၊ အဲဒါကြောင့် ဦးဦးက ဂါဝန်အပြာရောင်တွေချည်း ရွေးဝယ်လာတာ”

“ဒါဆို အဆင်ပြေတယ်နော် သက်ထက်က၊ သူမ ခေါင်းစွပ်စရာမလိုဘူး၊ လက်ထိုးပြီး ကြယ်သီးတပ်ဝတ်ရုံပဲ”

ရန်မခ ဝယ်လာသမျှ သမီးကိုလည်းပြ၊ ကဲရဲ့ဆန္ဒကို လှည့်မေးရုံမေးကာ နောက်ဆုံးတော့ သူစီစဉ်သမျှ ကဲ ခေါင်း ညိတ်ရုံသာ။ ကဲရဲ့ သမီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ရန်မခ ဘာထုတ် လုပ် ပြုံးပြီး ကျေနပ်နေ၏။

“ဦးဦး ဝယ်ပေးတာပဲဝတ်မယ် မေမေ၊ ဦးဦး ဝယ် ပေးတာ မေမေဝယ်ပေးတာထက် လှတယ်”

ကောင်းကြရာပေါ့။ သမီးကို နှာခေါင်းပိုက်တန်းထပ် ကြီးနှင့် နှာလန်ထူစဉ့် မဆူရက် မပြောရက်လေသမျှ ရန်မခ ထင်တိုင်းကြဲခွင့်ရနေ၏။

“ဟယ်...တို့မင်းသမီးလေး နိုးနေပြီလား၊ မော့နဲ့ သမီး”

“အန်တီဝါ နောက်ကျတယ်”

“အမလေး...ဖြည်းဖြည်းအပြစ်တင်ဝါ မီးမီးရယ်၊ ဒီမှာ အန်တီဝါက သမီးအတွက် အရုပ်ဝင်ဝယ်နေလို့ပါ၊ စကား တစ်ခါ ပြောတိုင်း နှာခေါင်းပိုက် လှုပ်စီစီနဲ့ သိပ်အသည်းယားတာပဲ၊ တကယ်”

မကြီးဝါက မီးမီးရင်ခွင်ထဲ မွေးဖွပ်ကပ်ရုံပဲကြီး ထည့် ပေးတော့ သမီး ပျော်သွား၏။

“ညကရော အိပ်ရရဲ့လား ကဲ၊ ငါ့မှာ အိမ်ကိုသာပြန် သွားရတယ်၊ ညဆယ်မှာရီထိုးတဲ့အထိ လူက စဝေစဝေဖြစ်တုန်း၊ ဇင်မာမေးကြည့်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် လာစောင့်ရင် ကောင်းမလား ဆိုပြီး၊ ကဲက ညတိုင်းအိပ်ရေးပျက်နေတာ မဟုတ်လား”

“လာစောင့်လည်း လူများရုံပဲရှိမှာ မကြီးဝါ၊ ကဲ စိတ်ပူ တာနဲ့ အိပ်လို့ကိုမရတာ၊ နှာနှစ်လည်း ရှိတာပဲ”

ကဲက ခုတင်ပေါ် တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင် သမီးကို ခေါင်း ပြီးပေးကာ ပြောပြသည်။ ကဲတို့သားအမိကြောင့် ရန်ကုန်ပြန်ရ မည့်ရက် မပြန်နိုင်ဘဲ ဒီမှာသောင်တင်နေသော မကြီးဝါကိုလည်း အားနာနေမိတာအမှန်။

ဒီခရီးစဉ် စထွက်ကတည်းက ကဲရဲ့ကားကို ထားခဲ့ပြီး မကြီးဝါတို့ကားနဲ့သာ စုပေါင်းလိုက်ခဲ့တာမို့ ကဲတို့မပါဘဲ ပြန် ရှိမဖြစ်။

“ဟိုတစ်ယောက်ရော ညက ရှိတယ်မဟုတ်လား။”

မကြီးဝါက အခန်းပတ်လည် အကြည့်ဝှေ့ကစားရင်း ရန်မခ အကြောင်း ကဲနားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

“အင်း...ရှိတယ်”

“ဦးဦးကို ပြောတာလား အန်တီဝါ”

“ဟယ်...ဒီမယ်မင်းကြီးမလေးက အကုန်နားစွင့်တာပဲ”

“နားစွင့်တာပေါ့ အန်တီဝါရဲ့၊ မီးမီးက ဦးဦးကိုချစ်တာကိုး၊ အန်တီဝါသာ ဦးဦးအကြောင်း အတင်းပြောနေတာ”

“အောင်မလေး...အတင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ချိုး...တိုတိုးလုပ်ပါ”

မကြီးဝါက မီးမီးကို လက်တကာကာနှင့် တောင်းခံရင်း ရယ်သည်။

“နင့်သမီးတော့ ငါ လက်လန်တယ် ကဲရေ၊ ဟိုထဲကြားသွားမှဖြင့်...”

“သူ မရှိဘူး”

ကဲက သမီးခုတင်ပေါ် အိပ်ရာခင်းတွေ ဆွဲဖြန့်ထားစွေရာအောက်အစတွေကို သွင်းရင်း တုံးတိတိ ဖြေလိုက်၏။

“ဦးဦးက ဒီပိုက်ကြီးဖြုတ်ရအောင် ဆရာဝန်နဲ့သွားပြောတာ၊ ပြီးရင် မီးမီးတို့က တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားလည်မှာတဲ့”

“ဟဲ့”

မကြီးဝါက ကဲထဲလှမ်းကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ မေးဆတ်ပြသည်။ ကဲက သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းသာ ယမ်းပြနိုင်သည်။ ရေခဲရေရာ အခြေမပေးနိုင်။ သမီးနေမကောင်းသွားခြင်းတရား ရန်မခနှင့် ပိုနီးကပ်သွားတဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သွားသည်။ ညက အိပ်ပျော်နေတဲ့ သမီးပါးလေးကို ဖွဖွပွတ်သပ်ရင်း သူက ပြောခဲ့သည်။

“မီးမီးက စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက် လောက်ဆို ဆေးရုံက ဆင်းလို့တောင်ရနေပြီ၊ ဒီအခြေအနေကြောင့် မီးမီးကို ပိုလည်းချစ်ရတယ်၊ ကျေးဇူးပိုတင်ရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တကယ်ဆို ဒီလို ညကြီးမှာ မင်းနဲ့ကိုယ် တစ်မိုးအောက် တည်းရှိဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူတာမဟုတ်ဘူး၊ မီးမီးသာ ဒီလိုရောဂါ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်ပေါ့”

ရန်မခ ပြောမှ နာရီကို ကဲ လှမ်းကြည့်ဖြစ်တော့ ညဆယ့်တစ်နာရီ။

“ကိုယ့်ရဲ့ ကျန်သေးတဲ့ ဘဝနေ့ရက်တိုင်းမှာ မင်းနဲ့ ဒီလို အတူတူဖြစ်ကျော်ချင်တယ် သက်ထက်ကဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ ကိုယ့်ဆန္ဒပါ၊ မင်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ချစ်ခွင့်ပေးလာတဲ့နေ့အထိ ကိုယ် စောင့်ပါမယ်”

ချစ်ခွင့်ပန်ခြင်းစကားတွေ ထပ်မကြားချင်ဘူးလို့ တံတားမြစ်ထားတော့ ရန်မခ ပြောသမျှက သူ့ချစ်ခြင်းအကြောင်း မဟုတ်ဘဲ ကဲရဲ့အချစ်ကို ခောင့်မျှော်ခြင်းအကြောင်းသာ ဖြစ်လာ သည်။

“အမလေး...တစ်ယောက်ကလည်း ဘီးကြီးကိုင်ရင်း ငြိမ်လို့၊ တစ်ယောက်ကလည်း အရုပ်ကြီးဖက်ပြီး ငြိမ်နေတာရှား သားအမိနှစ်ယောက် ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

မကြီးဝါအသံက ကဲရဲ့ လွင့်ချင်တိုင်းလွင့်နေသော စိတ် အစဉ်ကို ပုတ်နှိုးသည်။

“ကဲ အတွေးလွန်သွားတာ မကြီးဝါ”

“မီးမီးက ဦးဦးအကြောင်း တွေးနေတာ၊ ဒီလို နေ မကောင်းဖြစ်နေရင် ဦးဦးနဲ့လည်း အတူတူအမြဲနေရမယ်၊ ပြီးတော့ အင်္ကျီအသစ်တွေ အရုပ်တွေလည်း အများကြီးရတယ်”

“အို...မီးမီးရယ်”

တမ်းတခြင်းအသံဖြင့် သမီးကပြောတော့ ကဲမှာ မကြည့် ရက်စွာ သမီးကို တွေးပွေ့ထားမိသည်။

သမီး ကောင့်တနေသော မေတ္တာရိပ်ကို ကဲ အတွင်း ကျကျ ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ရန်မခနဲ့ အတူရှိတိုင်း သမီးက မြူးထူး ပျော်ရွှင်သလောက် ရန်မခ အနားမှ ပျောက်သွားမှာကိုလည်း အကြီး အကျယ် စိုးထိတ်နေ၏။

“ကလေးတွေက လက်သာတာကို ပိုခင်တွယ်သွား အတံတာ မေတ္တာရဲ့သဘောပဲ ကဲ၊ မီးမီးက ငယ်ငယ်လေးကတည်း က ကွက်လပ်ကလေးနဲ့ နေခဲ့ရတာဆိုပေမယ့် အခုတော့ အဲဒီ ခွတ်လပ်လေးကို တောင့်တတတ်လာပြီ၊ သိတတ်တဲ့အရွယ် ဆက်လာပြီ”

မကြီးဝါ ပြောသမျှကို ကဲရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ သမီးက နက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် နားထောင်နေတုန်းမှာပဲ အနီးတံခါး ပျတ်ခနဲ ပွင့်လာ၏။

“ဟိုင်း...မီးမီး”

“ဦးဦး”

ရန်မခက လည်ကပ်ဆွယ်တာ လက်ရှည်က နက်ပြာ ဆောင်အရင့်။ အပြာဖျော့ရှည်နီနှင့် ဆံပင်တွေကို နားထင်ဘေး နှစ်ဖက်မှ တစ်ဝက်သိမ်းစည်းထားသော ရန်မခကိုတွေ့တာနဲ့ မီးမီးက တဲရင်ခွင်ထဲမှ ကျူးထသည်။ ရန်မခက ကဲတို့ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျ တြီးတွေနှင့် ရောက်လာကာ မီးမီးကို ချိုင်းနှစ်ဖက်မှ ဆွဲမလိုက် ၏။

“မီးမီး...ဒီပိုက်ကြီးဖြုတ်ရတော့မှာကွ၊ နေကောင်း သွားပြီတဲ့၊ ဆရာဝန်က ပြောလိုက်တယ်၊ နက်ဖြန်ဆို အိမ်ပြန် လို့ရပြီ”

“မီးမီး အိမ်ပြန်ရင် ဦးဦးနဲ့ ခွဲနေရမှာပေါ့နော်”

ရန်မခ လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်ပြီး မီးမီးက ပါးချင်းအပ်ကာ မေးသည်။ ရန်မခအကြည့်က ကဲထဲ ခိုင်းနေဝင်ရောက်လာတော့ စူးစိုက်ရုံခင်းနှစ်ရပ်နှင့် မျက်ဝန်းနှစ်ခု ဆုံစည်း သွား၏။ ကဲက ရန်မခ အကြည့်တွေထဲမှ ဦးဆောင် အကြည့် လွှဲပစ်လိုက်၏။

“သမီးမေမေက ဦးဦးကိုခေါ်ရင် ခွဲမနေရတော့ဘူး ပေါ့”

“အို”

ကြည်စမ်း...ဒီလူဟာ မပြောရဲတာ ဘာမှမရှိ။ ပြောချင်တာ လုပ်ချင်တာရှိပြီဆိုလည်း ဘေးမှာ လူဘယ်လောက် ရှိပြီတယ်သူ့ကိုမှ မငဲ့ကွက်တတ်သည့် တဖွတ်ထိုးမို့ သက်ထက် ကဲ မျက်နှာလေး နှင်းဆီရောင်ဖြစ်သွား၏။

မကြီးဝါကတော့ ကဲတို့နှစ်ဦးကြား ခေါင်းမဖော်တတ်အောင် ဖြစ်လျက်၊ အကြောင်းရှာပြီး အိပ်ရာခင်းတွေ ဆွဲဆန့်နေ၏။ ကဲက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ရန်မခကို အသံတိတ် မျက်စောင်းပိတ်ထိုးလိုက်တော့ သူကရယ်သည်။

“မေမေ မျက်စောင်းထိုးရင် စိတ်မဆိုးနဲ့ သိလား ဦးဦး အဲဒါ ချစ်စနိုးနဲ့ မျက်စောင်းထိုးတာ”

“မီးမီးနော်...ပေါက်တတ်ကရ”

ကဲက အလန့်တကြား ထဟန့်တော့ မီးမီးက စူပူပူ နှင့်

“မေမေပဲ မီးမီးကို အဲဒီလိုပြောထားပြီးတော့”

ရန်မခထံမှ ရယ်သံချိုချိုက ကဲနားထဲ ပြေးဝင်လာ၏။

“သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ သမီးလေး”

ချီးမွမ်းတာ သမီးကိုပေမယ့် ရန်မခ အကြည့်က ကဲထဲ ရောက်နေမှာ သိသိကြီးနဲ့မို့ သူမ ခေါင်းမဖော်နိုင်ဘဲ နှုတ်ခမ်းကိုသာ သွားဖြင့် ဖိကိုက်ထားမိ၏။

ဒီလူဟာ ဒီလိုချည်း ဇွတ်တရွတ်။

• • •

အခန်း (၂၈)

“ကိုသက်ရာ...ကြိုတင်အချိန်ပေးထားရက်နဲ့၊ ဒီကို ဒီအချိန်ဆို ရောက်သင့်နေပြီ”

“လာနေပါပြီဟ၊ နေပါဦး...မင်းလုပ်ပုံတွေ တအား ဟောနေတယ်နော်၊ ငါဖြင့် လိုက်မမီတော့ဘူး”

“မမီရင်လည်း နေခဲ့ဗျာ၊ ဒါပဲ၊ အမြန်ရောက်အောင် လာခဲ့တော့”

“ဟ...ဟော...ဟော...ဟိတ်ကောင်၊ ဖုန်းမချွန်နော်၊ ငါ ရန်ကုန်ဘက် ပြန်လှည့်ပစ်မှာ၊ မယုံမရှိနဲ့”

ကိုသက်က ခြိမ်းခြောက်၍ ရန်မခ ဖုန်းကို နားနား ကပ်ထားပေမယ့် မျက်ဝန်းတို့က သက်ထက်ကဲထံ ရောက်သွား တတ်စမြဲ၊ လိမ္မော်ရောင် ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီ၊ စကင်နီဂျင်းအနက်

နှင့် သက်ထက်ကဲက ဆံပင်တွေကို ခေါင်းစည်းကြိုးနှင့် ဖြစ် သလို ဆွဲချည်ပစ်ရင်း အိပ်ရာထခါစ သမီးကို မျက်နှာသစ်ပေး နေသည်။

ဆေးရုံရဲ့ သီးသန့်ခန်းပေမယ့် ဧည့်ခန်းလေးဖွဲ့ထားပေး ဘာမို့ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ရန်မခ အားလုံးစားရန်အတွက် ဝယ် ထားတဲ့ နံနက်စာပြင်ပြီးသား။ ဆေးရုံအခန်းလေးထဲ ဝင်လာတဲ့ နံနက်ခင်းနေခြည်နုရယ်၊ လတ်ဆတ်သန့်စင်တဲ့ သမီးလေး၏ အပြုံးတွေရယ်။ ပြီးတော့ သက်ထက်ကဲရဲ့ ရင်ကျက်ခြင်းအလှ တရားတွေထဲမှ မာနတွေ တစွန်းတစ တွေနေရသော မျက်နှာ သုလှလေးရယ်၊ ကျန်တာတွေအားလုံးကို မေ့ပစ်ပြီး ဒီသုံးယောက် ရဲ့ သက်ဆိုင်ခြင်းက သီးသန့်မိသားစုကမ္ဘာလေးလို ရန်မခ ခံစားရသည်။

ထိုခံစားမှုသည် စိတ်ကူးရုံပေမယ့် ရင်ထဲတသိမ့်သိမ့် ခန့်သည့် နှလုံးသားဟာ သွေးဆူပူလောင်သော တပ်မက်ခြင်း နှင့် ဘာမှမဆိုင်။ တွေးလေ ကြည်နူးရလေလေမို့ သူ ရင်တွေ ချမ်းမြေ့နေ၏။

“ဟား...ရန်မခ၊ ငါမေးတာဖြေဦး၊ ဟဲလို...ဟဲလို၊ ကြားလား”

“ကြားတယ် ပြော”

“ကြားတယ်သာပြောတယ်၊ ငါမေးနေတာ တစ်ခုမှ

ပြန်မဖြေဘဲနဲ့၊ မင်း ဒီကနေ အသည်းတိုနဲ့အတူ ထွက်သွားတာ မင်းကားနဲ့၊ အခု ရေးကြီးသုတ်ပြာ ငါ့ကိုလာကြိုခိုင်းတယ်၊ လိပ်စာကျတော့ နေပြည်တော်က ဆေးခန်းလိပ်စာနဲ့၊ မင်း အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုခုများ”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို ကိုသက်ရာ၊ အဲဒီလို ဒီခိုင်းကြောင့် ကိုသက် ဒီနေ့အထိ မစွဲသေးတာ”

“ဟေ့ကောင်”

“တကယ်ပြောတာ၊ အမေးအမြန်းထူတာ၊ ပစိပစစ်များတာတွေက အဲဒါ လူပျိုကြီးဖြစ်ရေးရဲ့ လမ်းကြောင်းအစ”

“တော်စမ်းပါ၊ မင်းက ထစ်ခနဲရှိ ဒါပဲ”

“ဒါပဲ လုပ်မနေနဲ့၊ တစ်နာရီအတွင်း ရောက်အောင် လာခဲ့ပါ ကိုသက်ရာ”

“ဟကောင်ရ...မင်းက ဇွတ်ပဲ၊ တစ်နာရီအတွင်း ရောက်ရအောင် ဒါ စမ်းချောင်းနဲ့ မြေနီကုန်းမဟုတ်ဘူးဟ၊ ရန်ကုန်နဲ့ နေပြည်တော်”

“သိပါတယ်ဗျာ”

“ဟွန်း...မင်း မေ့နေမှာမိုးလို့”

ကိုသက်ရဲ့ ခနဲတဲ့တဲ့ အပြောကို ရန်မခ သဘောတကျ ရယ်တုန်းမှာပဲ

“ဦးဦး...မီးမီးကိုချီ”

ရေချိုးခန်းထဲက မျက်နှာသစ်ပြီးတာနဲ့ သမီးက ရန်မခ ဆီ ပြေးထွက်လာ၍ သမီးကို ရန်မခက ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ လက်တစ်ဖက်ဆန့်ပြီး ကြိုသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...မီးမီး၊ မျက်နှာသုတ်ရဦးမှာလေ၊ ဦးဦး ဖုန်းပြောနေတာ သွားမနှောင့်ယှက်ရဘူး”

သက်ထက်ကဲက မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ဖက်နှင့် သမီးကို အမီလိုက်ဆွဲပေမယ့် သမီးက ရန်မခ ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားသည်။ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ရန်မခက သမီးကိုချီပြီး ထရပ်တော့ မီးမီးသည် ရန်မခ ပါးကို နှာခေါင်းလေးမြှုပ်တဲ့အထိ အားပါးတရ နမ်းသည်။

“မောနင်းကစ်၊ မေ့မေ့ပြီးတော့ ဦးဦးက ဒုတိယ”

ရန်မခက သမီးကိုချီရင်း တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုင်ထားရင်းက ကဲထဲလှမ်းကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းချင်း သိန်းလည်သော စကားတွေထဲမှာ သူ့အကြည့်က ရယ်ဖြူးရိပ်တွေ သမ်းနေတော့ ကဲက ပါးပြင်တွေ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကဲမန်းကဲတန်း မျက်နှာလွဲဖယ်တော့ ရန်မခထဲမှ ရယ်သံချိုချိုက ထုံးစံအတိုင်း နားထဲ ပစ်ခွင်းဝင်ရောက်လာ၏။

“ရန်မခ”

“အင်...ဟင်”

“မင်း ဘာတွေလုပ်ထားသလဲ၊ ငါ ကလေးအသံ လည်း”

ကြားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မိန်းမအော်သံလိုလိုနဲ့၊ ဟောကောင်...မင်း
ဘာတွေလုပ်ထားလဲ”

“ကိုသက် ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ငါထင်တာက”

“နေ့ချင်းညချင်း ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီ
ကိုသက်”

“ဘာ”

သက်ထက်ကဲထံမှ ဒိုင်းခနဲ ဝင်ဆောင့်လာတဲ့ အကြည့်
စူးတွေထဲမှ ဒေါသဒီကရီကို ရန်မခ ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ ဘယ်
ဘဝပေးကုသိုလ်ကံလည်း မသိ။ ဒေါသဝဲထွက်ထွက်၊ ပြုံးပဲ နေနေ
သက်ထက်ကဲ မျက်နှာလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းအောင် လှနေ၏။

“အဟွန်း...ဟွန်း...အဲဒီလိုမထင်ပါနဲ့လို့ ပြောတာ
ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က အခုမှ ကြိုးစားဆဲပါ ကိုသက်ရာ”

“ဟေ့ကောင်...မင်း တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“ဒါပဲ ကိုသက်”

ရန်မခ ဖုန်းချအပြီးမှာပဲ မကြီးဝါက အခန်းထဲရောက်
လာသည်။ မီးမီးက ရန်မခ ကိုယ်ပေါ်မှနေ၍ သူ့အန်တီဝါကို
လှမ်းအော်သည်။

“ဟွန်း...အန်တီဝါ အိပ်ပုပ်၊ ဒီမှာ မီးမီးတို့တောင်
မောနင်းကစ်ပြီးပြီ”

မကြီးဝါက ရင်ဘတ်ဖိမေးရင်း မျက်လုံးအစုန်အဆန်
ပြေးသွားတာက ကဲနှင့် ရန်မခဆီ။ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း
မှာ ရန်မခဟာ မကြီးဝါကို သူ့ဘက်တော်သားဖြစ်အောင် စည်း
ရုံးထားနိုင်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ထစ်ခနဲရှိရင် မကြီးဝါနဲ့ နောက်လိုက်
အဖွဲ့တွေက နှုတ်မှ ဖွင့်မစကြတာပဲရှိမည်။ အကြည့်တွေနဲ့ သိ
သာအောင် စရ နောက်ရတာ အမောပင်။

ကဲက သူတို့အကြောင်း သိထားပြီးသားမို့ ဘယ်သူ့ ကိုမှ
မကြည့်ဘဲ မသိဟန်အောင်နေလိုက်၏။

“သမီးက မိုးလင်းရင် နမ်းတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတာ မကြီးဝါ
သိသိကြီးနဲ့”

“အေးပါဟဲ့၊ ငါသိပြီးသားကို ထူးပြီးရှင်းပြစရာမလို
ပါဘူး၊ ဘယ်သူက ဘာပြောလို့လဲ၊ သူက မလုံမလဲနဲ့”

“ကဲ မလုံမလဲဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ တော်ပြီ...နင်နဲ့စကား
ပြောရတာ အဆင်မပြေဘူး၊ ရန်မခနဲ့ပဲ ပြောတော့မယ်”

ရန်မခက သမီးကိုချီရင်း သက်ထက်ကဲတို့အနား
လျှောက်လာတာ ကဲ ပခုံးပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆွဲယူ
သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ကဲက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“သမီး မျက်နှာမသုတ်ရသေးဘူး သက်ထက်ကဲ”

“အဲဒါ မျက်နှာသုတ်ပဝါလို့ ပါးစပ်ကတောင်းပါလား ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့”

“ဆောရီး...အဲဒီလိုဖြစ်သွားမယ် မထင်လို့”

တောင်းပန်သောရုပ်က ခွင့်လွှတ်ချင်စရာမကောင်းသော မချီမချည်မျက်နှာနှင့်ဆိုတော့ ကဲက မျက်နှာလွှဲပေမယ့် ပါးပြင် မှာ နှင်းဆီခင်းဖြစ်သွား၏။

“အမြဲတမ်း ဆင်ခြေက အသင့်ပဲ”

“ကဲပါ ရန်မခရယ်၊ အဲဒီအထိမခံကို သွားစမနေစမ်း ပါနဲ့၊ ကားခေါ်ထားတယ်ဆို၊ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ အဆင်မပြေ လည်း မကြီးဝါတို့နဲ့ ရန်မခပါ လိုက်ခဲ့လေ၊ မီးမီးကို ရှေ့ခန်း မှာထားပြီး နောက်ခန်းက လိုက်ရင် ဆန့်ပါတယ်”

မိတ်ကပ်ပစ္စည်းတွေရော၊ ရတနာပစ္စည်းတွေနှင့် တခြား တိုလီမိုလီတွေပါ ပါတာကြောင့် မကြီးဝါက လိုက်အောင်နှုတ် ခိုခရီးကို ထွက်နေကျဖြစ်သည်။ အကူမိန်းကလေးရော၊ ကဲတို့ သားအမိပါ ပါတာကြောင့် လူလည်းများ၊ ကျယ်ကျယ်လန်းလန်း နှင့် အလာခရီးတုန်းကတော့ ပျော်စရာကောင်းသည်။ အပြန်ခရီး မှာမှ မီးမီးက ရောဂါထဖြစ်လိုက်တော့ အားလုံးပျာကုန်သည်။

“ရတယ် မကြီးဝါ၊ ကားခေါ်ထားတာ လာနေပါပြီ မကြီးဝါတို့ အရင်ထွက်နှင့်မလား”

“အေး...ရန်မခတို့ အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် မစောင့်တော့

ဘူးလေဟယ်၊ နော်...ကဲ၊ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

မကြီးဝါက သူတို့နှစ်ယောက်ကြိုက်သလို လှမ်းမေး ပုံက အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွနှင့်။ ကဲက မဆင်မခြင် ပြီးစလွယ်ခေါင်း ညိတ်ပြကြည့်

“အဲဒီ သက်ထက်ကဲတို့က သူတို့နှစ်ယောက် အဆင် ပြေနေတာ ကြုံမပြောဘူး”

ဖြေဦးမည်။ ကဲက စူပုပ်ပြီး ‘မကြီးဝါ မေးပုံက’ လို့ စကားထောက်ကြည့်

“ဪ...ငါက ကားကိစ္စမေးတာပဲ ကဲရဲ့၊ ရိုးရိုးတွေး မြင်မြင်ကြစမ်းပါ”

ဝိနည်းလွတ်ပြောဦးမှာ ကြုံသိထားတာမို့ ပါးစပ်ပိတ် နေလိုက်မှ ကိစ္စငြိမ်သွား၏။

“မကြီးဝါ စိတ်ချပြီးသွားနှင့်ပါ၊ ကဲ ရန်မခကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ သမီးပါနေတာပဲဟာ”

ကဲက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ ကောက်မရအောင်၊ စနောက် နေအောင် ပြောတာတောင် မကြီးဝါတို့က ထွက်ခတ်လေး ခတ်ရမှ ကျေနပ်နိုင်သူပီပီ

“ငါက မီးမီးနဲ့ ရန်မခကို စိတ်ချတယ်၊ စိတ်မချရတာ နှင်၊ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားရဦးမယ်၊ မေတ္တာကို အလေးထား ရဦး မယ့်ဘဲနဲ့၊ နှင်တစ်ယောက်နဲ့တော့ ခက်ပါတယ်၊ ရန်မခ...

ငါ့မောင်လေး၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”

“စိတ်ချ”

“မကြီးဝါ”

သက်ထက်က အော်သံက တိုးမပေါက်ဘဲ

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း ဒင်း နားလည်အောင်”

ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ဟုတ်ကဲ့ချင်းထပ်အောင်
ခေါင်းညိတ်သည်။ စီးမီးကလည်း ရန်မခ ကိုယ်ပေါ်မှ တစ်ပတ်
မခွာဘဲ ဦးဦးချင်းထပ်အောင် ချဲ့နဲ့သည်။ ကံသည် ထိုမြင်ကွင်း
ကိုကြည့်ရင်း ကရင်တွေ မောနေ၏။

ကံနှင့်ပတ်သက်သောသူတိုင်း တစ်ခဏသောအချိန်
အတွင်း သူမှသူ ဖြစ်ကုန်တာ ဘာကြောင့်များလဲ။

* * *

အခန်း (၂၉)

“အဲဒါ အသည်းပြောတဲ့ ဒီနိုင်နာ သက်ထက်က ဆို
တာပဲ မေမေ၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေ၊ တစ်ခုလပ်လေ၊
အဲဒီလိုလူကိုမှ ကိုကိုက”

အသည်း ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ စတီယာ
ရင်ကို လက်သီးနှင့် ဖွဖွထုပ်ကာ တက်ခေါက်သည်။ အသည်း
ကိုယ်တိုင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောထားမိတာ ပြန်တွေး
တိုင်း ရှက်တတ်လျှင် လဲသေလိုက်ဖို့သာရှိတော့သည်။ သက်
ထက်ကတော့ အသည်းကို နောက်ကွယ်မှာ ဟားတိုက်ရယ်
နေပြီလားမသိ။

ကိုကိုရဲ့ ပိုင်ဆိုင်သူက အသည်းဆိုသည့်ပုံစံနှင့် ပြော
ခဲ့သမျှ အခုမှ ငိုချင်နေ၏။

“သမီးပြောသလို သား ဟုတ်ပါ့မလားဟင်၊ ရှိခိုး သားသား ကူညီတာမျိုးဆိုရင်ရော”

“ရိုးသားတာနဲ့ ဆန်းပြားတာ အများကြီးကွာပါတယ် မေမေရော၊ ဟိုမှာကြည့်ဦး၊ ဒါ ရိုးသားသလား”

မြင်နေရသော ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် ဒေါ်နှင်းနှင်းအေး မယုံချင်။ ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းထဲမှာ ရန်မခ နှစ်ရက်လုံးရှိနေမယ် လို့လည်း မထင်ခဲ့။ အခုတော့ ထွက်လာကြတဲ့ ပုံစံတွေဟာ အကြောင်းမသိသူဆို တကယ့်မိသားစုတစ်စုလို့ ထင်မှာမလွဲ။ မိသားစုတောင် အိမ်ထောင်ဦးစီးရဲ့ ချစ်ခင်အလိုလိုက်မှု အပြည့် အဝ ရထားတဲ့ပုံစံအပြည့်နှင့်ပါ။

လေးနှစ် ငါးနှစ်အရွယ် အပြာရောင်ဂါဝန်နှင့် ကလေး မလေးကို ရန်မခ လက်တစ်ဖက်က ချီကာ တစ်ဖက်က လှဲရေချိုလို အဝတ်သေတ္တာအား ဆွဲထွက်လာသည်။ ရန်မခနဲ့ နောက်ပါးမှ ကိုယ်ဟန်ကျော့ရှင်းသော သက်ထက်ကဲ့သို့သည့် အရပ်မြင့်သော ကလေးမလေးက ပိုက်ဆံအိတ်ကြိုးကို လက်မှ စုကိုင်ကာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် လျှောက်လိုက်လာတာကို ရန်မခက မျက်နှာတင့်ငဲ့၊ ခေါင်းတင့်ငဲ့နှင့် ဘာတွေပြောမှန်း မသိသောပုံက မြတ်နိုးထိုက်စရာမို့ မြတ်နိုးပါသည်လို့ ဆော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြော်ငြာနေသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်။

“အသည်းပြောတာကို မေမေ ယုံပြီမဟုတ်လား မေမေ

အသည်းတို့ကို ပြန်မပို့နိုင်လောက်အောင် ကိုကို အလုပ်များနေ တာ အဲဒီမိန်းမကြောင့်၊ အဲဒီမိန်းမရဲ့ကလေးကို ဂရုစိုက်နေရတာ ကြောင့်”

“ကလေးလေးရဲ့ကျန်းမာရေးကြောင့် မဖြစ်မနေ ကူညီ ရတာမျိုးလည်း ဖြစ်မှာပါ သမီးရယ်”

“မဟုတ်တာ အသိသာကြီး မေမေ၊ တကယ်မဖြစ် မနေ ရိုးသားပါသဖြင့်ဆို အသည်းတို့ကို ဖွင့်ပြောပြရမှာပေါ့”

‘ဒါတော့လည်းဟုတ်သားပဲ’ လို့ သမီးဖြစ်သူ စကား ကို ထောက်ခံမိပေမယ့် စိတ်တွင်းကသာဖြစ်သည်။

“သာနဲ့သမီးကို လက်ထပ်ပေးချင်ပြီ နှင်းရယ်၊ ဒီလို ပြောလို့ အညွန့်တလူလူတက်နေတဲ့ သမီးအနာဂတ်ကို ရိုက်ချိုး မိသလို ဖြစ်သွားမှာလည်းစိုးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားဘက်က ကြည့် တော့လည်း လုပ်ငန်းထူထောင်ပြီး အခြေကျတဲ့အချိန်မှာ တခြား မတော်တရော်တွေနဲ့ တွေ့သွားမှာလည်း မမခင်က စိုးရိမ်သေး တယ်”

ရန်မခအမေ ဒေါ်ခင်မမ စိုးရိမ်သလို ဖြစ်လာခဲ့ပြီလို့ ပြောမထွက်တော့။ ရန်မခ ပြန်ခိုင်းကတည်းက မပြန်ဘဲ ဒီ နေပြည်တော်မှာပဲနေကာ ရန်မခ လှမ်းသမျှ ခြေလှမ်းတိုင်း စောင့် ကြည့်လာတာလည်း သမီးအသည်းရဲ့ အကြံဖြစ်သည်။

“ကိုကိုက အဲဒီဒီစိုင့်နာနဲ့ မရှင်းတာ သေချာတယ်၊ အဲဒီ

ဒီနိုင်ငံမှာကလေးအတွက် သူ ကူညီဖို့နေနေခဲ့တာ”

သမီး ပြောခဲ့တဲ့အထိ ဒေါ်နှင်းနင်းအေးက ကိုယ့် သားသမီးကို မယုံဘဲ ရန်မခရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာအတွက် တာ ကွယ်နေခဲ့မိသေးသည်။

“ကဲ...မေမေ၊ အသည်းပြောတာ ယုံပြီမဟုတ်လား”

အသည်းက ကားမောင်းသူနေရာမှ မေမေဘက်ဆီ လှည့်မေးသည်။ ရန်မခက ကလေးကို တယုတား ဝှေ့ချီပြီး နောက်ခန်းထဲ ထည့်သည်။ ကလေးအမေပါ ဝင်ထိုင်သည်အထိ စောင့်ပြီးမှ ကားတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပေး၏။ ကားကြီးက ပေါင်မုန့် ကားလို လုံးလုံးရှည်ရှည်ကြီးဖြစ်သည်။

“ကားမောင်းတဲ့လူက ကိုကိုနဲ့ စပ်တူလုပ်တဲ့လူ ကိုသက်တဲ့ မေမေ၊ ဟွန်း...သူပါ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ် တည်းကို၊ အန်တီခင်သီအောင် အသည်း ပြောပြမှဖြစ်မှာ”

“နေပါဦး သမီးရယ်”

“ဘာကိုစောင့်ရဦးမှာလဲ မေမေ၊ အသည်းသိက္ခာ အတွက်လည်း ထည့်တွက်ပါဦး၊ အသည်း ကိုကိုကို ဘယ် လောက်မျှောလင့်ခဲရလဲ၊ အသည်းတို့ ဘယ်လောက်အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့ကြလဲ”

“အဲဒီအဖြစ်တွေက သူသူငါငါတွေလို ပြီးစေပျောက် မေဆိုးပြီး ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်မှာပဲ နှစ်ဖက်မိဘအသိုင်းအဝိုင်း

ကြားမှာပဲ ပျောက်သွားမှာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ မိဒီယာကနေ ပရိသတ် ကြား အရိပ်အမြွက်လောက်တော့ ပျံ့ကုန်ပြီ၊ အဲဒီသတင်းတွေက အသည်းခန္ဓာကိုယ်ထဲရောက်နေတဲ့ အဆိပ်တွေလိုပဲ မေမေ၊ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်တယ်ဆိုတဲ့ ဖြေဆေးထိုးမှ”

“ဖြေဆေးကြောင့် အဆိပ်ပိုပျံ့နှံ့တယ်ဆိုတာလည်း

ရှိသားပဲ သမီးရယ်”

“ဒါဖြင့် သမီးက ကိုယ့်ကမ္ဘာပျက်ကိန်းရှိမှန်း သိသိ ကြုံနဲ့ ဒီတိုင်း လက်ပိုက်ထိုင်ကြည့်နေရမလား မေမေ”

ရန်မခတို့ နို့နှစ်ရောင် ပေါင်မုန့်ကားဖြူဖြူကြီးက အသည်းတို့မြင်ကွင်းမှ မောင်းထွက်သွားပေမယ့် အသည်းတို့ သားအမိရဲ့ ပဋိပက္ခက အခုမှ အစပျိုးတုန်းဖြစ်၏။ ဒေါ်နှင်းနင်း အေးက ကူရှင်မှာ ကျောမှီရင်း သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“မေမေတို့ အချိန်ယူကြတာပေါ့၊ သမီး၊ အခုလောလော ဆယ် ဟိုတယ်ပြန်ပြီး ပစ္စည်းတွေသိမ်းကြမယ်၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန် ပြန်ဆင်းကြတာပေါ့”

အသည်းက မေမေကို ဘာစကားမှမပြောချင်တော့။ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းခနဲစေ့ပစ်တာက ဒေါသတွေကို မျိုသိပ်ခြင်း ဖြစ်လျက်က ကားစက်နှိုးသည်။ ဒေါ်နှင်းနင်းအေးက ပင့်သက် ကို ခိုးရှိက်ရင်း သမီးကို စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။

“မမခင်ရဲ့ ရတနာတွေ နှစ်သစ်အကြိုပြမယ့်ပွဲ ရှိနေ

သေးလို့ပါ သမီးရယ်၊ ဒီအချိန် သား ရန်မခရဲ့ မကောင်းသတင်း ကြားလိုက်ရရင် မမခင်ခမျာ အရမ်းစိတ်ရှုပ်သွားမှာနို့ အချိန်ယူ နိုင်းတဲ့သဘောပါ”

အသည်း ဘာမှမပြောလိုတော့။ ကိုယ့်အရေးထက် သူတစ်ပါးရင်ဘတ်အတွင်းရေးကိစ္စတွေကို ကြည့်တတ်၊ ဦးစား ပေးတတ်သော မေမေက သမီးဖြစ်သူရဲ့ရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးမှုတွေ များနေတာကို ငဲ့မကြည့်ပေးနိုင်တာကိုပဲ စိတ်ထဲက ကျိတ်ဝမ်း နည်းနေမိ၏။

• • •

အခန်း (၃၀)

“ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေလို့ မအေသီ ဖုန်းတစ်ချက် တောင် ခဆက်နိုင်ရတာလဲ သား”

“မေမေကလည်း”

ရန်မခက ကော်ဖီပိုင်းမှာတွေ့ရတဲ့ မေမေ့ကို နောက် ကျောမှ သိုင်းဖက်ရင်း ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲနှမ်းကာ မျက်နှာချို သွေးသည်။ ဒေါ်ခင်မမက သားဖြစ်သူကို စိတ်ဆိုးခြင်းကင်းတဲ့ မျက်စောင်းရွယ်ရင်း

“တော်ပါ၊ ဟွန်း...အခုမှ အကယ်ဒမီပေးပွဲကဖြင့် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကတည်းက ပြီးနေပြီ၊ မင်းတို့မှာ နေပြည်တော် ထဲ လည်ပတ်မဝ ဖြစ်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အာ...မလည်ပါဘူး မေမေရ”

“အိုတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ”

ဒေါ်ခင်မမက ပြောရင်း သားဖြစ်သူအတွက် ကော်ဖီ ထည့်ပေး၏။

“အသည်းကိုလည်း အကယ်ဒမီပွဲပြီးတာနဲ့ မေမေ့ ရတနာပစ္စည်းအသစ်တွေ ဒီတဲဆက်တဲ့ပွဲမှာ ရှိလျှောက်ပေးပါ လို့ ပြောထားတဲ့ဥစ္စာ၊ စောစောစီးစီး နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်မလာ ကြဘူး”

ကော်ဖီသောက်နေရင်းက ရန်မခ အကြည့်တွေ မေမေ့ ထံ ဖျတ်ခနဲ ရွှေသွားသည်။ မသိ၍ ပြောနေတာလား။ တမင် ပြောနေခြင်းလားဆိုတာ ကွဲပြားစွာသိရအောင် ရန်မခ အကဲခတ် ပေမယ့် မေမေက စားလက်စမုန့်ကို ဒီတိုင်း ဆားချထားကာ ကော်ဖီကို လက်စသတ် မော့သောက်သည်။

“ရှိုးတစ်ခုစီစဉ်တာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနိုင်ငံမှာ တွေ့ ချိတ်ရတာနဲ့၊ မော်ဒယ်အယောက်နှစ်ဆယ်လောက် လိုက်စု ရတာနဲ့ လူကို အသက်တောင် ဘယ်နှခေါင်းပေါက်က ရှုရ မှန်းမသိအောင်ပဲ တကယ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ (....)မော်ဒယ်လ် အေဂျင်စီက အားလုံးစီစဉ်ပေးလို့၊ သားတစ်ယောက် သမီး တစ်ယောက်ရှိပြီး အရေးအကြောင်းဆို ဘာမှအားကိုးလို့မရဘူး နင်းတို့လည်း လူကြီးဖြစ်ပြီး သူ့ပါ ရောပျော်နေတာနေမှာပေါ့”

“မေမေ”

ရန်မခက အလန့်တကြား ခေါ်သည်။ နေပြည်တော် မှာကတည်းက သူ ထွက်သွားတာကို အသည်း မကျေနပ်မှန်း သိသည်။ မေမေ့ဆီ ပြန်တိုင်မှာပဲလို့ သူ တစ်ထစ်ချတွက်ထား ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေက ရန်မခနဲ့ အသည်း လူချင်းခွဲပြန်လာ ပုံကို သိပုံမပေါ်သည့်အပြင် အန်တီနင်းအပေါ်ပါ အပြစ်တင်နေ တာကြောင့် ရန်မခ အလုံးစုံဖွင့်ပြောရန် ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“တော်ပြီ...ပြီးတာတွေ ပြီးပစေတော့၊ သားနဲ့အသည်း သွားတာလာတာ မေမေ မကြိုက်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အသည်းက သားထက်စာရင် အသက်လည်းငယ်တယ်၊ ပြီးတော့ အနုပညာရှင်၊ ပျော်ချင်တယ်၊ လွတ်လပ်ချင်တယ်ဆိုပေမယ့် သားက ဘေးကနေ အခုကတည်းက ထိန်းပေးရမှာပေါ့၊ နောက် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကိုယ်က ဦးစီးဦးဆောင်ပြုသွားရမယ့်သူ”

“မေမေ...အသည်းနဲ့ကျွန်တော်က...”

သားစကားမဆုံးခင် ဒေါ်ခင်မမက မြည်သံပေးလာ သော မုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။

“ဟဲလို...ကိုအေးကျော်၊ ပြော...တွေ့မယ်၊ ကျွန်မ အခုပဲထွက်လာပြီ၊ ဒါပဲနော်”

မုန်းချတော့လည်း အလျင်စလို။ လက်ကိုင်အိတ်ကို တံတောင်ဆစ်ကွေးအထိချိတ်ရင်း ထရပ်သော လှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန်စွာရှိရင်းက ရန်မခကို နှုတ်ဆက်၏။

“မေမေ သွားတော့မယ် သား၊ ဒီရက်ပိုင်း အလုပ်တွေ တအားရှုပ်နေတာ၊ သားနဲ့မေမေ ပွဲပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့၊ မင်းအဖေလည်း မေမေပွဲကို တက်မယ်တဲ့၊ ဒီနေ့ ဖုန်းဆက်မယ်ပြောတယ်၊ မင်းတို့သားအဖ အလွမ်းလည်း သယ်ရင်း မေမေအတင်းလည်း ပြောကြဦးပေါ့”

“ဖေဖေက မေမေအတင်းတော့ ပြောမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မုန်းတဲ့အကြောင်း မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

မေမေက ပါးစပ်က ပြောလည်းပြော၊ မျက်မှန်တပ် ခြင်း ကားသော့နှင့် ဖုန်းကို တစ်မြင်တည်းဆွဲယူခြင်းတို့နဲ့အတူ သားထံ မျက်စောင်းရွယ်ပေမယ့် ပုလဲရောင်စုံအိမ်သော နှုတ် ခမ်းတွေမှာ ပီတိပြုံးက ငြိတွယ်လျက်။ ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ

“ဪ... သားရေ”

“ဗျာ”

“ညက အသည်း ကားကို ပိုထောင်ထဲထည့်ပေးသွား တယ်၊ သူ မနေ့ညနေက ကိစ္စရှိလို့ ယူမောင်းတာ၊ ရေမဆေး ပေးရသေးဘူးတဲ့၊ သားအိပ်နေလို့ မနိုးဘဲ ပြန်သွားတာ၊ ကိုစိုးတင့် ကို ကားရေဆေးခိုင်းဦး၊ တော်ကြာ သွားကားနီးမှ အဆင်သင့် မဖြစ်ရင် မင်း သမီးကိုလှမ်းဆွဲနေမှာစိုးလို့”

မေမေက ရန်မခကို အော်လည်းပြောရင်း လူလည်း

ပျောက် အသံလည်း ပျောက်သွား၏။ ရန်မခ ကော်ဖီတစ်ခွက် မော့ ကာ အတွေးတွေ ကျယ်ပြန့်စွာတွေးမိ၏။

သူ မနေ့ နေ့လည်က ပြန်ရောက်သည်။ ရောက်တာ နဲ့ ခရီးပန်းလာတာရော၊ မီးမီးအတွက် စိတ်အေးသွားတာရော နှင့်ပေါင်းပြီး ထိုးအိပ်ပစ်တာ ဒီမနက်မှန်းသံ။ ညက အသည်း လာတာတွေ ဘာတွေ မသိလိုက်ရ။ ဒါဆို သူ နေပြည်တော် မှာ ရှိနေသည့်ရက်တွေ အသည်းကရော ဘယ်မှာရှိနေသလဲ။ အကယ်၍ ရန်မခနှင့် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ပြန်လာတာဆိုရင်...

ရန်မခက ခေါင်းယမ်းရင်း ဂျူးခနဲ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်သည်။ အစကတည်းက ကံနှင့် သူ့အကြောင်း ဖုံး ကွယ်ရန် အစီအစဉ်မရှိပေမယ့် အသည်းသိသွားသော့ နောက် ဆက်တွဲခံစားမှုကိုတော့ သူ မပေးလိုပါ။ အသည်းအပေါ်မှာ ရှိခဲ့သော သံယောဇဉ်က မောင်နှမထက်မပိုတာ အမှန်။ သို့ပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့် အသည်း ဒဏ်ရာရသွားမှာလည်း စိုးရိမ်သည်။

“အန်တီက ရောင်းပစ်ပြီး ရတနာဆိုင်ကို ငါတို့ခွဲ ယူတဲ့”

“စာရွက်တွေ၊ စာအုပ်တွေကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အထဲကဓာတ်မှန်ပြားလိုဟာတွေက ကျတော့ရော”

“ဟယ်... ကုလားကို ပြကြည့်မယ်လေ၊ သူ မယူဘူး ဆိုမှ လွင့်ပစ်ကြတာပေါ့”

ကတ်ထူပုံးကြီးတွေ နှစ်လုံးစီဆင့်ထပ်ပြီး ထမင်းစား

ခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ အိမ်အကူကောင်မလေးတွေက ပုံးကြီးတွေ ကွယ်နေ၍ ရန်မခ ရှိတာကိုမမြင်။ သူတို့လုပ်ချင်သော ရောင်း ဝယ်ခြင်းကိစ္စတွေသာ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ပြောလာကြ ၏။

“ဘာတွေလွင့်ပစ်ကြမှာလဲ”

“အယ်...အစ်ကိုလေး”

“အမေ...သွားပြီ”

ရန်မခ မေးလိုက်ကာမှ တစ်ယောက်က ခြေစုံရပ်ပြီး ရန်မခကို အလန့်တကြားခေါ်သည်။ နောက်က တစ်ယောက်က မမြင်မစမ်းနှင့် ရှေ့လူရဲ့ကျောပြင်ကို ဒုန်းခနဲဝင်တိုက်သည်။ တိုက်မိတဲ့အရှိန်ကြောင့် နဂိုကတည်းက မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသော ကတ်ထူပုံးတွေက ထမင်းစားခန်းထဲ ပစ်ချလိုက်သလို ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျပြီး အထဲကပစ္စည်းတွေက ဖရိဖရဲ ကျဲပြန့်ထွက်လာကုန်၏။

“အစ်ကိုလေး...ဒါ သိတာတို့သဘောနဲ့ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးဦး ပြန်လာတော့မှာမို့ အန်တီက ဦးဦးစာကြည့်ခန်းကို ရှင်းဆိုတာနဲ့ ရှင်းပြီးယူလာတာ ပါ”

“မယုံရင် အန်တီကို ပုန်းဆက်မေးကြည့်ပါ အစ်ကို လေး”

ယုံတာ မယုံတာတွေ ရန်မခ စိတ်မဝင်စားဘဲ ကြမ်း ပြင်ပေါ် ကျဲပြန့်သွားသည့် စက္ကူအပိုင်းအစတွေကြားမှ ထင်းထင်း ကြီးပေါ်နေသော ခရမ်းရင့်ရှောင် ကတ်ထူဘူးလေးဆီ မျက်လုံး ရောက်သွား၏။

ဒီဘူးကို ရန်မခ သိနေသည်။ ရင်းနှီးနေသည်။ ဒီဘူး က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဖေဖေစာကြည့်ခန်းထဲ ရောက်နေရတာလဲ။

ရန်မခ မှတ်ဉာဏ်ထဲ မီးရှူးတစ်စ ထိုးထွက်သွားသလို လင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ညကြီးမင်းကြီး မီးရထားလမ်းပေါ် ကိုယ့် ကိုယ်ကို ကြံစည်သော မိန်းကလေးရဲ့ပစ္စည်း...ဒါဆို။

ရန်မခ ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ စာရွက် တွေရှောင်ရှားရင်း ထိုကတ်ထူဘူးကိုယူပြီး စောင်းချတော့ အထဲ မှ အယ်လ်ဘန်က လျှောခနဲ ထွက်ကျလာ၏။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဖေဖေစာကြည့် ခန်းထဲမှာ ဝှက်ခဲ့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းအခန်းထဲ မင်းအမေ မွှေမှာစိုး လို့လား၊ လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ငါ့စာကြည့်ခန်းထဲလည်း ခင်မမတို့က အလွတ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး”

ဖေဖေက ရယ်မောကာ ရန်မခကို သတိပေးခဲ့ပေမယ့် သူက ပန်းတွန့်ရင်း

“မေမေ မွရင် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အသည်း မွမှာပဲစိုးလို့”

ရန်မခ နိုင်ငံခြားထွက်ခင် သူပြောခဲ့တာ ပြန်သတိရသည်။ အခုတော့ မေ့ပျောက်လုနီးပါး အတိတ်ထဲက သနားစရာကောင်းမလေးက ရန်မခလက်ထဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ ရန်မခက ပထမဆုံး တစ်ပုံပဲကြည့်ဖူးသည့် ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်အား တစ်ကပြန်စ၍ကြည့်ရန် အမုံးပွင့်သည်။ မပျက်စီးသော ဓာတ်ပုံထဲတွင် အပြာရောင်လွှင့်သော ပင်လယ်ကြီးနှင့် ဆံနွယ်ရှည်များနှင့် သူမက ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာကလို ရယ်ပြခဲ။ အပြုံးမျက်လုံး အရယ် နှုတ်ခမ်းများနှင့် သူမက...သူမက။

ကြည့်နေရင်း...ကြည့်နေရင်းကပင် ရန်မခ နှလုံးသားထဲ အမြောက်တစ်ချက် ပစ်ဖောက်ခံလိုက်ရသလို ဒီန်းခဲမြည်သွား၏။ အသက်ရှူရပ်မတတ် တရကြမ်း ဆောင့်ခန့်လာသော ရင်ခန့်သံတွေနဲ့အတူ ရန်မခ ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ တဖျတ်ဖျတ် လှန်ကြည့်သည်။ တစ်ယောက်တည်းပုံတွေရဲ့ နောက်မှာ စုံတွဲပုံတွေ။ ထိုစုံတွဲမှ ယောက်ျားကို ဆုစေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း ရန်မခ တိတိကျကျ ခံစားရခြင်းက ထူးခြားဆန်းကြယ် သောရေစက်ဆိုတာ လုံးဝသေချာသွား၏။

“ဦးစိုးတင့်...ကျွန်တော့်ကို ကားထုတ်ပေးပါ”

“ကားက မဆေးရသေးဘူး ရန်မခ”

“ရတယ်၊ ထုတ်ထားလိုက်”

ရန်မခက အပေါ်ထပ် ပြေးတက်သည်။ လှေကားထိုး

နှစ်ထပ်ကျော် ကျော်လွှားတက်ပြီး ပြန်ဆင်းလာတော့ ခြေသံတဒိုင်းဒိုင်းပေးလျက်နှင့် အဖြူရောင်ချည်သားဘောင်းဘီတောင်မလဲနိုင်။ တစ်ထပ်တည်း ဝတ်ထားသော စွပ်ကျယ်ပေါ် အဖြူရောင်ရှုပ်တစ်ထည် ကောက်စွပ်လာတာက ရင်ဘတ်ကြယ်သီးမတပ်နိုင်တဲ့အထိ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်။

“အစ်ကိုလေး...အပြင်သွားမလိုလား၊ ဒီမှာ ဖုန်းကျန်ခဲ့တယ်”

အမောတကော လိုက်ပေးတဲ့ သီတာလက်ထဲမှ ဖုန်းကို ရန်မခ ဆွဲယူလိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်က ခရမ်းရင့်ရောင်ဘူးတို ကိုင်ရင်း ကားပေါ် ဝုန်းခနဲတက်သွားတဲ့ ရန်မခကို ပေါ်တီတိုအောက်မှရပ်ကြည့်ရင်း

“အစ်ကိုလေး...သီတာတို့ ဟိုစာရွက်တွေ ရောင်းပစ်ရမလားဟင်”

အချောင်ရမည့်ငွေအတွက် တပ်မက်စွာမေးမိတော့ အစ်ကိုလေးက

“ကြိုက်သလိုလုပ်”

ဟေးခနဲထအော်ကာ သီတာက အိမ်ထဲရှိ ရွှေဝါကို လက်မထောင်ပြချိန်မှာ ရန်မခကားက နေရာက ဝေါခနဲပြေးထွက်သွား၏။

“ကိုကို ဘယ်သွားတာလဲ သီတာ”

နောက်မှ ပခုံးပုတ်ရင်း မေးတာကြောင့် သီတာ လှည့်ကြည့်တော့ အသည်း။

“မမအသည်းလေး”

“အသည်း လေးတာတွေ ပေါ့တာတွေ လုပ်မနေနဲ့ မေးတာဖြေ၊ ကိုကို ဘယ်သွားတာလဲ”

“ဟို...သီတာတို့လည်းမသိဘူး၊ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ် တစ်ခုတွေ့ပြီး ထွက်သွားတာ၊ အဲဒါ...”

“ကျစ်...ဘာမှလည်း အသုံးမကျဘူး၊ ဦးစိုးတင့်”

“ဗျာ”

အသည်းက လက်သီးကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ပြီး ဒီအိမ်ရဲ့ ပင်တိုင်ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းခေါ်သည်။

“အသည်းကား သွားထုတ်၊ အခုပဲ ကိုကိုနောက်လိုက်မယ်၊ မြန်မြန်လုပ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

အသည်းအိမ်ကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်ရဲကြတာ ဟိုငယ်ငယ်ကတည်းကစို့ အသည်း ဒီအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင် အန်တီအသည်းကျော်မို့ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နာခံရတာ အရိုးစွဲနဲ့ နေ၏။ တစ်ယောက်က အရေးတကြီးနှင့် ထွက်သွားသည်။ ကျန်တစ်ယောက်က အရေးတကြီးနှင့် နောက်မှလိုက်မည်။ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သော သီတာတို့က အရေးတကြီးနှင့် စာရွက်တွေ

တတ်ထုန်းထဲ ပြန်ထည့်ကြသည်။ အရေးတကြီးတာမှန်တာမှန်နော် နောက်ဆက်တွဲ ရည်ရွယ်ချက်တွေက အရေးတကြီးတာမှန်တာမှန်နော် ဖြစ်တတ်တဲ့ လူ့သဘာဝဖြစ်သည်။

• • •

အခန်း (၃၁)

“ကျွန်မ ခရီးဖန်းလာတယ်၊ သမီးလည်း နာလို့
ခါစ၊ ဒါကြောင့် ထပ်တောင်းဖန်ပါတယ်၊ မနေဝင်ယုတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်
ရှင်နဲ့ ဇာတ်လမ်းအားလုံးဖြတ်ခဲ့ပြီဆိုတာ ပြန်တွေး
ပိုထင်ရှားလေပဲ နေမာန”

“ပြတ်စဲခြင်းက မင်းဘက်ကလေ”

“ဒါပေမဲ့ တောင်းဆိုခဲ့တာ ရှင်တို့တစ်တွေပါ”

“အဟွန်း... အခု အဲဒီပြတ်စဲခြင်းတွေကို မေ့ပစ်လို့
တော့၊ မင်းနဲ့ငါက စိမ်းတဲ့သူတွေမှမဟုတ်တာ၊ သံယောဇဉ်
ပြီးသားလူတွေပဲ၊ ပြန်ချစ်ကြဖို့က တစ်က ပြန်စ စရာမလိုဘူး”

“ရှင်ရဲ့ အစာနာကင်းတဲ့ အဲဒီပါးစပ်ကို ပိတ်ထား
ပါ နေမာန၊ ရှင် ဘာလိုချင်တာလဲ၊ ကျွန်မသမီးကလွဲရင် ကြီး

တောင်း၊ ဒါပေမဲ့ တောင်းလို့ရပြီးရင် ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ
သိမပတ်သက်ပါနဲ့တော့”

နေမာက သက်ထက်ကဲရဲ့ စဉ်ခန်းဆိုမှာမှာ အေးအေး
သူလူ ဝင်ထိုင်ကာ မှန်စားပွဲပေါ် ခြေထောက်ဆန့်တင်လိုက်သေး
သည်။ မေးရိုးလှုပ်အောင် ဝါးနေတဲ့ ပီကောကြောင့်ပဲ နေမာန
ချစ်က လူယုတ်ဇာဒီနိုင်၊ ပိုပေါက်သွားစေလားမသိ။ ကဲက
ချက်မပြေခြင်းတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အစွမ်းရှိပါက နေမာန
တို့ ပြာကျအောင် လောင်ကျွမ်းပစ်ချင်သော ဒေါသမီးက ရင်စဲ
တောင်မက အသွေးအသားတွေထဲ တောက်လောင်ကျွမ်းလျက်
ရှိသည်။ ဒါကိုပဲ နေမာနက ပီကောကို ပူဖောင်းအကြီးကြီးမှုတ်
ကာ သဘောတကျနှင့် ကဲကိုကြည့်ရင်း မုန်းစရာကောင်းအောင်
ဆူလို့လိုက်သည်။

“တကယ်လိုချင်တာ တောင်းရမှာလား သက်ထက်
ကဲ”

“ကျွန်မ မိန်းမပေမယ့် ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို တန်ဖိုး
ထားတယ်၊ ရှင်လို ရွက်ကျရာ အပင်ပေါက်ချင်တဲ့ အောက်တန်း
အားစိတ်ဓာတ်နဲ့ မနှိုင်းနဲ့”

“မင်း ငါဒေါသကို ဆွနေတာပဲ”

နေမာနရဲ့ မျက်ဝန်းအစုံက ချက်ချင်းမှေးစင်း ကျဉ်း
မြောင်းသွားပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ရယ်ပြပုံက ဒေါသတွေကို မချိမဆူ

ထုပ်ဝိုးသိမ်းဆည်းထားရသူနှင့်မတူ။ ကြောက်တတ်သူကို
ကြောက်အောင် အစွယ်ဖြဲပြနေသော ဘီလူးနှင့်တူသည်။

“ငါလိုချင်တာက အဘိုး မင်းကိုပေးသွားတဲ့
ကိုးလုံး”

“ဘာ...စိန်ကိုးလုံး”

ကဲက အသင့်အနေအထားနှင့် ဘာမဆိုရင်ဆိုင်ရန်
ခပ်မတ်မတ်ရပ်နေရာက ဆိုဟကျောမှီပေါ် လက်ထောက်ရင်း
နေမာနကို တထူးတဆန်း သူ့ကိုပြန်မေးသည်။ ပြီးမှ သွား
ပေါ်အောင် ခေါင်းမောရယ်ပစ်လိုက်၏။

“ရှင်ပြောမှပဲ အဘိုးမှာ စိန်ကိုးလုံးရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်
သိရတော့တယ်၊ ရှင်သိပ်ရယ်ရတာပဲ နေမာန”

“မင်း ရယ်စရာမလိုဘူး”

“လိုတာပေါ့၊ ရှင်က မရှိတဲ့ပစ္စည်း လာတောင်း
တာကို”

“မင်း မပေးချင်လို့ တမင်ပြောနေတာမဟုတ်လား
သက်ထက်ကဲ”

“ဒီမှာ...ရှင်ရဲ့ လိုချင်မှုကြီးတစ်ခုနဲ့ မနှိုင်းနဲ့ နေမာန
ကျွန်မ ပြောပြီးသားနော်၊ အဘိုးပေးခဲ့တာ ရှိပေမယ့်
စိန်ကိုးလုံးမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေချောင်း၊ လေးချောင်း၊ ရှင်လိုချင်ရင် ကျွန်
တစ်ခါတည်း ပြန်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ကျွန်မ

ပေတ်သက်ဖို့”

“ကတိမပေးဘူး”

“ဒုန်း...ခွမ်း”

မှန်စားပွဲပေါ်က ယန်းအိုးကို နေမာနက လက်ပြန်ရိုက်
ချလိုက်၍ ယန်းအိုးကွဲအက်သံ အကျယ်ကြီးထွက်လာသည်။ ကဲက
ကြောက်လန့်တကြား နောက်ဆုတ်ရပ်ရင်း သမီးအိပ်နေသော
အခန်းဆီ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိတာ သမီး လန့်သွားမှာစိုး၍ပါ။
နေမာနက အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်လာသော ကုတ်အင်္ကျီရင်ဘတ်
နှစ်စအား ဆွဲစေရင်း ဆိုဟမှထရပ်သည်။

“မင်းပြောတာ ငါ မယုံဘူး သက်ထက်ကဲ၊ အဘိုး
မသေခင်အထိ အဲဒီစိန်ကိုးလုံးက ရှိဆဲပဲ၊ အဘိုးသေမှ မရှိတော့
တာ၊ သက်ထက်ကဲ...အစွန်အဖျားလောက်နဲ့ ငါ့ကို အယောင်
လာမပြန်၊ မရဘူး၊ ကဲ...ပေးမှာလား၊ မပေးဘူးလား”

“မရှိဘူးလို့ပြောနေတာ ရှင် နားမလည်ဘူးလား၊ အဘိုး
ချမ်းသာသမျှ ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့ပတ်သက်
ဖို့ အကြောင်းတွေ ရှိလာမယ်ဆိုရင်တောင် ပေးသမျှ ကျွန်မ
ကန်တော့ဆွမ်းလုပ်ပစ်မှာ၊ အဲဒီလောက်အထိ မပတ်သက်ချင်
တဲ့သူက ရှင်ကို လိမ်နေရဦးမှာလား”

“ဟေ့...မင်းလိမ်တာ မလိမ်တာ ငါ စိတ်မဝင်စား
ဘူး၊ လွယ်ရင် သူကြွယ်တောင် ခိုးတတ်သေးတာပဲ၊ မင်းက

ဘာရှိလို့လဲ၊ ရတယ်...မင်းမပေးချင်လည်း ဒီမှာ နည်းမျိုးစုံနဲ့ သောင်းကျန်းမယ်၊ ပုတ်တုန်းကျင်က မေးတဲ့အခါ ငါက မင်း ယောက်ျားဟောင်းပါလို့ ပြောလိုက်မယ်”

“မင်းထင်သလောက် မလွယ်ဘူး နေမာန”

အသံကြားရာသို့ ဖြိုင်တူလှမ်းအကြည့်၊ တံခါးဝမှာ အရိပ်တစ်ခုက မားမားမတ်မတ်ရပ်ရင်း ပြောလာသူက ရန်မခ။

“ရန်မခ”

“မင်း ဝင်မပါနဲ့ ဟိတ်ကောင်၊ ပထမတစ်ကြိမ်တုန်းက ငါ နောက်ဆုတ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ တရားဥပဒေနဲ့ ငြိနေလို့”

“အခု ရှေ့ဆက်တိုးလည်း မင်းငြိမှာပဲ”

အဖြူရောင် ဘောင်းဘီပွပွနှင့် အဖြူရောင် ရုပ်အင်္ကျီကြောင့် နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေသော ရန်မခ မျက်နှာထက်မှာ ဒေါသရဲ့ သိပ်သည်းဆတွေကို ကဲ မြင်နေရသည်။

“ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုကနေ ပုဒ်မတပ်ရင် အေးဓားဖြူထိ တန်းစီပြီး ငါ တရားစွဲလို့ရတယ် နေမာန”

“ဘာ အေးဓားပြလဲ၊ ငါ့ဘိုးဘွားအမွေ ငါ ရပိုင်ခွင့် ငါပြန်တောင်းတာ”

“အဟွန်း...ဥပဒေက မင်းပြောတိုင်း ခေါင်းညိတ်ယုံမယ့် ပုတ်သင်ညှိမဟုတ်ဘူး၊ အထောက်အထား ခိုင်မာမှုတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု မင်းတောင်းတာ သူ့မှာမရှိဆဲ

ဓယ့် ငါ ပေးမယ်”

“ရန်မခ”

ဝင်းခနဲ လက်သွားတဲ့ နေမာနမျက်နှာကို ရန်မခက မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်သည်။

“ဒါပေမဲ့ စာချုပ်တော့ ချုပ်ရမယ်၊ ဘယ်သောအခါမှ သူတို့သားအမိကို မနှောင့်ယှက်ကြေး၊ နှောင့်ယှက်ခဲ့ရင် မင်းဆီက ထိုက်တန်တဲ့လျော်ကြေး ပြန်တောင်းဆိုမယ့် စာချုပ်ပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ”

ရန်မခက နေမာနကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးပင့်မေးသည်။ နေမာနက အခဲမကျေသော မျက်လုံးများဖြင့် ရန်မခ နောက်မှ ကဲကို ကျော်ကြည့်သည်။

“ငါလိုချင်တာ မင်းဆီက မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားပြီး အကြောင်းပြန်ပါမယ်”

မထိတထိပြီးပြသွားတဲ့ နေမာန မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားတာနဲ့ ကဲရဲ့ဒေါသက အားပြင်းစွာ သူထံစိုက်ဆင်းသွား၏။

“ရှင်မှာ ငွေတွေ သိပ်ပေါနေလား ရန်မခ၊ ဒီလူကို ဒီလိုပြောရင် တောင်းမဆုံးအောင် ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ရှင် မသိဘူးလား၊ ရှင် ရှိလို့၊ ရှင် ချမ်းသာမှန်းသိလို့ သမီးကိုအကြောင်းပြပြီး အဲဒါ ငွေညစ်နေတာ၊ ရှင်နားမလည်ဘူးလား”

ကဲက ဒေါနဲ့မောနဲ့ ရန်မခလက်ကိုဆွဲကာ ဒီဘက်လူနဲ့

ရင်းပြောတော့ မျက်ရည်တွေတွေကျသည်။ ရန်မခကို တစ်ခါ တစ်ရံ ကျေးဇူးတင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ရှက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ကဲအပေါ် ကောင်းမှန်း သိသိကြီးနှင့် မာနကြီးချင်သည်။ ထိုခံစားချက်တွေ သက်ထက်ကဲ ပြည့်နှက်လာသေးအခါ လူက အားကောင်းစွာ ငိုရွှက်ချင်သည်။ ရှုပ်ထွေးရောနှောသော ခံစားချက်တွေကြားမှာ ကဲက ကူကယ် ရာမဲ့ ဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူမှ နားမလည်။

“ကိုယ်သိတယ်၊ နားလည်တယ် သက်ထက်ကဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မင်းသမီး မထိခိုက်ရင် ကျေနပ်ပြီ၊ ဘာတွေ ဆုံးရှုံးရ ဆုံးရှုံးရ ကိုယ့်နားမှာ မင်းတို့သားအမိရှိရင် ရပြီ၊ မင်းတို့ ရင်ထဲထည့် ကျောနဲ့ကာပြီး ငြိမ်းချမ်းစေချင်တာ ကိုယ့်အချစ်ပါ”

ပါးပြင်နှစ်ဖက်စလုံး မျက်ရည်ချောင်းစီးနေတဲ့ သက်ထက်ကဲ မျက်နှာကို ရန်မခက မရမက ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ပခုံးနှစ်ဖက်မှ ဆွဲကိုင်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

“မင်းငိုနေတာ မမြင်ချင်ဘူး သက်ထက်ကဲ၊ မင်းဝမ်းနည်းနေတာ မလိုချင်ဘူး၊ ကိုယ်တို့ စတွေ့ခဲ့တဲ့ မီးရထားသံလမ်းပေါ်က ညတစ်ညမှာကတည်းက...”

“ဘာ”

ရန်မခ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပွေ့ဖက်တိုင်း ငြိမ်ငြိမ်တောင့်

တောင့်လေး ရပ်နေခဲ့သော ကဲက ရုတ်တရက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်း ရန်မခရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးနဲ့တွန်းရင်း လူချင်းခွာရပ်၏။ ရန်မခကို မော့ကြည့်သော မျက်ရည်စဲသည့် မျက်ဝန်းထဲမှာ အံ့သြခြင်းအရိပ်အယောင်တွေနဲ့...

“ရှင်...ရှင် အဲဒီတုန်းက”

“မင်းကို အဲဒီကတည်းက ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားပြီး ကာကွယ်ခဲ့တာ မမှတ်မိတော့ဘူးလား သက်ထက်ကဲ”

“အို”

သက်ထက်ကဲ၏ နှင်းဆီရောင်ပွင့်ဖတ်လွှာ နှုတ်ခမ်း တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလာသည်။ မျက်ရည်တို့နှင့် စိုက်ပန်းသည့် သက်ထက်ကဲ မျက်တောင်လေးတွေ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ် ရှားသွားကာ မျက်ရည်လူးသော စကားဝါရောင် ပါးပြင်က နှင်းဆီရောင် ချက်ချင်းသမ်းသွား၏။

ရန်မခက ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သက်ထက်ကဲ မျက်နှာထက်က အရိပ်တွေကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြေးသည်။

“ကိုယ့်ကို မှတ်မိပြီလား၊ ဒါမှ မလုပ်လောက်သေးရင် ဒီမှာ အသေချာဆုံး သက်သေခံ”

ရန်မခ လှမ်းပေးတာက အယ်လ်ဘစ်တစ်ခ။

ကဲ မျက်နှာရွေ့ပေါ်လာတာက ခရမ်းရင့်ရောင် အယ်လ်ဘစ်။ ကဲက အယ်လ်ဘစ်လေးကို ဆွဲယူကာ ရင်ခွင်ထဲ

ပွေထားလိုက်၏။

“အဲဒီကတည်းက ကဲ သေသွားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်း မှာ”

“ရှါး”

“အို”

ဖျတ်ခနဲ ဖိကပ်လာတဲ့ ပူနွေးစိုစွတ်သောအရာ။ အလန် တကြား ကဲ ကြည့်လိုက်မိပေမယ့် အရာအားလုံး နောက်ကျ သွားခဲ့ပြီ။ လွတ်ကင်းအောင် တိမ်းရှောင်မိတာ စိတ်ကူးထဲမှာ သာဖြစ်လျက် တကယ်တမ်းကျတော့ ချစ်ခြင်းနှင့်မြေ့ချသော အနမ်း နူးနူးညံ့ညံ့တွေကြား သူမ လည်စင်းအရှုံးပေးလိုက်ရ သည်။ အသိတရားတွေ သူမထဲမှာ ရှိသေးရဲ့လား၊ ကင်းကွာ သွားပြီလား မသိတော့ဘဲ မကြည်ဖြူသော ရင်ခွင်ထဲ ကဲက ပြိုလဲသွား၏။

ပူနွေးဆဲ နှုတ်ခမ်းသားတွေကို သူ့ရင်ဘတ်မှာကပ်ပြီး ဝှက်ထားရင်း ဆောင့်ခုန်နေသော ရင်ခုန်သံကြားမှာ ခေါင်းတွေ မူးနေတာလား၊ အမြင်တွေ ဝေဝါးနေတာလား မသိရတဲ့အထိ ရင်ခုန်သံတွေက နှိပ်စက်လွန်း၏။

ရန်မခ သူမဦးခေါင်းလေးထက်မှာ ပါးကပ်ထားမိလိုက်၊ နှုတ်ခမ်းသားများနှင့် ဖိကပ်နမ်းရင်းဖြင့် ကြည်နူးရင်ခုန်ခြင်းဖြင့် သူမကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ နစ်နေအောင် သိမ်းပွေထား၏။

“ကိုယ်တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းအစွမ်းနဲ့ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရ အောင်နော်...ကဲ”

အခန်း (၃၂)

“ဘာ”

“တိုးတိုးအော်စမ်းပါ ရှင်ကလည်း”

“ဟ...၄င်း ငါ့ကို အလောသုံးဆယ် ပြန်ခေါ်တာ ဒီကိစ္စကြောင့်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုနေထွန်းရေ၊ ဒီမယ်...ရှင်ကို အားကိုး လွန်းလို့ ခေါ်တယ်လို့ မာန်မတက်နဲ့နော်၊ ဒီသားက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့သား၊ လိမ္မာတာ၊ တော်တာ၊ ထက်မြက် တာကို ရှင်လည်း ဝေမျှခံစားပြီးပြီ၊ အခု ပူစရာရှိလည်း ဝေမျှ ပြီးယူ”

ဒေါ်ခင်မမက အနီရင့်ရောင် ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ် ထားတဲ့ ရင်ပုံးလည်ထောင်ရဲ့ ဘယ်ရင်အုံမှာ ကြယ်ပုံစံဖိနပ်ရင်တို့

တစ်တန်းသွား စိန်လည်တုံနှင့် တစ်ပွင့်တည်းပန်ထားတဲ့ စိန်
နားကပ်တွေက အနီရောင်နှုတ်ခမ်းများနှင့် ဒေါင်ခင်မကို ပို၍
တင့်တယ်ခမ်းနားစေသည်။ မတင့်တယ်တာက သားအတွက်
တောက်လောင်ရသော ရင်တွင်း ပရိဒေဝမီးတွေကြောင့် မျက်နှာ
မသာယာ။

“မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး ခင်မမ၊ ငါ အခုမှ
လေယာဉ်ပေါ်ကဆင်းတယ်၊ တစ်ခါတည်း ဒီကိစ္စသွားရှင်းရမယ်
ဆိုတော့ ဘာလဲကွ”

ဦးနေထွန်းက မိန်းမကို မအိမ်လည်ပြောရင်း နက်ခဲတိုင်း
ကို ဆွဲလျှော့သည်။ ဒီမိန်းမက ဖြစ်ချင်တာရှိပြီဆို ချက်ချင်းမှ
ချက်ချင်း။ အခုလည်း အရေးကြီးပါသည်။ ဒီနေ့ အရောက်ပြန်
ခဲ့ပါဆိုပြီး တဖွဖွဖုန်းဆက်ပြီး နားပူတာကြောင့် ကိုယ့်လက်ထောက်
ကို သူ ကိုင်ထားသမျှ ကျောစွဲတွေ အကုန်လွှဲထားခဲ့ရသည်။

မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တော့လည်း လေဆိပ်ထဲကတောင်
မထွက်ရသေး။ သားက ကလေးတစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလစ်
နှင့် ဒီသို့ဒီပုံဖြစ်နေပါပြီဆိုသော သူမ ပြောပြသမျှ လေဆိပ်
စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ မထတမ်း နားထောင်ရပြန်သည်။
နားထောင်၍ ပြီးပလားဆိုတော့ အခုချက်ချင်းပဲ ထိုမိန်းကလေး
အိမ် သွားမည်ဆိုတော့ ဒေါသဖြစ်ရပြီပေါ့။

“ဒါမျိုးကိစ္စဆိုတာ အချိန်ဆွဲလို့ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

ကိုနေထွန်း၊ သူက နာမည်ရထားတဲ့ ဒီဇိုင်းနာ၊ တော်ကြာ ကျွန်မ
သားနဲ့ ပတ်သက်မှုကို မီဒီယာတွေထဲ ဖွင့်ချရင် သွားပြီ ကုန်
ထွန်းရဲ့၊ ကျွန်မသားလေး ရေတိမ်နစ်မှာ”

“ရေတိမ်နစ်မှာ စိုးရသေးတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ပါ
အပိုပါတော့ မွေးရဖွားရတဲ့စရိတ် သက်သာတာပေါ့” လို့ အရွဲ့
တိုက်ပြောပစ်ချင်စိတ်က ဦးနေထွန်း အူထဲမှာ လျှာဖျားအထိ
လိပ်တက်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ ဦးနေထွန်း မပြောပါ။ ဒီမိန်းမက
လူတောသူတောထဲ ရှောင်တတ်တာမဟုတ်။ စိတ်ထဲထင်ရင်
ထင်တဲ့အတိုင်း တဖွတ်ထိုးပြောတတ်သည့်နေရာမှာ နှစ်ယောက်
မရှိ။

“သူလည်း မိန်းကလေးပါကွာ၊ အဲဒီလောက်အထိ
လုပ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ငါ အိမ်ပြန်ပြီး အင်္ကျီလေး ဘာလေး
လဲဦးမယ်”

“အင်္ကျီလဲရအောင် ရှင်က ဒင်နာသွားမှာမို့လား၊ သား
နဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေပေးပါ၊ ငွေကြိုက်သလောက်တောင်း
လို့ သွားပြောမယ့်အရေးမှာ နုရွလှပနေဖို့ မလိုဘူး ကိုနေထွန်း၊
ထ...သွားမယ်၊ ရှင် အချိန်ဆွဲမနေနဲ့”

ဦးနေထွန်းက မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်ပွတ်သပ်ချရင်း
မိန်းမကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်သည်။

“ကဲ...သွားဆိုလည်း သွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားကလေး

အဲဒီလို ပတ်သက်နေတာ ကျိန်းသေလို့လား၊ တစ်ဖက်ကရော
ကလေးတစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလပ်ဆိုတာ သေချာလို့လား။”

“ကျွန်မလည်း အစက အဲဒီလိုထင်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါတွေ
အသည်းက သက်သေတွေနဲ့ပြောခဲ့တာ၊ ရှင် မယုံရင် ဒီမှာကြည့်”

မျက်စိရှေ့ ပစ်ချလာသော ဓာတ်ပုံတွေကို ကောက်ကိုင်
ရင်း ဦးနေထွန်းက ကြည့်သည်။

“ဖော်ကောင်က အသည်းကိုး”

ဓာတ်ပုံတွေက သုံးပုံထဲဖြစ်ကာ ပုံတိုင်းမှာ ရန်မခဏ
ကလေးကို ချီထားတာဖြစ်ပြီး ရန်မခ ပခုံးလောက်သော အရပ်
အမြင့်ရှိသည့် မိန်းကလေးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် တွဲထား၏။ ပခုံး
ဖက်ထားတာမျိုးနှင့် သုံးယောက်စလုံး ရယ်မောကြသည့် ပုံစံက
အပျော်လွန်မိသားစုတွေအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ဦးနေထွန်းက မျက်မှန်ကိုပင်ပြီး ကလေးနှင့် မိန်းကလေး
အား အသေအချာကြည့်သည်။ ဒါကိုပဲ ဒေါ်ခင်မမက လက်တွေ့
အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင် မေးထောက်ရင်း မျက်ခုံးတွန့်၏။

“မှန်ဘီလူးများ ရှင့်အတွက် လိုဦးမလား၊ ဟွန်း...
စုံထောက်ဒီဇိုင်းပေးပြီး ကြည့်နေနဲ့၊ အဲဒီကောင်မလေးက ဒီဇိုင်းမှာတဲ့
နာမည်က သက်သက်က”

“သက်...ထက်...က”

ဦးနေထွန်း သံယောင်လိုက်ရွတ်တာကို ဒေါ်ခင်မမက

ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါရှင်၊ ကလေးလေးက နာမည်က မေမေတဲ့၊
အံ့ အံ့ပါရဲ့၊ သားနဲ့ တမင် နာမည်တူမှည့်ပြီး ကြွေအောင် ရွှေ
နေတာနေမှာပေါ့၊ သူ့ယောက်ျားကလည်း လူမိုက်လိုလိုတဲ့၊
နာမည်ကိုက...”

“နေမာန ဆိုတာလား”

“ဟုတ်...တယ်”

အေးအေးသက်သာ ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ဒေါ်ခင်မမက
အလွန်တကြား ဦးနေထွန်းကို မော့ကြည့်သည်။

“နေ...နေပါဦး၊ ရှင်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူတို့ကို
သိနေတာလဲ”

“ငါသိတာပေါ့၊ သူတို့က စင်ကာပူကဆေးရုံမှာ ငါ့
ပေးရှင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘာ...ဘယ်လို”

ဦးနေထွန်းက မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ကာ ရင်ဘတ်
တဖိဖိနဲ့ ထူးဆန်းအံ့ဩနေသော ဇနီးသည်အား ကြည့်ရင်း ပင့်
သက်ရှိက်သည်။ အဖြစ်မှန်ရှင်းပြရန် အားယူခြင်းမျိုးဝါ။ ထို့နောက်
ဒေါ်ခင်မမရဲ့ လက်ဖဝါးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်
ကိုင်ရင်း

“နေမာနတို့ မိသားစုရဲ့ အခက်အခဲအတွက် ငါ့ရဲ့

ငါ့သားက ကူညီခဲ့ကြဖူးတယ်”

“သားကပါ...ဟုတ်လား”

ဦးနေထွန်းက ခေါင်းညှိတ်၏။

“သားက ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး၊ တစ်ခါ
မိသားစုနဲ့ ငါကပဲ သိခဲ့ကြတာ”

“ဘာအကူအညီလဲ ကိုနေထွန်း၊ ကျွန်မ ရင်တွေထဲ
လိုက်တာ၊ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

အမောတကောမေးလာတဲ့ ဇနီးသည်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ
တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း ဦးနေထွန်းက ပီပီပြင်ပြင် ပြုံးပြလိုက်
၏။

“နေမာနမှာ မွေးရာပါ ကလေးမရနိုင်တဲ့ ပြဿနာ
ရှိခဲ့လို့ သားဆီက သုက်ရိုးအလျှင်ခံပြီး သက်ထက်ကဲကို ဖန်တီး
သန့်သားအဖြစ်...”

“ဘာ”

ဒေါ်ခင်မမ ခိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည့် ဦးခေါင်းကို ထိ
ကိုင်ပြီး သေချာအောင် ဦးနေထွန်းကိုကြည့်သည်။

“တကယ်ပါ၊ မင်း မယုံရင် ဓာရွက်စာတမ်း
သက်သေပြဖို့အထိ ငါ့ဘက်မှာ အခိုင်အမာရှိပါတယ်၊ မင်း
သက်ကြရင် တစ်သက်လုံး လျှို့ဝှက်ထားရမယ့်ကိစ္စပေး
ပတ်သက်ကြတော့လည်း...”

“ကျွန်မတို့သွားရအောင် ကိုနေထွန်း”

ဆတ်ခနဲ ထရပ်တဲ့ ဇနီးသည်ကြောင့် ဦးနေထွန်းကပါ
မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ ကိုယ် နားလည် တယ်
ခင်မမ၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ ခံစားချက်က အရေးမကြီးတော့
ဘူး ကိုနေထွန်း”

• • •

အခန်း (၃၃)

“ဆရာကြီး”

တအံ့တသြဗြစ်သွားတဲ့ သက်ထက်က ရဲ့မျက်နှာမှာ ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းသည်။ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ခေါ်သံရဲ့ အသံ ဆွတ်လေးက တန်တန်ခိုက်ခိုက်လေး ဖြစ်သွားပြီးမှ မျက်ဝန်း အိမ်မှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လာ၏။

“ကြွပါရှင်၊ ဆရာကြီးကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်တာက အရမ်းအံ့သြသွားလို့ပါ။ ဆရာကြီးကို စင်ကာပူဆေးရုံကြီးမှာပဲလို့ ကဲ ထင်ထားတာ”

နှုတ်ဆက်စကားဆိုရင် သက်ထက်က သံယိုးတံဆိပ် ဆော့ဖွင့်ပေးသည်။ ကိုယ်ကို ဘေးရိုကပ်ကာ ဦးနေထွန်းအောင် ဒေါ်ခင်မမကို ဧည့်ခန်းထဲ အရင်ဝင်စေပြီးမှ အားသာဟန်ဖြင့်

အတုလိုက်လာ၏။

“ကဲဧည့်ခန်းက နည်းနည်းတော့ရှုပ်တယ်၊ အင်္ကျီတွေ ဒီဇိုင်းထုတ်ပြီး ညှပ်နေတာမို့ပါ”

သက်ထက်က အဖြူခဲပေါ် လိမ္မော်ရောင်အရပ်ကြီး ပါသည့် တီရုပ်ပွဲကို လိမ္မော်ရောင် ဒူးကျအသားကပ်ဘောင်းဘီလေးနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်တွေကို ဘေးတစောင်း စုထုံးထားကာ နှုတ်ဖျားက စကားတထွတ်ထွတ် ပြောနေသလောက် လက်ကလည်း ရှုပ်ပွနေသမျှ တစ်ခါတည်း ဆွဲလွှဲသိမ်းသွား၍ တစ်ခါတည်းရှင်းသွား၏။

ဒေါ်ခင်မမက မိုးတိုးမတ်တတ်ရပ်ရင်းက ဧည့်ခန်းအနံ့ နီတံဆွဲထားသည့် ဓာတ်ပုံတွေဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ဒီဓာတ်ပုံထဲက ကလေးလေးက”

“ကဲရဲ့ သမီးလေးပါ အန်တီ”

“ဒီအရွယ်တောင်ရောက်ပြီလားကွ...ဟေ”

“သမီးက လေးနှစ်ခွဲပါပြီ ဆရာကြီး၊ ရှေ့နှစ်ဆို ကျောင်းထားရတော့မှာ”

“ဪ...ဪ”

ဦးနေထွန်းက ကလေးဓာတ်ပုံမှ အကြည့်မခွာနိုင်ဖြစ်နေသော ဇနီးသည်အား အသာလက်တို့၍ ဆိုဟည့် ထိုင်ခိုင်း သည်။

“ဒါ ဆရာရဲ့ဇနီး ဒေါ်ခင်မမတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ဆရာကြီးတို့ ဘယ်ကဘယ်လို ကဲရဲ့အိမ်လိပ်စာကိုသိပြီး ရောက်လာကြလဲ မသိဘူးနော်၊ ကဲ ဘာများကူညီပေးရမလဲရှင်”

“ဪ...ဟော်၊ အထွေအထူး မဟုတ်ပါဘူး”

ဆရာကြီးက ပေါင်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ခုံပုတ်ရင်း ရယ်သဲ့သည်။ ဆရာကြီး အမျိုးသမီးဆိုသူကတော့ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှဝင်မပြော။ ကဲကိုကြည့်လိုက်၊ သမီးဘေတ်ပုံဆီကြည့်လိုက်နှင့် မျက်လုံးတွေ ဗျာများနေတာကို ကဲလည်း သတိထားမိသည်။ ဆရာကြီးလည်း သတိထားမိပုံရကာ

“ဆရာဇနီးက ကလေးချစ်တတ်တယ်၊ အထူးသဖြင့် သမီးမိန်းကလေးတွေဆိုရင် ပိုဆိုးတယ်၊ ဒါနဲ့ နေမာနတစ်ယောက်ရော မတွေ့ပါလား”

ဦးနေထွန်းက ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး စပ်စုပစ်လိုက်သည်။ မစပ်စု၍မရ။ လမ်းက ကားပေါ်မှာကတည်းက

“သူနဲ့ သူ့ယောက်ျားအကြောင်း ရှင်မေးနော် ကိုနေထွန်း။ ကျွန်မက ကလေးလေးတွေမြင်ရင် ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မန်မိုရီတွေ အောက်ကုန်ရော”

ဒေါ်ခင်မမက ရာဇသံပေးထားခဲ့သည်။ ကဲကတော့ ဒီလင်မယားရဲ့ အရိပ်အကဲကို နားမလည်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ချရင်း တိုးတိမ်သောအသံဖြင့်

“ကဲတို့ သမီး တစ်နှစ်အရွယ်ကတည်းက ကွာရှင်းခဲ့ပြီးပါပြီ ဆရာကြီး”

“ဪ”

ဦးနေထွန်းက အာမေဍိပြုရင်း ဇနီးသည်ထံ ငဲ့အကြည့် “မေမေ...မီးမီး နိုင်တယ်၊ ဦးဦး ရှုံးပြီ၊ မီးမီး အရင်ရောက်တာ”

တံခါးဝသို့ အပြေးအလွှားရောက်လာသော ကလေးလေးက မျက်လုံးကျယ်ကျယ်လေးမှာ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေ နှာတံချွန်လေးတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးက ထင်းနေအောင် ရဲသည်။ ကျောပိုးအိတ်လေး လွယ်ထားသည့် နက်ပြာရောင် ကျောင်းယူနီဖောင်းနဲ့ ကလေးလေးက ဧည့်သည်တွေကြောင့် တိုယ်ရှိန်သပ်သွား၏။

“ဝါး...ဟား...ဟား၊ ဦးဦး မရှုံးမဘူး၊ မီးမီး ရှုံးတာ၊ မီးမီး ထပ်ပြေးလို့မရအောင် ဦးဦးက ချီထားလိုက်ပြီ”

“ဦးဦး ချီထားလို့ မီးမီးရှုံးရင် ရှုံးပါစေ၊ အဟီး... မီးမီးက စိမ်တောင်ကျသေး”

“အ...မီးမီး လူလည်ကျတယ်ကွာ”

“ဦးဦးလည်း လူလည်ကျတယ်ကွာ”

ရန်မခက သမီးပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို အသည်းတယားယားနှင့် သွားဖြင့် မနာအောင်ငုံ့ပစ်ပြီးမှ ဧည့်သည်

အကြည့်အရောက်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တစ်ခဏမှာ တိတ်
ကျသွားပြီး

“ပေပေနေပေပေ ဒီကိုဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

• • •

အခန်း (၃၄)

နောက်...တစ်လခန့်ကြာပြီးနောက်

“သူတို့ဘက်က တရားဥပဒေနည်းနဲ့ရှင်းလည်း ရတယ်၊
ဒါမှမဟုတ် သူတို့သည်ခြေကြိုက် ငွေတောင်းရင်လည်း ကျွန်မ
က ပေးပြီးရှင်းမှာ ဒီချွေးမနဲ့ ဒီမြေးက ကျွန်မတို့ပိုင်တယ်၊ ဆေးပညာ
ဆိုင်ရာ သက်သေအထောက်အထားလည်း ဦးနေထွန်း လက်ထဲမှာ
ရှိပြီးသား၊ ပြီးတော့ ကျွန်မချွေးမ သက်ထက်ကဲ လက်ထဲမှာလည်း
တရားဝင်ကွာရှင်းစာချုပ် ရှိပြီးသား”

“ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်တို့ဘက်က လူသိရှင်ကြား
ကလေးတွေကို လက်ထပ်ပေးခဲ့တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျပျောက်
ခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့သားရဲ့ မိသားစုကို ပြန်ရှာတွေ့တဲ့အတွက် ကျုပ်
ကတော့ ပြောမပြတတ်တဲ့ ပီတိတွေနဲ့ပါပဲ”

ဦးနေထွန်းက မေမေလေးကို ချီးမြှောက်ပြောသည်။ ဒီပွဲက သက်ထက်ကဲနှင့် ရန်မခရဲ့ ဓင်္ဂလာပွဲဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ ဒေါ်ခင်မမရဲ့ ချွေးမနှင့်မြေးကို ပွဲထုတ်သော အခမ်းအနားဆို လည်း မှန်သည်။ မီးမီးက ယန်းနုရောင်ဂါဝန်ကားကားလေးနှင့် ဘိုးအေ လက်မှ အဘွားအို လက်ကမ်းကူးပြောင်းနေတာကိုကြည့်ရင်း ကဲ မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည့်ကြားမှ ကြိုးစားပြီး ပြီးနေခိုက် မှာပဲ

“ကဲ”

နောက်နားဆီမှ သူမခါးကို သိမ်းဖက်လာသည့် ခင်ပွန်း သည် ရန်မခရဲ့ မေးဖျားက ကဲရဲ့ပခုံးစွန်းပေါ် မေးတင်လိုက်၏။

“ဒီနေ့ပွဲမှာ ပျော်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြည်နူးလို့ပဲဆိုဆို ကဲ မျက်ရည်တွေ မဝဲရဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်”

ရန်မခက ကဲ ပခုံးလေးမှဆွဲကိုင်၍ ဒီဘက်လှည့်ရပ် စေရင်း

“မောင် ကဲရဲ့အချစ်ကို ရတဲ့နေ့ကတည်းက စိတ်ထဲ မှာ ဆုံးဖြတ်ထားတာတစ်ခုရှိတယ်၊ ဘာလဲ...သိလား”

“ဟင့်အင်း”

မော့ကြည့်ပြီး ငြင်းလိုက်တဲ့ ကဲမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့၊ မျက်တောင်ဖျားတွေ ဓာဆတ်

ဆတ်ခါလျက် ယန်းရောင်အိနေသော နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ လှုပ်ခတ်နေတာကို ရန်မခ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြင်နာစွာ စီးမိုးကြည့် ရင်း

“ကဲ ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျစေရဘူးလို့”

“ဒါကတော့ မောင်ရယ်၊ ဝမ်းနည်းလို့ ငိုတာမှမဟုတ် တာ၊ ဝမ်းသာလည်း မျက်ရည်ဆိုတာ အလိုလိုကျတတ်လာ တာပဲ”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မငိုရဘူးကွာ၊ အဲဒါ မောင် ရဲ့ခင်နီ”

ယန်းနုရောင် ရင်ပြတ်ဂါဝန်က ခါးနောက်နားဆီမှ ပဲပြား အကြီးကြီး တပ်ထားကာ ခြေဖျားပုံးတဲ့အထိ ကားထွက်သွား တာမျိုးကို ပတ္တမြားလည်ဆွဲ၊ ပတ္တမြားနားဆွဲတို့ကြောင့် သက် ထက်ကဲဝါးမို့တွေက နီရဲရွှန်းစိုကာ နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်ခွံစပ်မှာ ယန်းရောင်တောက်သည်။ ရန်မခက ခါးဆီမှ သိမ်းပွေ့တော့ ကဲက သူရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးနှဲ့တွန်း၏။

“မောင်နော်...ဟွန်း...ပွဲမပြီးသေးဘူး၊ မကဲနဲ့ အလှ ပြင်ထားတာ ပျက်ကုန်မယ်”

“ပျက်လည်း မကြီးဝါ ရှိတာပဲ”

“အဲဒီ မကြီးဝါက ပိုဆိုးတာ”

“မရဘူးကွာ၊ မောင်အချစ်ဦးအတွက် အနမ်းဦး တစ်ခါ လောက်”

“ကြည့်စမ်း...မောင်နော်”

“အို”

“သိပ်ချစ်တယ် ကဲရယ်”

ကဲက အနက်ရောင် တက်ဆီဒိုဝတ်စုံနဲ့ ချောမွေ့နေသော မောင်မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း

“ကဲက မောင့်အတွက် အချစ်ဆုံးပဲ ဖြစ်ချင်တာ”

“အင်း...အချစ်ဆုံးဆိုရင် အနမ်းတွေ ဆုံးသွားမှာပေါ့၊ မရဘူး၊ အခုမှ စရမှာ၊ အချစ်ဦးပဲ၊ ဒါမှ အနမ်းဦးဖြစ်မှာ”

ကဲရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ မောင့်အကြည့်တွေက တပ်မက်စွာ ရပ်တန့်နေခဲ့တာ အကြာကြီး။ ပြီးတော့မှ တဖြည်းဖြည်း ငုံ့ကျလာတဲ့ မောင့်နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ကဲအတွက် လင်းသောည၊ နွေးသောဆောင်းရာသီမှာ အေးသောလေညင်းတွေ တိုက်ခတ်ခံလိုက်ရ၏။ နှလုံးသားဥယျာဉ်ထဲ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျသက်ဆင်းခဲ့တာ အရိုင်းဆန်သော သူမချစ်ခြင်းတွေသာဖြစ်လျက်။

“ဖေဖေမေမေ အကြင်နာပေးတာ ကိုရိုးယားကား ထဲက မင်းသား မင်းသမီးထက် ပိုလှတယ်”

“မီးမီး”

ချက်ချင်း လူချင်းခွာရပ်တော့ သမီးက ပုံကျနေသော ဂါဝန်စကို လက်မှလွှတ်ချကာ ရန်မခံ လက်ကမ်းသည်။

“ဖေဖေ...မီးမီးကိုချိုး၊ မီးမီးလည်း ဖေဖေမေမေကို

အကြင်နာပေးမလို့”

စကားတတ်လှသော သမီးကို ရန်မခံ စွေခနဲပွေ့ယူချီသည်။ မီးမီးက ဖေဖေနှင့်မေမေ အလယ်မှာ အချိန်ထားရင်း သူမလက်သေးသေးလေးဖြင့် ကဲကိုရော ရန်မခံ ပခုံးကိုပါ မမီမကမ်း လှမ်းဖက်သည်။

“မီးမီးလည်း ဖေဖေမေမေကို အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ အဲဒါတကယ်”

သမီးက နှုတ်ခမ်းချွန်ချွန်လေးနဲ့ တကျွတ်ကျွတ် အသံပေးပြီး ကဲနဲ့ ရန်မခံ ပါးပြင်ကို တစ်လှည့်စီနမ်းသည်။ ရယ်သံတွေက အနမ်းတွေနဲ့အတူ လေထုထဲ တိုးထွက်ကာ လေဟာနယ်ထဲ အချစ်ရနံ့တို့ သင်းပျံ့သွား၏။

“အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ရင်ခုန်ဖို့ တစ်ယောက်ကြွေကွဲပေးရတယ်ဆိုရင် အသည်း ကြွေကွဲရတာ ကျေနပ်တယ်ကိုကို၊ လောကနိယာမမှာ ကမ္ဘာတောင် တစ်ခြမ်းမှောင်ရင် ဟိုတစ်ခြမ်းက လင်းနေတာမျိုးမဟုတ်လား၊ အသည်းကမ္ဘာမှောင်ခဲ့ပေမယ့် လင်းနေတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းအတွက် အသည်းမှဒိတာပွားပေးပါ့မယ်”

မျှက်သံစွက်တဲ့ တိုးတိတ်စကားသံတွေက လင်းသော ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းက ရယ်သံတွေကြား ထိုးခွဲဝင်ရောက်ခွင့် ရ မရှိဆိုတာ မသေချာခြင်းတစ်ဖက်မှာသာရှိ၏။

အသည်းလည်း သက်ထက်ကဲလို ဆုတောင်းခွင့်ရခဲ့
ရင်တော့

အချစ်ဦး မဖြစ်ချင်တာ တကယ်ပါ ကိုကိုရယ်။
ဖြစ်လေရာဘဝမှာ အချစ်ဆုံးပဲ ဖြစ်ခွင့်ရပါစေလို့။

ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာမပြုနိုင်

မြပုလဲသွယ်